

Diari Oficial
del
Consell General

Núm. 8/1996 - 49 pàgines
Sessió Ordinària del dia 16 d'octubre de 1996

El dia 16 d'octubre de 1996, dimecres, es reuneix a la Casa de la Vall el M.I. Consell General, en Sessió Ordinària convocada d'acord amb allò que estableix el Reglament de l'Assemblea i d'acord amb l'ordre del dia que figura en el Butlletí del Consell General núm. 31/1996 i que ha estat modificat durant la sessió restant com segueix:

1- Examen i aprovació, si escau, de la Proposta d'adhesió al Conveni sobre l'eliminació de tots tipus de discriminació envers la dona.

2- Examen i aprovació, si escau, de la Proposta de ratificació del Conveni europeu per a la prevenció de la tortura i de les penes o dels tractaments inhumans o degradants.

3- Examen i aprovació, si escau, de la Proposta de ratificació del Conveni per a la protecció del patrimoni mundial, cultural i natural.

4- Examen i aprovació, si escau, de la Proposta d'adhesió al Conveni internacional per a la creació, a París, d'una oficina internacional de les Epizooties.

5- Examen i aprovació, si escau, de la Proposta d'acceptació de la constitució de l'Organització Mundial de la Salut.

6- Examen i aprovació, si escau, de la Proposta d'adhesió al Conveni relatiu a la protecció dels infants i a la cooperació en matèria d'adopció internacional.

7- Examen i aprovació, si escau, del Protocol de l'acord en forma d'intercanvi de cartes entre el Principat d'Andorra i la Comunitat Econòmica Europea després de l'adhesió de la República d'Àustria, de la República de Finlàndia i del Regne de Suècia a la Unió Europea.

8- Examen i aprovació, si escau, del Projecte de Llei de modificació de la Llei de marques.

9- Examen i aprovació, si escau, del Projecte de Llei de suplement de crèdit pressupostari per a les despeses derivades de la proposta d'ampliació de la transferència que el govern atorga al Servei Andorrà d'Atenció Sanitària (SAAS).

10- Examen i aprovació, si escau, del Projecte de Llei de modificació dels estatuts de l'Institut d'Estudis Andorrans.

11- Examen i aprovació, si escau, de l'esmena a la totalitat presentada pel M.I. Sr. Jaume Bartumeu Cassany, en representació del Grup Parlamentari Nova Democràcia, al Projecte de Llei de declaració d'interès públic de societats dedicades a televisió d'abast exterior a Andorra.

Examen i aprovació, si escau, de l'esmena a la totalitat presentada pel M.I. Sr. Ladislau Baró Solà, en representació del Grup Parlamentari Agrupament Nacional Democràtic, al Projecte de Llei de declaració d'interès públic de societats dedicades a televisió d'abast exterior a Andorra i, presa en consideració del text alternatiu proposat.

12- Examen i aprovació, si escau, del Projecte de Llei qualificada de quota d'immigració per al període comprès entre l'1 de juny de 1996 i el 31 de maig de 1997.

13- Resposta oral del govern a les preguntes formulades:

- Pel conseller general no adscrit, Sr. Vicenç Alay Ferrer, per escrit de data 12 de setembre de 1996.

- Pels consellers generals no adscrits, Srs. Vicenç Mateu Zamora i Vicenç Alay Ferrer, per escrit de data 12 de setembre de 1996.

- Pel conseller general, Sr. Jordi Cinca Mateos, per escrit de data 11 d'octubre de 1996.

- Pel conseller general, Sr. Jaume Bartumeu Cassany, per escrit de data 14 d'octubre de 1996.

Un cop oberta la sessió, sota la presidència dels M.I. Srs. Josep Dallerès Codina i Miquel Aleix Areny, Síndic General i Subsíndic General, respectivament, s'ha procedit a comprovar la presència dels membres, que ha quedat registrada d'acord amb la relació següent:

- M.I. Sr. Enric Dolsa Font
- M.I. Sr. Simó Duró Coma
- M.I. Sra. Maria Rosa Ferrer Obiols
- M.I. Sr. Josep Garrallà Rossell
- M.I. Sr. Antoni Martí Petit
- M.I. Sr. Vicenç Mateu Zamora
- M.I. Sr. Pere Moles Aristot
- M.I. Sr. Francesc Xavier Mora Baron
- M.I. Sr. Josep Angel Mortés Pons
- M.I. Sr. Jaume Riba Sabaté
- M.I. Sr. Francesc Rodríguez Rossa
- M.I. Sr. Gilbert Saboya Sunyé
- M.I. Sr. Estanislau Sangrà Cardona
- M.I. Sr. Jordi Torres Alís
- M.I. Sr. Joan Travesset Grau
- M.I. Sr. Vicenç Alay Ferrer
- M.I. Sr. Miquel Aleix Areny
- M.I. Sr. Josep Areny Fité
- M.I. Sr. Modest Baró Moles
- M.I. Sr. Lasdislau Baró Solà
- M.I. Sr. Jaume Bartumeu Cassany
- M.I. Sr. Antoni Calvó Casal
- M.I. Sr. Miquel Casal Casal
- M.I. Sr. Antoni Cerqueda Gispert
- M.I. Sr. Francesc Cerqueda Pascuet
- M.I. Sr. Jordi Cinca Mateos
- M.I. Sr. Josep Dallerès Codina

El M.I. Sr. Síndic General, ha excusat l'absència del M.I. Sr. Josep Anton Ribes que és fora del país per raons personals.

Hi és també present el M.I. Sr. Marc Forné Molné, Cap de Govern, acompanyat dels M.I. Srs. Manuel Mas Ribó, Ministre de Relacions Exteriors; Joan Tomàs Rocca, Ministre d'Economia; Lluís Montanya Tarrés, Minis-

tre d'Ordenament Territorial; Josep M^o Goicoechea Utrillo, Ministre de Sanitat; Pere Canturri Montanya, Ministre d'Afers Socials i Cultura; Carme Sala Sansa, Ministra d'Educació, Joventut i Esports i Enric Pujal Areny, Ministre de Medi Ambient i Turisme.

Assisteix també a la sessió el Sr. Carles Santacreu Coma, Secretari General del Consell General.

(El Sr. Estanislau Sangrà, Secretari de Sindicatura, procedeix a donar lectura de l'ordre del dia)

(Són les 16h15)

El M.I. Sr. Síndic General:

Aquest ordre del dia es veurà incrementat amb un punt preliminar que ve marcat reglamentàriament en ésser aquesta la primera sessió d'aquest període i que és: "Donar compte dels afers tractats i de les decisions adoptades per la Comissió Permanent durant el període entre sessions."

A demanda del president de la Comissió Legislativa d'Afers Socials també proposaria d'incrementar també amb un altre punt l'ordre del dia, que és: "Examen i aprovació, si escau, del Projecte de Llei qualificada de quota d'immigració per al període comprès entre l'1 de juny de 1996 i el 31 de maig de 1997."

S'aprova? Sí?...

Aquest passarà a ser doncs el punt dotzè i el punt dotzè marcat a l'ordre del dia, que és: preguntes a govern passarà a ser el punt tretzè i es veurà incrementat amb dues preguntes més entrades per via d'urgència, per Nova Democràcia.

(Es reparteix còpia d'aquestes darreres preguntes a tots els membres de la sala)

Iniciem doncs la sessió amb aquest ordre del dia modificat.

Passem a donar lectura, en primer lloc, de l'informe elaborat per la Comissió Permanent donant compte dels afers tractats i de les decisions adoptades durant el període entre sessions.

Demana al Sr. Carles Santacreu de llegir el text.

El Sr. Carles Santacreu:

"Segon període de sessions del 1996. Informe de la Comissió Permanent al Consell General:

La Comissió Permanent del Consell General, d'acord amb l'article 37.6 del reglament, te l'honor de donar compte al ple dels afers tractats i de les decisions adoptades fora de període de sessions.

Les seves reunions han tingut lloc els dies 2 de juliol i 29 d'agost de 1996.

En la primera d'elles el Sr. Síndic General va explicar que tenia previst convocar una sessió extraordinària del Consell General, per poder donar curs abans de les vacances a diferents qüestions que es trobaven al final de la seva tramitació. La comissió va veure bé aquesta iniciativa del Sr. Síndic General. La sessió es va fer el dia 11 de juliol.

En la segona reunió el Sr. Síndic General va informar sobre les mesures i actuacions dutes a terme amb motiu de la defunció, el passat dia 30 de juliol, del que havia estat Síndic General, el Sr. Francesc Escuder Ferrero. La comissió va acordar guardar un minut de silenci, com a homenatge pòstum, en la primera sessió del Consell General que se celebri...

El M.I. Sr. Síndic General:

Hi ha un problema de megafonia, sembla ser que no se sent...

El Sr. Carles Santacreu:

Donant suport a la iniciativa del Sr. Simó Duró, la comissió va fer constar el seu desig de prompte restabliment del Conseller General Sr. Josep Garrallà que estava patint un problema de salut.

El M.I. Sr. Síndic General:

Proposo que ens posem drets per guardar un minut de silenci a la memòria del qui fou Síndic: Sr. Francesc Escudé, que va morir durant el decurs del període entre sessions.

(La cambra es posa en peu i guarda un minut de silenci)

Passem al primer punt de l'ordre del dia:

1- Examen i aprovació, si escau, de la Proposta d'adhesió al Conveni sobre l'eliminació de tots tipus de discriminació envers la dona.

La proposta va ser publicada al Butlletí del Consell General núm. 17/1996.

No s'ha presentat, en aquest cas, cap esmena al text.

Govern vol la paraula? No?...

Grups parlamentaris:

Agrupament Canillo-Massana? No?...

Coalició Nacional Andorrana? No?...

Nova Democràcia: Sra. Rosa Ferrer.

La M.I. Sra. Maria Rosa Ferrer:

Sí, gràcies, Sr. Síndic.

Bé, per a Nova Democràcia és un motiu de satisfacció especial que avui el Consell General aprovi l'adhesió d'Andorra al Conveni sobre l'eliminació de tots els tipus de discriminació envers la dona.

I és així perquè aquesta fou una petició expressa que vam adreçar des de Nova Democràcia per escrit al govern el mes de gener d'enguany i que es derivava de la meua participació a la reunió de la Unió Interparlamentària en ocasió de la cinquena conferència mundial sobre la dona que tingué lloc a Pekin el setembre de l'any passat.

En el transcurs d'aquella reunió es va adoptar una declaració parlamentària en la qual els parlaments dels estats participants es comprometien a vetllar perquè es procedís a la ratificació nacional d'aquesta Convenció de l'any 1979 i també de la Convenció sobre els drets polítics de la dona, oberta a la signatura a Nova York el 31 de març de 1953.

Així, amb l'aprovació de l'adhesió a aquest conveni Andorra dóna compliment doncs a aquell compromís i en realitat el que es fa es definir els fonaments sobre els quals s'ha d'assentar no únicament la legislació andorrana que això ja ens ve donat per la Constitució sinó també defineix els fonaments l'acció política del govern per aconseguir que la igualtat entre l'home i la dona sigui una realitat social, política, cultural i econòmica.

Si bé sempre des de Nova Democràcia hem mantingut que a Andorra la dona ha tingut al llarg de la història un paper important i la figura del pubillatge n'és un bon exponent, també és cert que hem mantingut que la pròpia evolució de la humanitat ens porta a la necessitat de reafirmar el paper de la dona i reconèixer la igualtat sense cap mena de distinció per raó del sexe no únicament en la legislació, és a dir, en les lleis -com he dit- sinó en tots els àmbits de la convivència humana, és a dir, en els fets reals, el costum, el dia a dia.

I és precisament en aquests altres aspectes, en el social, polític, cultural, econòmic en què aquesta convenció fa una especial incidència. I és també el compromís del govern, de l'acció política de l'Estat andorrà, indiferentment també del color del govern que hi hagi, de portar a terme aquells programes i aquelles polítiques concretes que afavoreixin el desenvolupament de la dona com a ésser humà i a aconseguir, com diu la pròpia

convenció, l'eliminació dels prejudicis i de les pràctiques consuetudinàries, és a dir, dels usos i costums que es basen en la idea de la inferioritat o de la superioritat d'un sexe o de l'altre o d'un paper estereotipat dels homes i les dones.

En definitiva, aconseguir la igualtat plena de les persones, que és d'això del que es tracta.

Vull aprofitar també per donar les gràcies públicament al govern, concretament al Ministeri de Relacions Exteriors, però al govern en el seu conjunt per haver tingut en compte la nostra petició i avui podem aprovar l'adhesió a aquesta convenció.

Gràcies.

El M.I. Sr. Síndic General:

Pel Grup Lliberal? No?...

Per l'Agrupament Nacional Democràtic: Sr. Jordi Torres.

El M.I. Sr. Jordi Torres:

Gràcies, Sr. Síndic.

Dels 7 primers punts de l'ordre del dia de la sessió del Consell General d'avui, 6 fan referència a adhesions o ratificacions de convenis internacionals i 1 fa referència a l'acceptació d'ingrés a una organització mundial.

Tots els membres d'aquesta assemblea contemplem amb normalitat aquest fet que ha esdevingut des de 1993 una rutina per la normalització internacional del nostre país.

Però jo des d'aquí, sense voler fer història, m'agradaria recordar oh! quan el nostre poble anhelava poder formar part del concert internacional, participant dels seus organismes. Tot això era un vedat per la nostra Andorra, cap reconeixement no ens permetia implicar-nos, si no era en alguna organització que no devia ser tildada políticament de primera línia per als que decidien. Recordo avui amb una rialla tot el procés seguit, els contactes, les converses per entrar a la UIT. Va ser no. Uns quants van fer tard, era al 1983.

Però avui tot això ja no és així. Tant per l'ingrés en els organismes internacionals com en la serietat en la que es ratifica o s'adhereix a múltiples convenis, Andorra està demostrant que som mereixedors del respecte internacional que tant temps ens va ésser negat. Gran part de les ratificacions o adhesions no representen cap esforç suplementari per a nosaltres, vist que la nostra legislació en contempla molts dels aspectes dels seus continguts.

Pels qui ens interessa, en aquest primer punt de l'ordre del dia, el conveni sobre l'eliminació de tot tipus de discriminació envers la dona, voldria jo, que no existís tal conveni perquè això significaria que no existeix discriminació, desgraciadament això no és cert. Ens trobem a vegades davant de fets que ens revoltent i hem de manifestar el nostre rebuig i condemnar algunes actuacions. L'home i la dona tenen els mateixos drets i les mateixes obligacions. L'equilibri estable de la nostra societat passa per considerar-ho així.

La participació de la dona dins la vida política, social, econòmica, cultural, inclús aquí en el si del propi Consell General, farà que cada dia més, com més dones estiguin implicades, més creixi el respecte envers elles. És indispensable a mig termini poder tenir una implicació efectiva de la dona en molts dels sectors, en els quals avui encara no està ben representada. Aquesta presència física possibilitarà que desaparegui, poc a poc aquesta descriminació que avui ens ocupa.

Val a dir, que des de l'Agrupament Nacional Democràtic donem ple suport a l'adhesió al conveni sobre l'eliminació de tot tipus de discriminació envers la dona.

Moltes gràcies.

El M.I. Sr. Síndic General:

Consellers no adscrits: Sr. Vicenç Mateu.

El M.I. Sr. Vicenç Mateu:

Gràcies.

Iniciativa Democràtica Nacional es felicita també per l'adhesió d'Andorra al Conveni sobre l'eliminació de tots els tipus de discriminació envers la dona ja que suposa el reconeixement polític de situacions de desigualtat entre homes i dones i la voluntat explícita d'adoptar les mesures necessàries per tal de suprimir-les.

En el nostre programa electoral de l'any 1993 ja vam prendre el compromís davant dels ciutadans i ciutadanes de vetllar pel compliment del principi de no discriminació.

En aquell moment estàvem convençuts que calia donar un impuls a aquesta qüestió amb una política ferma destinada a la reducció de les desigualtats.

Cal recordar, malhauradament, que partim d'una situació de desequilibri i que sinó s'apliquen les mesures contemplades en aquest conveni estaríem perpetuant els rols estereotipats dels homes i de les dones i, per

tant, seria difícil augurar un progrés del model actual de societat.

Des d'Iniciativa Democràtica Nacional creiem que s'han de posar els mitjans per accelerar aquest procés, incidint per exemple, en els recursos destinats a l'educació, ja que només serà possible modificar pautes de comportament tradicionals per via de la formació dels futurs ciutadans i ciutadanes.

Igualment recordem al consell que caldrà revisar àmpliament -segons el nostre parer- el vigent Codi penal, en especial pel fa referència als temes relacionats amb la dona.

Esperem que l'acte d'avui no sigui només una declaració d'intencions ja que si volem arribar a una veritable igualtat entre homes i dones haurem de canviar esquemes profundament arrelats en les nostres maneres de fer.

Aquesta és una tasca molt més complexa que el fet de signar un conveni o actualitzar la legislació en vigor.

Gràcies.

El M.I. Sr. Síndic General:

Proposo l'acceptació del text per unanimitat de la cambra.

S'aprova.

Passem al segon punt de l'ordre del dia:

2- Examen i aprovació, si escau, de la Proposta de ratificació del Conveni europeu per a la prevenció de la tortura i de les penes o dels tractaments inhumans o degradants.

La proposta va ser publicada al Butlletí del Consell General núm. 17/1996.

En aquest cas tampoc s'ha presentat cap esmena al text.

Govern vol la paraula? No?...

Grups parlamentaris:

Agrupament Canillo-Massana? No?...

Coalició Nacional Andorrana? No?...

Nova Democràcia? No?...

Grup Lliberal? No?...

Agrupament Nacional Democràtic? No?...

Consellers no adscrits: Sr. Vicenç Mateu.

El M.I. Sr. Vicenç Mateu:

Gràcies.

Andorra ratifica avui el "Conveni per a la prevenció de la tortura i de les penes o dels tractaments inhumans" i del seu annex.

Andorra ha aprovat per referèndum una Constitució i ha ratificat així mateix la Convenció per a la salvaguarda dels drets humans i les llibertats fonamentals. Després d'aquests dos, el tercer i lògic pas -em sembla- era l'adopció d'aquest "Conveni europeu per a la prevenció de la tortura i de les penes o dels tractaments inhumans o degradants". IDN en el seu programa polític ha recalcat sempre la necessitat de fer efectius els drets i llibertats que la Constitució estableix, un dels quals és el dret de tota persona a la integritat física i moral i a la no submissió a tortures o a penes i tractaments inhumans i degradants. Iniciativa Democràtica Nacional defensa així mateix l'acceptació de qualsevol tractat o text que exposi o desenvolupi un o varis drets fonamentals. Es per això que ens congratulem de que el nostre país hagi estat el número 30 en adoptar aquest en concret.

En el nostre programa del 1993 centràvem com una de les nostres prioritats, precisament, el desenvolupament del títol II de la Constitució "Drets i llibertats fonamentals". Nosaltres creiem que la ratificació d'aquest conveni és un pas més en l'assoliment d'aquesta fita. El nostre grup donarà el seu ple suport a què quant es parli d'Andorra a la Comunitat Internacional i referint-se, concretament, als drets i llibertats dels individus Andorra sigui vista com un exemple, com un model pel que fa al respecte i a la protecció d'aquests drets.

Gràcies.

El M.I. Sr. Síndic General:

Proposo l'adopció de la proposta per unanimitat de la cambra.

S'accepta.

Passem al tercer punt de l'ordre del dia:

3- Examen i aprovació, si escau, de la Proposta de ratificació del Conveni per a la protecció del patrimoni mundial, cultural i natural.

La proposta va ser publicada al Butlletí del Consell General núm. 21/1996.

No s'ha presentat cap esmena al text.

Govern vol la paraula? No?...

Grups parlamentaris:

Agrupament Canillo-Massana? No?...

Coalició Nacional Andorrana? No?...

Nova Democràcia? No?...

Grup Lliberal? No?...

Agrupament Nacional Democràtic: Sr. Francesc Rodríguez.

El M.I. Sr. Francesc Rodríguez:

Gràcies, Sr. Síndic.

Molts serien els arguments que es podrien avançar per tal de justificar el suport de l'Agrupament Nacional Democràtic a la ratificació del Conveni per a la protecció del patrimoni mundial, cultural i natural. Els resumirem, però, dient que l'adopció del text d'aquesta convenció no pot més que refermar la voluntat d'Andorra a participar activament en els esforços que es fan a nivell internacional en l'àmbit de la preservació de les creacions fruit de la saviesa de la natura o de les inquietuds racionals del gènere humà.

No és però aquesta la primera iniciativa que aquest parlament encara per aconseguir la preservació a què ens hem referit. Una d'elles fou la redacció de la Llei de protecció del patrimoni cultural-natural d'Andorra, aprovada per aquesta cambra l'any 1983, en la que es va tenir molt en compte la lletra del conveni que avui segurament ratificarem. El resultat d'aquella iniciativa fou una llei que s'adapta plenament a aquest conveni ja que reprèn al peu de la lletra, tant en l'exposició de motius com en la majoria dels articles, el mateix redactat; tanmateix, com tantes altres vegades, no ha obtingut tots els fruits que hauria pogut suposar perquè no ha estat aplicada de manera concreta. I em sento directament concernit per aquest fet ja que, encara que a desgrat, he de comptar-me entre els responsables d'aquesta situació.

Encara que tinguem lleis molt ben fetes quan al contingut, de res no serveixen si no són aplicades. I som nosaltres, els parlamentaris, els primers que hem d'exigir que ho siguin. Avui aprovarem la ratificació d'aquest conveni i quedarem tots molt satisfets, amb la seguretat d'haver acomplert un acte essencial per al futur d'Andorra; però si aquest acte no va seguit de fets concrets per part de qui correspongui -també nosaltres, encara que només sigui com a ciutadans, ens hi hem d'incloure- només serà un acte purament estètic, en realitat buit de contingut. Fa molt temps ja que els actes de cara a la galeria no donen els fruits esperats;

incidint en allò que ha dit el meu company Jordi Torres fa un moment, no podem pretendre anar pel món ensenyant les nostres magnífiques lleis si no som capaços de fer-les complir, ja que els nostres interlocutors s'adonaran, tard o d'hora, de la fal·làcia que suposen.

Em perdonaran el contingut i el to de la darrera part d'aquesta intervenció, que potser fins i tot alguns poden considerar fora de lloc però, en ser aquest un tema al que he dedicat alguns anys de la meua vida professional, el conec bé i el sento molt endins; no voldria que, malgrat les dificultats que, ho reconec, poden existir per a la seva total aplicació, el text al que avui donarem el nostre acord, així com aquell que fa uns anys van aprovar els que ens precediren en aquesta sala, quedessin en paper mullat.

Gràcies, per escoltar-me.

El M.I. Sr. Síndic General:

Consellers no adscrits: Sr. Vicenç Mateu.

El M.I. Sr. Vicenç Mateu:

Gràcies.

Bé, la meua intervenció repeteix alguns dels aspectes que el Sr. Francesc Rodríguez acaba de citar.

El Consell General va aprovar, el 9 de novembre de 1983, la Llei de protecció del patrimoni cultural-natural d'Andorra. Aquest text de llei -com ara s'ha dit aquí- reproduceix i pren com a propi el text del conveni que avui s'ha de ratificar. És a dir, l'any 1983 nosaltres vam aprovar com si fos legislació pròpia i de fet ho és en matèria de béns culturals i naturals el que ja era el text del conveni, adoptant-lo com un text de llei propi. Bé, nosaltres, evidentment, ens felicitem d'aquesta ratificació tot i que manifestem també que ja forma part pràcticament del que és la nostra legislació.

Només assenyalar que potser seguint en aquest mateix camí seria potser interessant plantejar-se també la ratificació d'altres convenis internacionals en matèria de patrimoni cultural, com poden ser: el Conveni per a la protecció dels béns culturals en cas de conflicte armat; el Conveni europeu per a la protecció del patrimoni arqueològic i la Convenció sobre les mesures que han d'adoptar-se per prohibir i impedir la importació, exportació i la transferència de propietat il·lícita de béns culturals.

Gràcies.

El M.I. Sr. Síndic General:

Sr. Manuel Mas?...

El M.I. Sr. Manuel Mas:

Sí, només per aclarir l'última intervenció i dir-li al Sr. Vicenç Mateu que dels tres convenis que ha esmentat, l'últim ja hem començat la seva tramitació; esperem poder-lo presentar al Consell General en breu, tot i que no sabem si ho podrem fer dins d'aquest període de sessions però, ja està iniciat.

Gràcies.

El M.I. Sr. Síndic General:

Proposo l'adopció del text per unanimitat de la cambra.

S'accepta.

Passem al quart punt de l'ordre del dia:

4- Examen i aprovació, si escau, de la Proposta d'adhesió al Conveni internacional per a la creació, a París, d'una oficina internacional de les Epizoòties.

La proposta va ser publicada al Butlletí del Consell general núm. 23/1996.

En aquest cas tampoc s'ha presentat cap esmena al text.

Govern vol la paraula? No?...

Grups parlamentaris:

Agrupament Canillo-Massana? No?...

Coalició Nacional Andorrana? No?...

Nova Democràcia? No?...

Grup Lliberal? No?...

Agrupament Nacional Democràtic? No?...

Consellers no adscrits: Sr. Vicenç Alay.

El M.I. Sr. Vicenç Alay:

Sí, jo voldria afegir una consideració en el sentit que en les consideracions que obren la proposta hi ha una seguit de referències a la Constitució i a la Llei general de sanitat en les que es palesa l'esperit -esperit positiu- del nostre ordenament pel que fa a protecció de la salut, defensa de la fauna i benestar general, amb una menció expressa de les activitats de veterinària de salut

pública pel que fa al tema que ens ocupa, les epizoòties i la lluita contra les zoonosis.

Pensem que en un context de mundialització de l'economia i de globalització dels intercanvis a tots els nivells, sembla evident la necessitat de participar en aquelles organitzacions i fòrums internacionals que tenen efectes més immediats sobre la nostra economia, la nostra societat en general i la nostra salut en particular, com és el cas.

Es tracta, en definitiva, d'una iniciativa positiva que ens ha de permetre disposar d'informació i eines per al control de les epizoòties (malalties degudes als animals), al temps que normalitza la nostra presència internacional sense que això ens suposi cap tipus de gravamen o càrrega política o econòmica.

Res més, gràcies.

El M.I. Sr. Síndic General:

Proposo l'acceptació del text per unanimitat de la cambra.

S'accepta.

Passem al cinquè punt de l'ordre del dia:

5- Examen i aprovació, si escau, de la Proposta d'acceptació de la constitució de l'Organització Mundial de la Salut.

La proposta va ser publicada al Butlletí del Consell General núm. 23/1996.

En aquest cas tampoc s'ha presentat cap esmena al text.

Sr. Ministre de Sanitat, teniu la paraula.

El M.I. Sr. Josep Me Goicoechea:

Gràcies, Sr. Síndic.

Voldria expressar davant de la cambra que estic convençut de que l'adopció o l'acceptació de la constitució de l'Organització Mundial de la Salut i el fet d'entrar a ser membre de ple dret d'aquesta organització contribuirà -tenint en compte els ritmes que la nostra societat es pugui permetre- a desenclavar alguns aspectes relatius a la salut i a l'atenció sanitària i que, en definitiva, repercutirà positivament en la salut de cadascun dels ciutadans d'Andorra.

Gràcies.

El M.I. Sr. Síndic General:

Grups parlamentaris:

Agrupament Canillo-Massana? No?...

Coalició Nacional Andorrana? No?...

Nova Democràcia? No?...

Grup Lliberal? No?...

Agrupament Nacional Democràtic? No?...

Consellers no adscrits: Sr. Vicenç Alay.

El M.I. Sr. Vicenç Alay:

Gràcies, Sr. Síndic.

Voldria dir que l'acceptació d'aquesta Constitució -en la línia del que acaba de dir el Sr. Ministre de Sanitat- significa dues coses: esdevenir per una part participants de la mateixa, com ho diu el seu article 79, però per altra banda esdevenir membres de l'Organització Mundial de la Salut.

El nostre país s'ha dotat -recordem-ho- d'una Constitució en la que s'estableix inequívocament la garantia al dret a la protecció de la salut i aquest és evidentment l'objectiu principal de la OMS.

Així, l'acceptació de la proposta que examinem s'ha d'entendre com l'expressió formal d'una voluntat compartida per tots els andorrans, tant pel que fa, per una banda, a assegurar el desenvolupament de la salut pública i de l'atenció sanitària al nostre país, com també i és important a cooperar amb la comunitat internacional en la consecució d'aquests objectius de salut.

Entenem, doncs, que es tracta d'una proposta pertinent i li donem el nostre suport.

Gràcies.

El M.I. Sr. Síndic General:

Proposo l'acceptació del text per unanimitat de la cambra.

S'accepta.

Passem al sisè punt de l'ordre del dia:

6- Examen i aprovació, si escau, de la Proposta d'adhesió al Conveni relatiu a la protecció dels infants i a la cooperació en matèria d'adopció internacional.

La proposta va ser publicada al Butlletí del Consell General núm. 25/1996.

En aquest cas tampoc s'ha presentat cap esmena al text.

Govern vol la paraula? No?...

Grups parlamentaris:

Agrupament Canillo-Massana? No?...

Coalició Nacional Andorrana? No?...

Nova Democràcia: Sra. Rosa Ferrer.

La M.I. Sra. Maria Rosa Ferrer:

Sí, gràcies, Sr. Síndic.

El proppassat 21 de març el Consell General aprovava la Llei d'adopció però per a una efectiva aplicació d'aquella llei, calia anar més lluny i adherir el Conveni relatiu a la protecció dels infants i a la cooperació en matèria d'adopció internacional.

Així, amb l'aprovació d'aquesta convenció es permetrà que aquells infants susceptibles d'adopció i en què el seu país d'origen, per diferents raons socials, econòmiques, etc., no se'ls pugui garantir una família adoptant permanent per al desenvolupament harmoniosos de la seva personalitat i créixer en un entorn de felicitat, d'amor i de comprensió, pugui ésser adoptats per famílies d'Andorra. I, a l'inrevés si Andorra és l'estat d'origen de l'infant adoptat.

Així, l'Estat andorrà avui dona un pas més en relació a la defensa dels drets de l'infant. Cal recordar que la Convenció relativa als drets de l'infant, adoptada per l'Assemblea General de les Nacions Unides el 20 de novembre 1989 ja fou aprovada pel Consell General el 21 de novembre de l'any passat.

Tot això ens satisfà particularment a Nova Democràcia perquè permet donar garanties als infants i als pares adoptius perquè les adopcions es puguin fer en òptimes condicions tot facilitant-ne els tràmits i, sobretot, el més important, en defensa de l'interès superior de l'infant que finalment d'això es tracta.

Gràcies.

El M.I. Sr. Síndic General:

Grup Lliberal? No?...

Agrupament Nacional Democràtic: Sr. Jordi Torres.

El M.I. Sr. Jordi Torres:

Gràcies Sr. Síndic.

La trista actualitat dels últims dies, de les últimes setmanes, posa en evidència les aberracions, que es poden portar a terme contra un infant.

Certes notícies que ens arriben pels mitjans de comunicació semblarien estar al límit de la realitat, per tant i desgraciadament són fets que succeeixen a vegades molt a prop de les nostres fronteres.

Com es pot arribar a graus tant elevats de brutalitat i de maldat contra éssers incapaços de defensa?

És què la raça humana ha emprés el camí de la seva autodestrucció?

L'infant és el nostre fruit, ens deguem de protegir-lo per sobre de tot i totes les actuacions que van en aquest sentit són insuficients.

Avui el conveni que ens ocupa posa ordre dins el procés per portar a terme adopcions internacionals. Estableix un marc legal dins el qual es tenen de moure els mecanismes, i fixar les condicions perquè una adopció tingui la major garantia de fer-se, amb tota seguretat per l'infant adoptat.

Això esdevé, doncs, un pas més cap a la protecció dels infants i, evidentment, des de l'Agrupament Nacional Democràtic no solament votarem favorablement l'adhesió al referit Conveni de protecció dels infants i a la cooperació en matèria d'adopció internacional, sinó que continuarem sent molt receptius a tota iniciativa que vagi encaminada en aquest sentit.

Gràcies, Sr. Síndic.

El M.I. Sr. Síndic General:

Consellers no adscrits: Sr. Vicenç Mateu.

El M.I. Sr. Vicenç Mateu:

Gràcies.

Bé, amb la Revolució Francesa i amb la Declaració de Drets nortamericana o paralelment amb això vam veure com hi havia tota una generació de drets que eren aprovats, els drets dels individus, conforme ha anat passant el temps hi ha hagut una major evolució social, hi han hagut noves generacions de dret que s'han anat afegint a aquests, als drets individuals s'han afegit els drets socials, després podem parlar dels drets de les generacions futures, dels drets de la natura o dels drets de sectors discriminats. Entre aquests sectors discriminats es compten els drets de la dona -com

dèiem abans en la primera de les intervencions- però, també, el dret dels infants.

Aquest és el context en el que ara ens trobem i és la nostra voluntat -com deia abans- que Andorra sigui, no una mena de forat negre on les lleis no es compleixen, precisament, un país modèlic quant a la protecció dels drets de la persona.

Nosaltres, entenem -i repetidament els diferents caps de govern ho han manifestat així- que la dimensió del país, la dimensió d'Andorra, la dimensió d'un estat a escala humana ens ha d'ajudar a comptar amb la sensibilitat suficient per impedir qualsevol transgressió dels drets de l'individu i, en especial, en aquells sectors o d'aquells sectors que pel que sigui es poden trobar en situacions d'indefensió i, potser, el cas més clar és el dret dels infants.

A la vegada la signatura per part d'Andorra d'aquest acord internacional sobre adopció entenem que es convenient i positiva. La finalitat d'aquest acord no és altra que protegir els infants davant de possibles abusos comesos per organitzacions interessades d'àmbit internacional -per no nomenar-les d'una altra manera per aconseguir-ho, l'acord consagra el dret prioritari del nen davant de tots els altres interessos que puguin concórrer.

Cal recordar, també, que els ciutadans d'Andorra que vulguin adoptar un infant, donades les característiques precisament de país petit, possiblement hauran de recórrer sovint a l'adopció internacional i per això creiem que és una raó prou important i especialment significativa perquè es signi aquest acord.

Gràcies.

El M.I. Sr. Síndic General:

Proposo l'acceptació del text per unanimitat de la cambra.

S'accepta.

Passem al setè punt de l'ordre del dia:

7- Examen i aprovació, si escau, del Protocol de l'acord en forma d'intercanvi de cartes entre el Principat d'Andorra i la Comunitat Econòmica Europea després de l'adhesió de la República d'Àustria, de la República de Finlàndia i del Regne de Suècia a la Unió Europea.

El protocol va ser publicat al Butlletí del Consell General núm. 27/1996.

En aquest cas tampoc s'ha presentat cap esmena al text.

Sr. Cap de Govern, teniu la paraula.

El M.I. Sr. Cap de Govern:

Gràcies, Sr. Síndic.

És per felicitar com a ciutadà a tots vostès per haver aprovat per unanimitat, aquest conveni, protocol d'acord i també als sis convenis internacionals que acaben de ser aprovats i pel fet de que potser val la pena que destaquem que aquí no solament es treballa bé quant es discuteix sinó també quant no es discuteix, és a dir, quant s'aproven textos com tots els que hem aprovat per assentiment de la cambra o per unanimitat, amb les explicacions pertinents dels diferents grups. Això és bo perquè així la gent té consciència que el parlament i el govern treballen en coses amb les quals hi ha coincidència.

Voldria, també, manifestar el meu acord amb els consellers que han dit que les lleis s'han d'aprovar però s'han de complir. Les lleis s'han de fer complir ja que tots hi estem implicats en aquest acompliment de les lleis.

És una satisfacció per a tots els andorrans poder dir que la nostra legislació en alguns temes gairebé no necessitaria de l'aprovació de segons quins convenis internacionals per estar al dia però, és millor que sigui així, és a dir, que es puguin homologar les nostres lleis a través dels convenis internacionals i que sapiguem els ciutadans d'Andorra i els de fora que en el moment en què són publicats aquests convenis en el Butlletí Oficial són d'aplicació i, per tant, tota persona que se senti marginada o se senti maltractada que sàpiga que es pot adreçar a tots els organismes andorrans per defensar-se i fer complir la llei.

Res més, gràcies.

El M.I. Sr. Síndic General:

Grups parlamentaris:

Agrupament Canillo-Massana? No?...

Coalició Nacional Andorrana? No?...

Nova Democràcia: Sr. Jaume Bartumeu.

El M.I. Sr. Jaume Bartumeu:

Sí, gràcies, Sr. Síndic.

És únicament una breu reflexió sobre aquest darrer conveni que acabem de posar a discussió a l'ordre del dia i que efectivament no discutirem.

Darrerament en el nostre país circulen certs comentaris sobre la nostra relació amb Europa. Nosaltres el que voldríem aquí es posar damunt de la taula una reflexió, que és la següent: el fet de que ara ratifiquem aquesta ampliació de la Unió Europea o que ens vèiem obligats a ratificar-la pel fet que tenint aquest tractat, aquest acord comercial que ens uneix amb la Unió Europea ens hauria de fer tenir ben present que el futur de l'economia andorrana passa pel que es decideix a Brusseles i que difícilment tindrem una perspectiva de consolidació de l'economia andorrana sense un reforçament de la relació amb Brusseles. Per tant, ens equivocaríem tots plegats si ara intentéssim llençar debats sobre si és el bon camí el fet el mantenir les relacions amb Europa. No he sentit mai en aquesta cambra aquestes opinions però sí que se sent a dins dels ciutadans o dels empresaris que les coses no els hi acaben d'anar bé. I, em sembla que des d'aquesta cambra tenim l'obligació, almenys el nostre grup parlamentari no en vol fer cap patrimoni, de dir que la relació amb Europa s'ha d'inscriure com una normalitat dins del procés de consolidació d'Andorra com a país viable més enllà de la Constitució i de les institucions com a model econòmic de futur.

Gràcies.

El M.I. Sr. Síndic General:

Grup Lliberal? No?...

Agrupament Nacional Democràtic? No?...

Consellers no adscrits? No?...

Proposo l'acceptació del text per unanimitat de la cambra.

S'accepta.

Passem al vuitè punt de l'ordre del dia:

8- Examen i aprovació, si escau, del Projecte de Llei de modificació de la Llei de marques.

El projecte va ser publicat al Butlletí del Consell General núm. 17/1996.

No s'ha presentat, en aquest cas, tampoc cap esmena al text.

En la mateixa llei, en l'article 27 s'ha constatat que hi ha una paraula que pot portar a confusió i proposaria modificar la paraula. En l'article 27 a la quarta línia del paràgraf cinquè la paraula "sol.licitut" s'hauria de reemplaçar per la paraula "decisió". És una nota que

ens va arribar des de govern, suposo que el Sr. Cap de Govern ens ho confirmarà.

(El Sr. Cap de Govern assenteix)

També va ser examinat per la comissió. Sr. Gilbert Saboya, President de la Comissió d'Economia.

(El Sr. Gilbert Saboya també assenteix)

Proposo de procedir a la modificació de dit article en els termes expressats ja que aquesta paraula pot portar a confusió.

D'acord? Sí?...

Hi ha intervenció dels grups parlamentaris? No?...

Proposo l'acceptació del text amb la modificació esmentada per unanimitat de la cambra.

S'accepta.

Passem al punt novè de l'ordre del dia:

9- Examen i aprovació, si escau, del Projecte de llei de suplement de crèdit presupostari per a les despeses derivades de la proposta d'ampliació de la transferència que el govern atorga al Servei Andorrà d'Atenció Sanitària (SAAS).

El projecte de llei va ser publicat al Butlletí del Consell General núm. 25/1996.

En aquest cas, tampoc s'ha presentat cap esmena al text.

Govern vol la paraula? No?...

Grups parlamentaris:

Agrupament Canillo-Massana? No?...

Coalició Nacional Andorrana? No?...

Nova Democràcia: Sr. Jaume Bartumeu.

El M.I. Sr. Jaume Bartumeu:

Sí, gràcies, Sr. Síndic.

No és sobre el crèdit; és sobre el procediment legislatiu en general. Fa uns mesos des del nostre grup, el company Jordi Cinca va demanar al govern, en una intervenció, que miressin de regularitzar el procediment legislatiu perquè aquests projectes de llei de suplement de crèdit arriben i són publicats al butlletí i després ens arriba per carta del Cap de Govern que el Síndic ens tramet la memòria justificativa; això genera una certa distorsió del treball parlamentari i, sobretot, del seguiment del treball parlamentari fora d'aquesta

cambra perquè aquestes memòries no surten publicades al butlletí. Ens agradaria insistir -per tal d'aconseguir-ho- en endegar com un ús normal que això pugui sortir publicat al butlletí. Aprofito aquesta ocasió per dir-ho però no és en base a aquest suplement de crèdit sinó que ens passa sempre i em sembla que hauríem de mirar que això surtis publicat.

Gràcies.

El M.I. Sr. Síndic General:

Alguna altra intervenció? No?...

Proposo l'acceptació per assentiment de la cambra d'aquest projecte de llei.

S'accepta.

Passem al desè punt de l'ordre del dia:

10- Examen i aprovació, si escau, del Projecte de llei de modificació dels estatuts de l'Institut d'Estudis Andorrans.

Recordaré que el text de base per a aquest debat és el text alternatiu aprovat pel Consell General en la sessió del dia 21 de març de 1996 i que havia estat publicat al Butlletí del Consell General núm. 7/1996.

La Comissió Legislativa d'Educació, Recerca, Cultura i Esports ha examinat les esmenes presentades i ha elaborat el corresponent informe que ha estat publicat al Butlletí del Consell General núm. 30/1996.

Passo la paraula al Sr. Antoni Martí Petit, nomenat ponent per la comissió, perquè passi a presentar l'informe al ple del Consell General.

Sr. Antoni Martí, teniu la paraula.

El M.I. Sr. Antoni Martí:

Gràcies, Sr. Síndic.

La Comissió Legislativa d'Educació, Recerca, Cultura i Esports ha examinat en el decurs de les reunions celebrades els dies 7 de juny, 9, 19 i 23 de setembre l'informe de la ponència.

De les esmenes presentades s'han aprovat per unanimitat 11; 6 esmenes s'han transaccionat, de les quals la meitat s'han acceptat per unanimitat i les altres per majoria; 12 esmenes han estat retirades i 4 esmenes no han estat acceptades.

Cal dir que la majoria de les esmenes han servit per organitzar la llei segons una nova estructura a base d'esmenes transaccionades o acceptades unànima-

ment per la comissió, amb excepció d'aquelles esmenes que han resultat ésser incompatibles amb aquesta nova concepció que s'han retirat.

Gràcies, Sr. Síndic.

El M.I. Sr. Síndic General:

En aquest cas, tampoc s'ha presentat cap reserva d'esmena ni cap vot particular al text sorgit de la comissió.

Govern vol la paraula? No?...

Grups parlamentaris:

Agrupament Canillo-Massana: Sr. Josep Areny.

El M.I. Sr. Josep Areny:

Gràcies, Sr. Síndic.

La nostra intervenció anirà en forma de justificació de vot. Justificació de vot perquè ja us adelantem des d'ara que nosaltres ens abstindrem i ens abstindrem perquè el dia 21 de març quant el govern va presentar el text de la llei nosaltres i vam estar d'acord i que vam votar -després de les emenes, posteriorment, presentades pels diferents grups parlamentaris- la llei. Al nostre entendre, aquesta llei ha quedat deformada de tal i com nosaltres la volíem.

He de dir que, efectivament, l'article 6 quant el vam votar en el si de la comissió, nosaltres l'Agrupament Canillo-Massana no ens vam oposar i vam estar d'acord, cosa que reconec que va ésser un error; un error en el si de la comissió no vol dir que haguem de fer l'error avui aquí al Consell General i, aleshores, volem rectificar la nostra postura abstenint-nos ara en la votació.

Gràcies.

El M.I. Sr. Síndic General:

Coalició Nacional Andorrana: Sr. Simó Duró.

El M.I. Sr. Simó Duró:

Gràcies, Sr. Síndic.

Fa prop de tres anys que la comissió i la Coalició Nacional Andorrana feia remarcar que els Estatuts de l'Institut d'Estudis Andorrans després de la Constitució funcionàvem de forma anacrònica i gairebé es pot dir amb un cost que gairebé era anormal pel cas. I, en aquells moments, se'ns porta a examen una proposta que presentava l'altre govern i després de llargues reflexions, doncs, semblava que aquesta no havia de

prosperar, fou quant amb el nou govern es decidí de sotmetre a la consideració de la comissió, bé, entrant-la a tràmit, entrant a tràmit al Consell General la consideració d'un nou text que semblava, en aquells moments, que presentava més o menys satisfacció al Consell General. Va haver-hi, en aquells moments, de l'entrada a tràmit tota una sèrie d'esmenes presentades i una que va ésser a la totalitat. I, en aquells moments, vam haver d'evidenciar que la majoria es girava en un altre sentit i que es va palesar una proposició, en aquells moments, que era reflex de la primera proposta.

Coalició Nacional Andorrana he de dir que -veient que hi havia, en aquells moments, una majoria absoluta, s'ha de dir, una majoria absoluta que va sortir de les esmenes i de la reflexió que va existir en el si de la comissió- a partir d'aquell moment va adoptar una postura de neutralitat ja que el text en el qual havia cregut no podia prosperar, però -hi ho vull deixar clar- hi havia una majoria absoluta que pensava que els Estatuts de l'Institut d'Estudis Andorrans havien d'ésser canviats amb una altra filosofia i en aquest debat sobre la forma que volia adoptar-se per aquesta modificació dels Estatuts de l'Institut d'Estudis Andorrans, nosaltres vam adoptar una fórmula de neutralitat, però a partir del moment que es va adoptar un principi nosaltres de forma molt oberta vam treballar i vam donar consentiment al que en aquells moments es va escriure. Llavors, evidentment, que a nivell de filosofia nosaltres -com ja he dit- vam quedar a dins d'una neutralitat que vam palesar, però a nivell de treball vam compartir un text, el que vol dir que aquell text que avui estem examinant en quant a treball rep el nostre aprofundiment total, en quant a principi de creació tal com avui arriba a ésser ja que hi havia una majoria -vull insistir sobre aquesta majoria- i vam adoptar una postura de neutralitat; això vol dir que ens vam abstenir a fer un impediment que en definitiva no podia prosperar.

He dit, Sr. Síndic.

El M.I. Sr. Síndic General:

Nova Democràcia: Sr. Jordi Cinca.

El M.I. Sr. Jordi Cinca:

Sí, gràcies, Sr. Síndic.

Bé, només una intervenció molt breu. A mi em sembla que el debat sobre el parer que mereixia a cadascun del grups parlamentaris el projecte que ens va presentar el govern ja el vam tenir. El vam tenir en el moment de discutir l'esmena a la globalitat que van presentar, en aquest cas, els companys de l'AND i amb un text alternatiu que va merèixer l'aprovació d'aquesta cam-

bra i em semblaria una mica fora de lloc o exagerar el debat si ara pretenguéssim que l'objectiu tant del projecte del govern com de la proposició de llei que va presentar l'AND no era altre que adaptar els Estatuts de l'Institut d'Estudis Andorrans a una nova realitat que és la de la Constitució; l'única diferència que en aquell moment es va palesar és que a nivell d'estructura el govern pretenia que l'Institut d'Estudis Andorrans depengués directament del ministeri, fos un departament més del ministeri i, en canvi, l'Agrupament Nacional Democràtic va oferir un altra possibilitat que és la de donar-li una estructura jurídica pròpia a través d'una fórmula més similar al que és una parapública i aquest és l'únic debat que va haver-hi en aquell moment i em sembla que ja va ser àmpliament discutit.

Vull de totes maneres ratificar el que ha dit el Sr. Duró en el sentit de que és cert que en la comissió potser s'ha deixat el pes de la modificació de la llei als tres grups que vam estar d'acord amb aquesta estructura, però amb total col·laboració amb els que en aquell moment no hi van ser i, per tant, no crec que tinguem de fer un gran debat sobre aquesta qüestió.

Gràcies.

El M.I. Sr. Síndic General:

Grup Lliberal: Sr. Antoni Martí.

El M.I. Sr. Antoni Martí:

Gràcies, Sr. Síndic.

El Grup Lliberal no pretén fer un gran debat sobre l'Institut d'Estudis Andorrans perquè la nostra intenció es la de mantenir una coherència amb el que, nosaltres, vam dir el dia 21 de març. Aquell dia en la nostra intervenció, nosaltres, vam defensar el text del govern davant de l'esmena a la totalitat amb text alternatiu presentada per l'AND. En aquella ocasió ja vam indicar que no votaríem a favor de que l'Institut d'Estudis Andorrans fos considerat com una entitat parapública i, en coherència, doncs, en el sí de la comissió amb el que fa referència a les esmenes 11, 17 i 19 transaccionades entre l'AND, ND i IDN vam votar en contra i, a més a més, el Sr. Jordi Cinca que va fer una feina per reorganitzar a nivell estructural la llei sap que vam fer una constància en acta en aquest sentit i d'aquesta transacció d'aquestes tres esmenes n'ha sortit l'article 6. L'article 6 que és el resultat de les mencionades esmenes entre d'altres coses estableix en les seves disposicions uns criteris, que permeten entendre d'una manera molt clara que l'Institut d'Estudis Andorrans és una entitat parapública, com són els conceptes: de la composició del comitè directiu, de l'obligatorietat de

l'elaboració del pressupost, així com també dels plurianuals. Aquesta concepció s'aparta i de molt dels plantejaments que nosaltres vam defensar.

Per tant, nosaltres, tal i com estipula l'article 101 del Reglament General del Consell General on s'indica que es té de votar la llei article per article, ja des d'aquí anunciem que pel que fa referència a l'article 6 no el votarem a favor.

Gràcies, Sr. Síndic.

El M.I. Sr. Síndic General:

Agrupament Nacional Democràtic: Sr. Joan Travesset.

El M.I. Sr. Joan Travesset:

Gràcies, Sr. Síndic.

Malgrat les divergències dels diferents grups parlamentaris d'aquest Consell General i l'enrenou que va provocar l'esmena a la totalitat amb text alternatiu al Projecte de llei de modificació dels estatuts de l'Institut d'Estudis Andorrans que vam presentar des l'Agrupament Nacional Democràtic, no deixa de ser curiosa i alhora reveladora l'actitud de tots plegats en el sí de la Comissió Legislativa d'Educació en el moment d'afrontar el treball en destriar i aprovar les diferents esmenes presentades, actitud constructiva per part de tots i que ha anat caracteritzant la Comissió Legislativa d'Educació, Recerca, Cultura i Esports.

No obstant, si voldria afegir que amb les esmenes que el nostre grup va presentar i que van causar alguna que altra broma, vam contribuir a una més àmplia reflexió que no deixa de ser, en el fons, un avançament cap a la millora de qualsevol text legislatiu.

I si dic això, és per a sortir de les qüestions de paternitat -que van sorgir en l'última sessió del Consell General- de la llei que se'ns van atribuir i altres consideracions que no venien al cas. Ja s'ha demostrat que amb predisposició i no ho oblidem, una mica més de temps, hem acurat un redactat final de text que s'adapta a les inquietuds i necessitats de l'Institut d'Estudis Andorrans d'aquestes darreries de segle i que amb l'adequada reglamentació es contemplen expectatives que es puguin generar més enllà del 2000.

I fet aquest breu comentari, no voldria deixar de destacar que a partir d'avui, Andorra es dota d'un institut pragmàtic, operatiu i obert a la societat civil amb totes les de la llei, com s'acostuma a dir.

Efectivament, amb personalitat jurídica pròpia, donem a aquest organisme una autonomia en el més ample sentit del terme i una independència que li permet de

defugir dels regnes capriciosos de l'instant polític, situació que atorga a l'Institut d'Estudis Andorrans unes perspectives d'obertura amb un caire realista i d'aplicació directa i efectiva a les necessitats de l'administració i de la societat en general, com ja queda dit en l'exposició de motius de la llei.

I és especialment en aquesta línia d'autonomia que regeix qualsevol entitat parapública -i motiu aquí de negació per part del Sr. Martí- i a l'ensem d'independència, on trobem ordenades totes les seves atribucions d'una manera abastament estructurada. Una estructura que el text precisa en quatre possibles departaments ben diferenciats i alhora coordinats, tant en els àmbits de la recerca i la investigació com de la docència i la divulgació, sense oblidar les relacions amb entitats foranes.

I és amb aquest criteri de responsabilitat que entenem des l'Agrupament Nacional Democràtic, que entren en joc els conceptes d'investigació i recerca en tota la seva amplitud, amb punts de mira cap a profundes relacions i col.laboracions amb universitats i organismes educatius i culturals d'altres països que permetin activitats encaminades al descobriment i assentament de nous coneixements en diferents camps, tot celebrant possibles convenis que possibilitin també homologacions de diplomes. Des del nostre partit creiem que són la via del demà per totes les joves generacions i és la nostra aposta de futur, d'on emana un concepte universalista que afavoreix i predisposa la intercomunicació i la interrelació dels pobles, de les nacions, dels estats; o sia, l'obertura per damunt de l'aïllament.

I com a conseqüència, es marca la divulgació de tots els treballs realitzats, a fi i efecte que pugui contribuir a la promoció de la nostra essència cultural, que de manera directa o indirecta, també ha de ser la promoció del nostre país. I bona falta ens fa en molts àmbits.

Un cop la filosofia i l'ambició definides, només cal fer breu incís en la seriositat per a conduir tots els projectes a bon port. I és per això que en varis articles de la llei, es precisa clarament els esquemes i atribucions del comitè directiu i del consell científic que seran, en el fons, les ànimes de l'institut; i com ja vaig esmentar en la meva intervenció del passat 21 de març, amb un director al capdavant nomenat pel govern, previ concurs mitjançant edicte públic. Aquest fet per si sol ja atorga més credibilitat, no solament en la pròpia figura del director, ja sigui per experiència o titulació, sinó també al propi comitè directiu de l'Institut d'Estudis Andorrans, que no oblidem, tindrà la facultat d'elaborar les memòries anyals i sobretot els projectes de pressupost i a més, com a novetat important, el poder-se dotar d'un reglament intern de funcionament que

ha de permetre, sobretot, agilitat i resposta davant de qualsevol situació.

En fi i ja per acabar, Sr. Síndic, des l'Agrupament Nacional Democràtic entenem que s'ha dut a terme un bon treball i que aquest Projecte de llei de modificació dels estatuts de l'Institut d'Estudis Andorrans és en bona part els fonaments d'un organisme que es reforça amb rigor, solvència i credibilitat tant a dins com a fora.

Gràcies, Sr. Síndic.

El M.I. Sr. Síndic General:

Consellers no adscrits: Sr. Vicenç Mateu.

El M.I. Sr. Vicenç Mateu:

Gràcies.

Bé, jo crec que pel que fa referència a l'Institut d'Estudis Andorrans hi havia una cosa que ens era obligada -i que ens podíem haver limitat a fer això- i que era, doncs: adequar aquesta institució als nous temps o als temps constitucionals; haguéssim pogut fer només això, però, segurament, valia la pena -ja que havíem de revisar el seu estatut- fer un bon treball -com jo considero que s'ha fet- i donar-li un major dinamisme.

Jo crec que l'Institut d'Estudis Andorrans ha quedat definit com un organisme de recerca docent i de divulgació cultural. Un organisme que estigui centrat, bàsicament, en la seva feina a Andorra, tot i col.laborant amb institucions universitàries d'altres països. Un institut que ha d'evitar duplicitats amb altres serveis de l'administració. Un institut que treballi amb col.laboració amb els departaments del govern. Un institut que sigui àgil, que sigui operatiu, que sigui independent, que sigui obert a la societat i que sigui també sensible a les necessitats d'aquesta societat.

Nosaltres, pensem que el projecte recull totes aquestes consideracions; pensem, per tant, que s'ha fet una bona feina i que tenim una bona llei; per tant, donarem suport a aquesta llei.

Gràcies.

El M.I. Sr. Síndic General:

Vistes les diferents intervencions, hi ha una demanda per part del Grup Lliberal de procedir a la votació de la llei article per article, però el que sí voldria precisar és que hi ha un punt una mica conflictiu -en quant a la menció que s'ha fet en referència a l'article 6- respecte a tal com queda redactat dit article en l'antiga llei. Demanaria que m'escoltessin perquè hi ha un proble-

ma de fons ja que l'estructura de l'actual llei és de tres articles més una disposició transitòria i una disposició final.

És a dir, posar a votació article per article es pot fer no hi ha cap problema però el que passa és que a dins de l'article 1 de la llei hi ha inclosos els articles 1, 2, 3, 4, 5, 6 i 7 dels estatuts. Aleshores, si l'única oposició que hi ha és al redactat de l'article 6 dels estatuts, inclòs dins de l'article 1 de la nova llei, el que jo demano és si pogués constar, en tot cas, únicament, l'oposició del Grup Lliberal al redactat del punt 6, enlloc de tot l'article 1 que, com he dit inclou tota una sèrie d'articles altres que el 6...

El M.I. Sr. Antoni Martí:

Sí, Sr. Síndic.

En aquest cas, nosaltres sabem que podíem haver fet una reserva de vot -cosa que no hem fet- però una reserva de vot es fa segons un text sobre el que s'hi està d'acord i el text que es va discutir en comissió no era nostre per començar. Hauríem pogut també fer reserves d'esmenes però de totes maneres vist el redactat final de la llei tampoc tindria sentit. Llavors, entengueu, clarament, que aquí -sense anar més lluny i sense forçar la votació- el que vol el Partit Lliberal és que en el Diari de Sessions del Consell General en quedi constància -per això parlo de l'article 6 i, en tot cas, vostè trobarà la fórmula més adient- que respecte a la parapública, així com respecte a la composició del comitè directiu -que també justificaré el perquè tampoc hi estem d'acord, ja que jo no dic que no pugui funcionar però, en tot cas, ja ho vaig exposar a la comissió: el fet de que hi hauran 10 persones i penso que no serà àgil i serà molt feixuc el seu funcionament. Encara que també -i perquè quedi constància- en l'article 6 hi han coses amb les que hi estem d'acord i així ho vam dir a la comissió. En definitiva, simplement, el Grup Lliberal estaria d'acord en què quedés com una manifestació que, bàsicament, no acceptem a nivell polític que l'Institut d'Estudis Andorrans sigui una parapública i que també la composició del comitè directiu a nosaltres ens sembla exagerada.

El M.I. Sr. Síndic General:

Aleshores, deixem-ne la constància en acta.

D'acord?

(El Sr. Antoni Martí assenteix)

El M.I. Sr. Síndic General:

Hi ha una altra constància en acta per part de l'Agrupament Canillo-Massana respecte a aquest article o hi ha una abstenció per part de l'Agrupament Canillo-Massana a la totalitat de la llei.

Hi ha una abstenció, doncs, s'aprovaria per majoria la llei amb els apartats aquests o es força la votació article per article... Sr. Garrallà?...

El M.I. Sr. Josep Garrallà:

Nosaltres que quedi clar que ens abstenim a la llei però si no es vota l'article ens es igual. Vull dir que, també, quedi constància que nosaltres amb l'article 6 no hi estem gens d'acord -tal com ha dit el Sr. Areny abans- i tampoc estem d'acord en crear un organisme autònom i que sigui una parapública tal com ja vam dir aquí, al Consell General, el dia 21 de març.

El M.I. Sr. Síndic General:

De fet queda constància del que es diu en la transcripció literal de les intervencions...

(El Sr. Síndic dona la paraula al Sr. Jordi Cinca)

El M.I. Sr. Jordi Cinca:

Em sembla, Sr. Síndic, que al final a base de tantes constàncies aconseguirem que ningú entengui res.

L'article 6 de la nova llei no és la que diu que és una parapública. L'article 6 defineix la composició del comitè directiu...

El M.I. Sr. Síndic General:

Sr. Cinca, no hi ha article 6 dins de la nova llei...

El M.I. Sr. Jordi Cinca:

L'article 6 dins de l'article 1 segons el text...

(se sent riure)

L'article 6 dins de l'article 1 defineix la composició del comitè directiu que és un dels aspectes en el que mostra la seva disconformitat el Sr. Martí.

El fet de ser o no ser parapública figurava en la llei anterior, en l'article 1, que adscribia a l'Institut dins del Ministeri d'Educació. Article que ja no hi figura avui en dia perquè va prosperar el text alternatiu de l'AND.

Es que al final em sembla que liarem aquí una discussió una mica falsa i, em sembla, que el que pretén el Sr.

Martí i el Sr. Garrallà és fer constància de la seva disconformitat en alguns aspectes filosòfics de la llei i que si fem això d'aquesta manera; de manera general, ens estalviarem cometre algun error si fem referència a articles que no parlem del que haurien de parlar segons el que s'està dient aquí.

El M.I. Sr. Síndic General:

De fet a dins del Diari de Sessions del Consell ja hi consta ja que és fa la transcripció literal de les intervencions.

El que demano és que, vist que es fa únicament referència al redactat definitiu de l'article 6 a dins de l'article 1, en quedi constància i no tenir de votar l'article 1 que implica set articles de l'antiga llei.

Res més...

(El Sr. Síndic dóna la paraula al Sr. Martí)

El M.I. Sr. Antoni Martí:

Jo, simplement, recordar que tampoc és tan complicat. El que nosaltres esmenem en definitiva i això el Sr. Jordi Cinca ho sap -a més a més he de dir que s'ha de reconèixer que va fer una feina admirable en el si de la comissió- és el resultat de tres transaccions diferents entre AND, IDN i ND i això potser es molt complicat i ja sap vostè que va ser molt llarg reestructurar aquesta llei perquè a base d'esmenes amb text alternatiu i que al final del text alternatiu si mirem el que hi queda també hi hauria molt a discutir.

Gràcies.

El M.I. Sr. Síndic General:

Proposo l'acceptació del text per assentiment de la cambra. Es mantenen les constàncies amb acta.

S'aprova.

Passem al punt onzè de l'ordre del dia:

11- Examen i aprovació, si escau, de l'esmena a la totalitat presentada pel M.I. Sr. Jaume Bartumeu Cassany, en representació del Grup Parlamentari Nova Democràcia, al Projecte de llei de declaració d'interès públic de societats dedicades a televisió d'abast exterior a Andorra.

Examen i aprovació, si escau, de l'esmena a la totalitat presentada pel M.I. Sr. Ladislau Baró Solà, en represen-

tació del Grup Parlamentari Agrupament Nacional Democràtic, al Projecte de llei de declaració d'interès públic de societats dedicades a televisió d'abast exterior a Andorra i, presa en consideració del text alternatiu proposat.

Ambdues esmenes van ser publicades al Butlletí del Consell General núm. 30/1996.

Proposo de procedir al debat de forma conjunta, pel que fa referència a les dues esmenes presentades i posteriorment es procediria a la votació per separat.

Hi ha oposició? No?...

Passo la paraula al Sr. Jaume Bartumeu, per Nova Democràcia.

El M.I. Sr. Jaume Bartumeu:

Sí, gràcies, Sr. Síndic.

Bé, avui em sembla que el Consell General es troba, aquesta tarda, en una situació paradoxal en encarar la discussió d'aquestes esmenes.

Avui hauríem de debatre de l'oportunitat o millor dit de la conveniència d'establir o promoure la instal·lació de canals de televisió que, des d'Andorra o sota el nom d'Andorra, emetin vers l'estranger via satèl·lit.

Però l'actuació del govern ens porta en realitat a debatre de la conveniència de legislar en base a una concreta i precisa situació i interès o competició d'una empresa particular.

Ens sap greu haver de constatar que el govern ens ha portat a una situació ben poc enaltidora de la projecció exterior de les institucions andorranes.

El projecte de llei que demanem al Consell General de rebutjar creiem nosaltres que no ha estat pas pensat, preparat i presentat per a permetre desenvolupar els objectius del Pla d'accions del Pla estratègic.

Dissortadament tenim damunt la taula un projecte de llei que nosaltres considerem que està pensat, preparat i presentat per a donar acolliment a una proposta d'una societat mercantil francesa que sembla haver volgut recordar, seixanta anys després, el desembarc a Andorra de les societats concessionàries de la radiodifusió. Seixanta anys després, revestits d'un mantell de modernitat, romanen els mateixos mètodes d'entabament.

Ens prometen l'oro i el moro, ens contenen les lloances del nostre país i, no cal dir-ho, ens asseguren que tot, absolutament tot, ens és ofert gairebé desinteressadament, per simpatia cap a les nostres boniques valls pirinenques.

No es tracta potser aquí, al meu entendre, de plantejar el debat a l'entorn de qui ha donat a qui el conveni que signat pel Cap de Govern d'Andorra amb el President de la societat mercantil francesa Tele 55, doncs, ha circulat amb fotocòpies.

Poc importa, en el nostre cas, que fos el Cap de Govern -que és qui va ser- qui ens el facilités, mig any després d'haver-lo signat, o bé que ens el fessin arribar des de França endins.

El que realment importa és que en signar aquest Conveni el dia 14 de setembre de 1995 amb el President de la societat mercantil francesa Tele 55, el Govern d'Andorra o el Cap de Govern estaven engatjant el nom i la responsabilitat de l'estat sense haver-se assegurat, prèviament, el suport del conjunt de les forces polítiques representades en aquesta sala ni, tampoc, tots ho sabem, dels grups parlamentaris que li van votar la investidura.

El que realment importa és que tot el procediment legislatiu havia estat concebut i endegat a partir d'un compromís, previ a la signatura del conveni de 14 de setembre de 1995 que el Cap de Govern va tenir, em permetrà que li ho digui, la imprudència d'escriure, signar i trametre a Tele 55.

En aquell compromís, materialitzat en una carta de data 19 de juliol de 1995 que el Cap de Govern va adreçar al Sr. Jean Claude Bourret, President de Tele 55 hi trobem l'origen del projecte de llei que ens refusem de votar.

La lectura d'aquesta carta, que em permeto de citar molt breument en la llengua original en que fou tramesa, ens va deixar garratibats.

Diu, en part, així:

“Compte tenu de l'insuffisance des compétences de l'ORTA, le gouvernement publiera le Décret ci-joint dans lequel une partie des fonctions de l'ancienne ENAR est transférée à l'ORTA, et le reste au gouvernement. Il est bien entendu que la décision définitive sur toute sorte de concession administrative, appartient au Conseil General, directement ou par la voie d'une délégation de celui-ci au gouvernement.

Le Décret sera publié au J.O. mercredi prochain.

Les étapes juridiques à venir sont les suivantes:

- Présentation par le gouvernement d'un projet de loi-cadre sur les chaînes privées de télévision en Andorre (durant le mois d'août, pendant les vacances parlementaires).
- Signature de la Convention cadre entre le gouvernement et Télé 55. Il faut y apporter, bien sûr, les modifications nécessaires compte tenu du fait que ce n'est

plus l'ORTA qui signe. De plus il faudra inclure une condition suspensive concernant l'adoption de la loi-cadre présentée au parlement.

- Dès la parution au Bulletin Officiel du Décret transférant les pouvoirs de l'ENAR, il est de notre intention de déclarer Télé 55 Andorra d'utilité publique, afin de permettre une participation plus importante de l'actionnariat étranger dans le capital.

- Discussion du projet par le Conseil General pendant le mois de septembre...”

Bé, tot això per dir que nosaltres hem de constatar que aquí hi havia un compromís amb una societat mercantil francesa i que aquest procediment no ens sembla el correcte per arribar a refer una concessió de radiodifusió.

Sembla que el que ha passat és que quant es va dissoldre l'ENAR aquells decrets, el traspàs de competències no obeïe a un criteri d'adaptació a la nova estructura constitucional sinó que naixien de la voluntat de fer un tracte amb la societat que ho havia demanat potser no ho he dit fins ara però que quedi clar que pensem nosaltres que aquesta societat ho havia demanat, és a dir, no voldria que aquí semblés que joestic fent greuge al govern d'haver anat a buscar a aquesta empresa.

I constatem, finalment, que la missió de l'ORTA, que li fou encomanada per llei, de 12 d'octubre de 1989, modificada el 13 de juliol de 1992, és també oblidada o bandejada en aquesta qüestió.

Per tant, no entrarem ara i aquí, perquè no és el lloc de fer-ho tot i que hi hauria molt a dir, a comentar la solidesa i solvència de la societat Tele 55.

No ens aturarem tampoc en l'anàlisi de les contradictòries intervencions públiques del ministre portaveu en aquesta qüestió.

El Cap de Govern li havia encomanat una tasca impossible: justificar el que no pot tenir cap justificació.

En conseqüència, entenem que aquest projecte de llei ha de ser retornat al govern.

Ho ha de ser, com deia la motivació de la nostra esmena, perquè abans d'obrir a corre cuita a la participació de capital estranger determinats àmbits d'activitat econòmica, convé fer un debat en aquesta sala sobre el conjunt de sectors i activitats que cal rellençar i promoure.

I això, malgrat reiterades referències a les societats anomenades “de tipus C” -que el govern està treballant en el text- derivades del Pla d'accions, encara no ha estat fet aquest debat aquí en aquesta sala.

Però en qualsevol cas, a la vista del que hem assenyalat fa uns moments, el projecte de llei ha de ser retornat al govern perquè quedi clar, dins i sobretot fóra de les nostres fronteres, que Andorra no és ni vol ser cap república bananera i perquè es vegi i se sàpiga que el Consell General exerceix responsablement la seva missió institucional de control de l'activitat del poder executiu.

Gràcies.

El M.I. Sr. Síndic General:

Passo la paraula al Sr. Jordi Torres, per l'Agrupament Nacional Democràtic.

El M.I. Sr. Jordi Torres:

Gràcies Sr. Síndic.

Pel que fa a la defensa de l'esmena a la totalitat amb text alternatiu, ens cenyirem en la fase inicial de la nostra intervenció a l'essència del nostre plantejament, per comentar seguidament i de forma breu alguns aspectes col·laterals.

Anem primer a l'essencial:

Per a nosaltres, l'Agrupament Nacional Democràtic, l'essencial es resumeix en l'anàlisi del projecte de llei presentat per govern. Bàsicament, el projecte de llei conté la declaració d'interès públic pròpiament dita i deixa la completa regulació a govern quant a les condicions i eis requisits a reunir.

Primer punt:

Pensem que efectivament seria convenient i positiu que es declarés d'interès públic el sector de la comunicació audiovisual bàsicament per 2 motius: el primer, perquè aquesta manifestació s'inscriu en dreta línia amb el discurs expressat pel nostre partit polític, que es pot emmarcar perfectament dins eis objectius definits tant en el Pla estratègic com en el Pla d'accions, i que hem fet palès, no solament amb paraules sinó amb fets: impulsant per exemple la legislació sobre l'àmbit de la propietat intel·lectual durant aquesta mateixa legislatura, o bé fent realitat el procés d'adhesió a l'UIT i a l'Eutelsat, obrint d'aquesta manera un nou potencial per al Principat.

El segon perquè pensem fermament que el sector de la comunicació audiovisual ocupa, no tant sols un lloc eminentment punter en el desenvolupament econòmic i social a nivell mundial en aquest final de segle, sinó que constitueix, al nostre parer, un eix estratègic de cara al segon mil·lenni que ens espera a la cantonada.

Per tant, recolzem la idea de marcar clarament el concepte estratègic del desenvolupament d'aquest sector, a través de la declaració d'interès públic de les societats que s'hi trobin emmarcades.

Segon punt:

No pensem oportú, en canvi, l'abandonament a govern de la plena regulació de les condicions i requisits que han de complir aquestes societats, i que aspirin, per tant, a la declaració d'interès públic.

En aquest punt, i després d'una acurada anàlisi, no podem compartir el text presentat. En veritat, el text presenta un problema evident de reserva de llei, a través de l'abandonament a govern de la plena regulació. Al marge de que aquest abandonament pugui produir possibles arbitrarietats, el fet és que el text constitucional marca clarament la missió de cadascuna de les institucions. Si el Consell General cedeix prerrogatives com es fa en el text que ens ocupa, seria aquesta mateixa institució la que estaria vulnerant la missió que li encomana la carta magna, incurrint en deslegalitzacions que permeten l'aparició d'actuacions arbitràries dels poders públics. Una inhibició del consell suposaria el perill més gran pel ciutadà. Ja que la garantia màxima pel ciutadà és justament que sigui en el marc del Consell General on es debati el contingut de la regulació.

Fins aquí l'anàlisi del que ha estat l'essència del nostre plantejament.

Pel que fa a l'accessori, pensem que el que no és positiu és d'intentar fer aparèixer que el problema és una guerra de competències entre institucions. Aquest tipus de manifestacions venen a ser una cortina de fum, però la veritat és que contenen un perill de tergiversar els fets, quan del que es tracta és de la defensa de principis bàsics de l'estat.

També pel que fa a l'accessori, el clima preelectoral que ens envolta afegeix elements de crispació quan parlem d'esmenes a la totalitat amb text alternatiu. Creguin que només el pes dels arguments que hem repassat breument, i que hem vingut defensant en diverses ocasions al llarg d'aquesta legislatura amb, pràcticament les mateixes paraules, ha motivat la presentació de la nostra esmena amb text alternatiu.

De fet, i per acabar, el que desitjaríem avui és que poguéssim deixar de banda l'accessori per poder fer prosperar l'essencial.

Per a nosaltres, i reprenc l'argumentació inicial, l'essencial és que es pugui prendre en consideració el fet que s'assenyali el desenvolupament del sector de la comunicació audiovisual a través de la declaració d'interès públic de les societats que s'emmarquin dins

d'aquest sector, tal i com s'expressa en el mateix intitulat del projecte de llei de govern, i que es deixi una porta oberta perquè el legislador desenvolupin per llei les condicions i requisits a complir.

Una tasca gens fàcil, ja que, a més de complex, serà, segons la nostra anàlisi, pluridisciplinària, ja que comportarà una vessant purament societària i una vessant més específica de regulació del sector pròpiament dit.

Pensem que el redactat del text alternatiu que proposem recull una voluntat finalista del govern i, a la vegada, respecta els temors, que compartim plenament, expressats tant per Nova Democràcia com per Iniciativa Democràtica Nacional.

Per tant, demanem el vot favorable a l'esmena a la totalitat amb text alternatiu.

Gràcies.

El M.I. Sr. Síndic General:

Agrupament Canillo-Massana: Sr. Garrallà.

El M.I. Sr. Josep Garrallà:

Gràcies, Sr. Síndic.

Agrupament Canillo-Massana votarà no a les esmenes a la totalitat presentades respectivament pels grups parlamentaris Nova Democràcia i Agrupament Nacional Democràtic al Projecte de llei de declaració d'interès públic de societats dedicades a televisió d'abast exterior a Andorra per les següents raons:

a) Pel que fa a la legislació vigent en la matèria, d'acord amb el contingut del vigent Reglament de Societats Mercantils aprovat pel Consell General en la seva sessió del 19 de maig de 1983, és una facultat en aquell moment del Consell General avui del govern presentar al Consell General els objectius qualificats com d'interès públic o social, tipificant les condicions i requisits que hauran de reunir els projectes de societats que optin per la mencionada qualificació. D'acord amb el citat reglament, les persones que vulguin constituir una societat d'interès públic o social hauran d'adreçar-se al govern el qual atorgarà o no la qualificació d'interès públic o social de la societat projectada, amb les condicions a que la subordini. Pensem que el que ha fet el govern presentant el Projecte de llei de declaració d'interès públic de societats dedicades a televisió d'abast exterior a Andorra és, ni més ni menys, que exercir una de les competències o facultats que en aquesta matèria li atorga el vigent Reglament de Societats Mercantils.

b) Pel que fa al text del projecte de llei i l'exposició de motius prèvia al seu articulat, hem de dir que trobem totalment acceptables les consideracions que hi figuren, en el sentit que la projecció exterior d'Andorra s'ha d'assolir amb tota la varietat de mitjans que permeten les noves tecnologies, incluint-hi la televisió per satel.lit. També ens sembla prou interessant la possibilitat de difusió de la nostra història, la nostra llengua i la nostra cultura i a la projecció de la imatge d'Andorra i la seva promoció exterior en tots els àmbits de manera continuada i sense cost per a l'estat. També és important -i som especialment sensibles a aquest punt- la creació de nous llocs de treball qualificat i la formació en tècniques audiovisuals. Tot el qual ens sembla positiu per Andorra. Hem d'afegir, per acabar, que havíem entès que en aquest projecte específic el govern gaudia d'un recolzament majoritari dels grups que componen l'arc parlamentari.

Gràcies, Sr. Síndic.

El M.I. Sr. Síndic General:

Coalició Nacional Andorrana? No?...

Grup Lliberal: Sr. Francesc Cerqueda.

El M.I. Sr. Francesc Cerqueda:

Gràcies, Sr. Síndic.

El Projecte de llei de declaració d'interès públic de societats dedicades a televisió d'abast exterior a Andorra, respon a l'oportunitat d'obrir a la inversió estrangera un sector, el de la radiodifusió per satel.lit, que pot esdevenir un sector estratègic de desenvolupament econòmic pel futur i la primera plasmació del mecanisme d'obertura selectiva al capital estranger de les societats andorranes previst en l'article 4 del Reglament de Societats aprovat pel Consell General el 19 de maig del 1983.

En opinió del Grup Lliberal, aquest projecte de llei ha de contribuir a facilitar la promoció de nous sectors d'activitat econòmica al país, objectiu que es recull en els postulats del Pla estratègic i del Pla d'accions.

S'ha de tenir en compte que el panorama econòmic actual necessita una injecció d'optimisme. El creixement de l'economia pot venir lligada a la promoció de nous sectors d'activitat.

El sector de la radiodifusió de televisió per satel.lit respon a la tipologia de sectors de serveis d'alt valor afegit, intensius en mà d'obra d'alta qualificació, la promoció dels quals tant important és a l'hora d'assegurar llocs de treball per als nostres joves. També serà

un mitjà per a difondre la nostra llengua, la nostra cultura, la nostra història, les nostres costums.

Fetes aquestes consideracions, queda clar que el Grup Lliberal no pot donar suport a l'esmena a la totalitat plantejada per Nova Democràcia per diferents motius.

En primer lloc, pensem que no es veritat que el projecte de llei es contradigui amb l'actual Llei de societats, sinó que al contrari el desenvolupa.

En efecte, la Llei de societats del 1983 dóna al govern la facultat de sotmetre al Consell General les condicions i objectius de qualificació de l'interès públic o social.

Es l'executiu i no el legislatiu que rebrà les demandes dels interessats que desitgin constituir la societat d'interès públic i social i serà el govern qui determinarà si la societat en projecte reuneix els criteris de la llei -és a dir, l'interès públic o social. Per tant, el govern no s'ha extralimitat en aquest projecte; el govern s'ha mogut dins el marc de les seves competències.

Per altra part, el projecte de llei que avui es discuteix té veure amb l'exportació de les posicions geoestacionaries d'Andorra a les que fa referència l'argumentació de Nova Democràcia.

Respecte a l'esmena a la totalitat amb text alternatiu presentat per l'AND, el Grup Lliberal expressa la seva sorpresa ja que teníem entès que aquest grup parlamentari fou el primer impulsor d'aquesta idea per haver-lo tractat en l'anterior govern; també ens consta que membres d'aquest grup han fet aportacions a aquest projecte que l'actual govern ha considerat constructives i que han estat recollides en el text presentat.

De l'examen del text alternatiu, el fet fonamental de l'esmena a la totalitat és la modificació de l'article 1 que precisa que la qualificació d'interès públic o social ha d'ésser determinat per llei, en lloc que sigui facultat del govern.

Ja he donat anteriorment la posició del nostre grup al respecte i per tant no en diré res més.

Ara bé, per important que es consideri l'esmentada esmena, ens sembla que s'hauria pogut corregir per mitjà d'una esmena parcial i evitar, en el cas que prosperi el text alternatiu, un retard innecessari en la promoció d'un nou sector d'activitat innovador i positiu pel país.

Per tot això el Grup Lliberal manifesta que donarà suport al text presentat pel govern i en conseqüència votarà negativament les esmenes presentades a la totalitat així com al text alternatiu.

Moltes gràcies, Sr. Síndic.

El M.I. Sr. Síndic General:

Consellers no adscrits: Sr. Vicenç Alay.

El M.I. Sr. Vicenç Alay:

Gràcies, Sr. Síndic.

Bé, ens trobem davant dues esmenes a la totalitat al projecte de llei presentat pel govern. La primera, de Nova Democràcia, amb retorn del projecte al govern; la segona, de l'Agrupament Nacional Democràtic, amb text alternatiu.

Els dos consellers d'IDN, com vostès saben, no estem facultats reglamentàriament per presentar esmenes a la totalitat. Tanmateix o potser per això, el nostre grup ja va expressar en el seu moment el seu rebuig al text presentat i la seva, la nostra decisió de donar suport a una hipotètica esmena a la totalitat que pogués presentar un altre grup amb potestat per fer-ho, com ha estat el cas.

Avui ens trobem davant dues esmenes i no cal dir que el nostre vot els serà favorable.

En l'esmena a la totalitat presentada per Nova Democràcia s'inclou una extensa motivació que toca diferents aspectes del projecte, tant pel que fa a la contradicció amb el Reglament de Societats Mercantils, de rang superior, com a la necessitat de l'elaboració d'una nova llei sobre societats.

Per ocios no reprendre el fil d'aquestes argumentacions. Sols vull manifestar que en línies generals el nostre grup les subscriu i que considera com a mesura més oportuna retornar el text al govern.

En aquest sentit, i reprenem el text de l'esmena, volem subratllar i fer nostre el següent punt de l'esmena de Nova Democràcia, i cito: "Abans de declarar d'interès públic les societats que tinguin per objecte l'indicat a la llei i deixar a criteri del govern el percentatge de capital estranger, cal elaborar una nova llei sobre societats que defineixi l'obertura de participació en capital estranger, a partir de les reflexions del Pla estratègic i subsegüent Pla d'accions."

El nostre grup és de l'opinió que no és gens positiu anar legislant a remolc de qüestions puntuals -aquí en el cas de ser-hi el ponent de Nova Democràcia, i jo no voldria particularment entrar en qualificacions o desqualificacions de temes que pensem que són col·laterals independentment de que siguin o no admissibles- i pensem nosaltres que el que cal és afrontar els temes en la seva globalitat i legislar en conseqüència.

Per aquest motiu donarem suport a l'esmena de Nova Democràcia.

En el supòsit de que aquesta esmena no prosperi, tot i considerar-la més pertinent per les raons esmentades, donarem suport a l'esmena amb text alternatiu de l'AND i això pel motiu següent: en el text alternatiu s'estableix que les condicions i requisits han de ser determinats per llei, mentre que, en el projecte de govern, aquestes seran determinades pel govern mitjançant decret. Reprenent el que dèiem abans, el text del govern no és admissible per quant aniria contra el principi de reserva de llei, en haver-hi normes de rang superior que reserven al consell aquesta facultat.

Res més, moltes gràcies.

El M.I. Sr. Síndic General:

Passo la paraula al Sr. Cap de Govern.

El M.I. Sr. Cap de Govern:

Gràcies, Sr. Síndic.

Faré unes puntualitzacions sobre les manifestacions del Sr. Bartumeu bàsicament per dir que si en algun moment he nomenat la paraula "concessió" es degut a un error; de concessió no se'n parla mai ni en el conveni marc ni en cap dels projectes que s'ha fet ni en el projecte que hem presentat en aquest consell.

S'ha de distingir, molt clarament, que una cosa es una concessió administrativa -com s'ha dit- al donar o cedir a alguna empresa qualsevol que fos la utilització de les freqüències geoestacionàries, propietat d'Andorra, això seria una concessió i això si que mereixeria uns certs comentaris sobre els 60 anys que s'havien fet aquestes coses etc., però no el que es projecta aquí. I, una altra cosa és una declaració d'utilitat pública; el Reglament de Societats, que va ser aprovat pel Consell General l'any 1983, permet el fet de declarar d'utilitat pública, en aquest cas, les societats de radiodifusió. Veig que la qualitat d'utilitat pública és compartida també per l'AND, inclús el seu text alternatiu ho contempla per llei; per llei presentada a aquest Consell General com alternativa al text que hem presentat nosaltres.

Per tant, no es tracta en cap moment de concessions; es tracta, simplement, d'una adaptació només del tema del capital de les societats estrangeres. Certament, el govern està treballant amb un grup d'experts sobre les societats de tipus C de les quals en recomanava tan el Pla estratègic com el Pla d'accions la màxima urgència per posar-ho en marxa. El govern creu que és una de les prioritats legislatives que el govern ha de portar al consell, però que requeria un treball llarg; un treball que vam començar de zero i el tenim pràcticament

enllestit, tenim ja el text i l'estem començant a discutir part del govern amb els grups que ens donen suport i properament amb els altres grups de l'oposició. Sí aquesta llei hagués pogut arribar a ser acabada ens podríem estalviar d'haver de discutir aquí una esmena i una adaptació del reglament de societats i una mena de delegació legislativa que compte el nostre text per poder anar endavant amb el tema de televisió.

Perquè vam haver d'actuar ràpidament? Bé, a part de l'evident qualitat efímera dels governs andorrans en els últims anys i també del nostre govern des del seu naixement -i això està comprovadíssim, sobretot últimament, perquè tindrem una mitjà legislatura- s'havia d'actuar i això és cert.

Aleshores, quant hi han bones idees que es manifesten crec que val la pena intentar aprofitar-les i no en benefici d'una sola societat ni de cap societat concretament. Quant es va presentar aquest projecte i es va fer conèixer, diferents empreses es van interessar i mirar d'establir-se a Andorra. Però, establir-se a Andorra significa venir a Andorra, instal·lar a Andorra uns estudis, instal·lar en el cas de Tele 55 -si s'arribés a fer, algun dia també una escola de formació de mitjans audiovisuals- però, amb les condicions que el govern pugui imposar. Nosaltres demanàvem que fos a través d'una llei.

El M.I. Sr. Síndic General:

Hi ha alguna intervenció?...

Sr. Vicenç Alay.

El M.I. Sr. Vicenç Alay:

Gràcies, Sr. Síndic.

Jo voldria dir que estic d'acord amb el que vostè a contestat respecte al tema de les concessions al Sr. Bartumeu; penso que té raó -vostè- però, s'ha estat centrant tota l'estona sobre un projecte concret d'una empresa. El que jo vull reprendre -perquè el punt principal, segurament, de la nostra reflexió no és tant el problema concret del que estem parlant, sinó el que dèiem abans- és el fet d'anar sempre, sempre al remolc de qüestions puntuals. Amb això l'únic que aconseguim es parches i crear precedents que comprometen després la legislació des d'una perspectiva més política del tema en general.

Això és el que volia dir, gràcies.

El M.I. Sr. Síndic General:

Passem doncs a la votació de la primera esmena presentada per Nova Democràcia. Sí, és sí a l'esmena i retorn del text a govern. No, és no a l'esmena i manteniment del text de govern.

Votació:

M.I. Sr. Enric Dolsa Font: NO
 M.I. Sr. Simó Duró Coma: NO
 M.I. Sra. Maria Rosa Ferrer Obiols: SI
 M.I. Sr. Josep Garrallà Rossell: NO
 M.I. Sr. Antoni Martí Petit: NO
 M.I. Sr. Vicenç Mateu Zamora: SI
 M.I. Sr. Pere Moles Aristot: NO
 M.I. Sr. Francesc Xavier Mora Baron: SI
 M.I. Sr. Josep Angel Mortés Pons: NO
 M.I. Sr. Jaume Riba Sabaté: SI
 M.I. Sr. Francesc Rodríguez Rossa: Abstenció
 M.I. Sr. Gilbert Saboya Sunyé: Abstenció
 M.I. Sr. Estanislau Sangrà Cardona: NO
 M.I. Sr. Jordi Torres Alís: Abstenció
 M.I. Sr. Joan Travesset Grau: Abstenció
 M.I. Sr. Vicenç Alay Ferrer: SI
 M.I. Sr. Miquel Aleix Areny: Abstenció
 M.I. Sr. Josep Areny Fité: NO
 M.I. Sr. Modest Baró Moles: NO
 M.I. Sr. Lasdislau Baró Solà: Abstenció
 M.I. Sr. Jaume Bartumeu Cassany: SI
 M.I. Sr. Antoni Calvó Casal: NO
 M.I. Sr. Miquel Casal Casal: NO
 M.I. Sr. Antoni Cerqueda Gispert: NO
 M.I. Sr. Francesc Cerqueda Pascuet: NO
 M.I. Sr. Jordi Cinca Mateos: SI
 M.I. Sr. Josep Dallerès Codina: Abstenció

El M.I. Sr. Síndic General:

Recompte?

El M.I. Sr. Estanislau Sangrà:

Recompte: 7 Sí. 13 No. 7 Abstencions.

El M.I. Sr. Síndic General:

Queda desestimada l'esmena i es maté el text de govern.

Procedirem a la votació, doncs, de la segona esmena...
 Sr. Jaume Bartumeu?

El M.I. Sr. Jaume Bartumeu:

Sí, gràcies, Sr. Síndic.

Vist el resultat de la votació i en la mateixa línia que ha manifestat el conseller d'IDN, Sr. Vicenç Alay, el nostre grup parlamentari donarà suport a la següent esmena, amb la voluntat de procedir igual que es va fer amb el que avui hem votat -fa uns quants punts de l'ordre del dia- en referència a la Llei de l'Estatut de l'Institut d'Estudis Andorrans i poder iniciar per la via d'esmenes la modificació del text alternatiu que proposa l'AND.

Gràcies.

El M.I. Sr. Síndic General:

Procedirem, doncs, a la votació de la segona esmena presentada per l'Agrupament Nacional Democràtic. Sí, és sí i doncs sí al text alternatiu. No, és no a l'esmena i manteniment del text de govern.

Votació:

M.I. Sr. Simó Duró Coma: NO
 M.I. Sra. Maria Rosa Ferrer Obiols: SI
 M.I. Sr. Josep Garrallà Rossell: NO
 M.I. Sr. Antoni Martí Petit: NO
 M.I. Sr. Vicenç Mateu Zamora: SI
 M.I. Sr. Pere Moles Aristot: NO
 M.I. Sr. Francesc Xavier Mora Baron: SI
 M.I. Sr. Josep Angel Mortés Pons: NO
 M.I. Sr. Jaume Riba Sabaté: SI
 M.I. Sr. Francesc Rodríguez Rossa: SI
 M.I. Sr. Gilbert Saboya Sunyé: SI
 M.I. Sr. Estanislau Sangrà Cardona: NO
 M.I. Sr. Jordi Torres Alís: SI
 M.I. Sr. Joan Travesset Grau: SI
 M.I. Sr. Vicenç Alay Ferrer: SI
 M.I. Sr. Miquel Aleix Areny: SI
 M.I. Sr. Josep Areny Fité: NO
 M.I. Sr. Modest Baró Moles: NO

M.I. Sr. Lasdislau Baró Solà: SI

M.I. Sr. Jaume Bartumeu Cassany: SI

M.I. Sr. Antoni Calvó Casal: NO

M.I. Sr. Miquel Casal Casal: NO

M.I. Sr. Antoni Cerqueda Gispert: NO

M.I. Sr. Francesc Cerqueda Pascuet: NO

M.I. Sr. Jordi Cinca Mateos: SI

M.I. Sr. Josep Dallerès Codina: SI

M.I. Sr. Enric Dolsa Font: NO

El M.I. Sr. Síndic General:

Recompte?

El M.I. Sr. Estanislau Sangrà:

Recompte: 14 Sí. 13 No.

El M.I. Sr. Síndic General:

S'aprova l'esmena i s'obrirà el corresponent període d'esmenes que només podran ésser a l'articulat.

Passem al punt dotzè de l'ordre del dia que ha estat modificat:

12- Examen i aprovació, si escau, del Projecte de Llei qualificada de quota d'immigració per al període comprès entre l'1 de juny de 1996 i el 31 de maig de 1997.

El projecte va ser publicat al Butlletí del Consell General núm. 17/1996.

L'informe elaborat per la comissió va ser publicat al Butlletí del Consell General núm. 31/1996.

Passo la paraula al Sr. Gilbert Saboya, nomenat ponent per la Comissió Legislativa d'Afers Socials.

Sr. Saboya, teniu la paraula.

El M.I. Sr. Gilbert Saboya:

Sí, gràcies, Sr. Síndic.

Bé, en el si de la comissió va arribar el text enviat pel govern que regulava les quotes d'immigració pel període comprès entre l'1 de juny de 1996 i el 31 de maig de l'any vinent. És cert que hi havia el problema de que vam tenir d'examinar amb caràcter d'urgència aquest

text i donar-li sortida en el més breu termini possible. Per tant, aquesta és la tasca que va afrontar la comissió en un període breu de temps per poder desembossar una mica la problemàtica que s'havia presentat, com he dit abans en el més breu termini.

Bé, no faré la tradicional llista d'esmenes perquè realment consten en l'informe de la comissió, però sí que voldria agrair, en tot cas, a tots els membres de la comissió la col.laboració que van desenvolupar tots per intentar complir amb aquests terminis i que això afectes el menys possible la marxa de l'economia en general, que també era una de les preocupacions que es van expressar en el si de la comissió.

El M.I. Sr. Síndic General:

Govern vol la paraula? No?...

Grups parlamentaris:

Agrupament Canillo-Massana: Sr. Garrallà.

El M.I. Sr. Josep Garrallà:

Gràcies, Sr. Síndic.

És un fet evident que estem avui examinant un Projecte de Llei per a la fixació de la quota d'immigració que hauria hagut d'aplicar-se durant el període comprès entre el primer de juny de 1996 i el 31 de maig de 1997. L'examen i eventual aprovació es fa, doncs, fora de temps i amb un notable retard.

Creguem que és necessari agilitar el procediment i la presa de decisions en aquesta matèria, i estem convençuts que en un futur no lluny la nova Llei d'immigració permeti considerar seriosament que sigui el govern i no el Consell General el que fixi les quotes d'una manera més efectiva i real, atenent a les necessitats autèntiques dels sectors econòmics afectats, i no de manera extemporània com ara es practica.

Correspon al Consell General dotar al govern de les eines necessàries per a que pugui prendre les decisions corresponents en temps degut i en sintonia amb els requeriments de la realitat socio-econòmica, que és el punt de referència i l'element bàsic i decisiu a tenir en compte, i més encara en la conjuntura actual, d'intensa competitivitat en tots els àmbits i no exempta de dificultats i reptes de tot tipus.

Altrament, la realitat acaba imposant-se, i la mà d'obra acaba venint igualment si el país la necessita, i ho fa de forma il.legal, aportant conflictes i contrarietats que ningú desitja, i agreujant, a més a més, els problemes que ja existeixen per a trobar i contractar personal adequat. No cal perdre de vista que l'estat i l'Adminis-

tració pública han d'ajudar i coadjuvar al desenvolupament de les activitats econòmiques i no posar-hi traves o obstacles innecessaris. Per aquest motiu l'Agrupament Canillo-Massana votarà a favor del projecte de llei.

Gràcies, Sr. Síndic.

El M.I. Sr. Síndic General:

Coalició Nacional Andorrana? No?...

Nova Democràcia: Sr. Xavier Mora.

El M.I. Sr. Francesc Xavier Mora:

Sr. Síndic,

Srs. Consellers.

La Llei qualificada de quota d'immigració pel període comprés entre el mes de juny de 1996 i el 31 de maig de 1997, manté una línia de continuïtat des de l'any 1992, aprofitant la voluntat d'establir unes autoritzacions sense més criteri que el mèdic, el reagrupament familiar i el contracte d'allotjament en bones condicions. Aquestes autoritzacions de sojorn de treball eren i són prorrogables o improrrogables, criteris tots ells recollits en una legislació que rep el suport del Consell General amb la seva aprovació any rera any. En la seva aplicació ens trobem que la realitat socio-econòmica del nostre país és altra i cal tenir present que l'accés al treball ha de mantenir una prioritat absoluta pel nostre ciutadà.

La Constitució, des del 1993 protegeix aquest dret al treball, article 29, que diu textualment: "Tota persona té dret al treball, a la promoció per mitjà del treball, a una remuneració que garanteixi al treballador i a la seva família una existència conforme a la dignitat humana, així com a la limitació raonable de la jornada laboral, al repòs setmanal i a les vacances pagades".

De la mateixa manera cal que aquest consell sigui conseqüent amb la responsabilitat que representa i els nostres ciutadans siguin els que tinguin aquesta prioritat.

Creiem, doncs, que el legislatiu, el Consell General, representant legal dels nostres ciutadans, no pot, no ha de promoure ni donar suport a cap iniciativa sense la protecció i la deguda aplicació de la Constitució. El govern no ha desenvolupat la moció que el Consell General va votar, i el Cap de Govern, abans conseller general va ésser elegit pels ciutadans d'aquest país, i creiem que el no respectar la voluntat del legislatiu és també no respectar la Constitució i la voluntat dels nostres ciutadans.

A tal efecte, el govern ha de desenvolupar les normes necessàries per evitar que cap lloc de treball sigui ocupat per un nou arribat i es vulneri el dret al treball de tot ciutadà andorrà o resident degudament autoritzat.

Res més.

El M.I. Sr. Síndic General:

Grup Lliberal? No?...

Agrupament Nacional Democràtic: Sr. Gilbert Saboya.

El M.I. Sr. Gilbert Saboya:

Gràcies, Sr. Síndic.

Bé, una manifestació una mica més genèrica, tot i que s'engloba en la problemàtica que tractem avui, doncs, una reflexió més àmplia, volíem expressar, des de l'Agrupament Nacional Democràtic que confiàvem en què el període de redacció de textos programàtics que ens esperen a tots, que s'atansen en el calendari, doncs, sigui profitós per a tots els grups polítics per desenvolupar i encarar iniciatives. Aleshores, insistir en reclamacions i exigències en aquesta cambra no es el paper que la gent espera en nosaltres sinó que també espera en nosaltres la responsabilitat de desenvolupar iniciatives i, en tot cas, iniciatives que puguin respondre a la problemàtica que pot generar la confecció d'una Llei d'immigració, així com una política d'immigració que tracti les dues vessants d'un mateix problema. I, pel que fa a l'Agrupament Nacional Democràtic només aprofitar l'ocasió per manifestar que ens hi comprometem des d'avui.

El M.I. Sr. Síndic General:

Consellers no adscrits: Sr. Vicenç Alay.

El M.I. Sr. Vicenç Alay:

Gràcies, Sr. Síndic.

Bé, voldria començar la nostra intervenció en la línia del nostre company Sr. Josep Garrallà quant a dit -per recordar- que estem debatent l'aprovació de la quota d'immigració pel període comprés entre l'1 de juny de 1996 i el 31 de maig de 1997. Estem a 16 d'octubre i això significa que portem 3 i mesos i mig amb una provisionalitat inconcebible en un estat de dret. Sembla obvi que si el govern te la voluntat de legislar en aquest tema -que ho ha fet- hauria d'haver previst entrar el projecte en uns terminis que possibilitessin l'entrada en vigor de la llei abans o al màxim al mateix

temps que la finalització del període de vigència de la que ve a substituir. Això no ha estat així i ho lamentem i reprovem.

Pel que fa al text de la llei, IDN vol manifestar el seu desacord amb el mateix. Si be coincidim en la necessitat de la mateixa, eis termes en que s'estableix, sobretot pel que fa a les quotes en si, estan lluny de la nostra sensibilitat i la nostra política, abastament palesada en les nostres intervencions, tant davant del ple com en la comissió.

En aquest punt volem recordar la nostra repetida demanda d'una Llei d'immigració que abordi el tema en la seva globalitat. Aquest es una necessitat evident, amb un significat polític de primera magnitud, que no podem demorar per més temps.

Tanmateix, i mentre no s'aprovi aquesta Llei d'immigració, caben diferents maneres de tractar el tema. IDN, s'ha manifestat sempre a favor de legislar en el sentit d'afavorir l'estabilitat en el treball i d'evitar en el possible la substitució sistemàtica d'immigrants establerts per nous immigrants. Sembla evident que si el que pretenem es afavorir la integració i la cohesió social, aquesta és la nostra preocupació, sembla evident -diguem- que no hi ha cap altra via que aquesta.

Es en aquest sentit que s'han formulat diverses preguntes al govern sobre el flux migratori -altes i baixes- i les circumstàncies que hi concorren. I es també en aquest sentit que hem impulsat, amb el recolzament, recordem-ho, de la resta de la cambra, la creació d'una bossa de treball que hauria de constituir una eina que entenem ha d'ésser molt valuosa en aquest tema. Malhauradament el govern no ha complert el seu compromís i la bossa de treball encara no hi és.

D'haver-se tirat endavant aquestes iniciatives segurament ens trobaríem davant d'una realitat força més positiva.

De les contestes del govern a les nostres preguntes es desprèn que l'any passat varen causar baixa un total de 1248 treballadors, això per qüestions diverses. Amb una economia estancada o en recessió, això tindria la seva explicació- si no fos que el govern proposa ara una nova quota de 2.400 noves autoritzacions comptant totes les modalitats. Sense entrar en anàlisis més profunds, i obviant circumstàncies particulars o condicions particulars, sembla evident que estem substituint 1248 treballadors ja establerts per un nou contingent d'immigrants, amb els problemes que comentava.

Davant d'això, una de dos, o es que s'està fent una política de substitució, amb la qual, evidentment, pel que he dit no podem estar d'acord, o bé es que hi ha un desgavell de planificació i control que, evident-

ment, no podem deixar de lamentar i reprovar com deia abans.

Arrel de tot l'esmentat, el nostre grup va presentar esmenes de reducció de quota. Sense més explicacions per part del govern no sembla coherent al nostre entendre obrir tant la quota quan hi ha gent que està marxant. Val a dir, que per una qüestió de prudència -això ho volem remarcar també- i en previsió d'una revitalització de l'economia andorrana -seria prou benvinguda- també proposàvem un article que facultés el govern l'ampliació d'aquesta quota. Es tractava, doncs, de mesures realistes i en la línia de; nostre projecte polític. Cap d'aquestes esmenes va prosperar, en favor de la legitimació d'una política, que nosaltres entenem com a dolenta, que és la de donar per bo allò que va passant, sense cap mena de planificació o de projecte polític.

La realitat podria ser, però, encara més rocambolesca si es confirma això de que sembla que a hores d'ara, la quota resulta ja insuficient. Reprement el que deia, hi ha alguna cosa que falla, començant per la planificació, la qual cosa sembla absolutament inacceptable si tenim en compte que disposem d'un butlletí de conjuntura que permet analitzar el fenomen amb un precisió molt alta.

Per tot l'exposat IDN no pot votar favorablement aquest projecte de llei, especialment els articles 1, 2 i 3. Emparant-nos en el que diu el Reglament del Consell General en l'article 101 -em sembla recordar- demanem, en conseqüència que es voti la llei o en el seu defecte aquests tres articles.

Moltes gràcies.

El M.I. Sr. Síndic General:

Sr. Cap de Govern.

El M.I. Sr. Cap de Govern:

Gràcies, Sr. Síndic.

Pel que fa a la quota i a les manifestacions que s'han fet aquí sobre aquesta llei he de dir que no se si he entès al Sr. Mora quant a dit que no complíem la Constitució per no haver complert un mandat del consell per fer unes determinades lleis, que també les pot fer el parlament, evidentment. El que li voldria dir, al Sr. Mora i també faré referència a les manifestacions que ha fet el Sr. Alay, és que si hem d'acabar tot el treball legislatiu que tenim previst de fer, és clar, ens haurien de deixar quedar tot l'any vinent aquí, com que no volen que ens quedem, no ho podem fer i això ja és així perquè l'amenaça de marxar ja no era que

marxéssim al desembre sinó que marxéssim tots plegats al mes de setembre; crec que aquesta era la primera idea o fins i tot abans. A partir d'aquí la precarietat aquesta fa que hi hagin prioritats i que, vostès, saben que aquí es podrà discutir el que es podrà discutir fins a cert punt i prou. Aleshores, a partir del mes de març, segurament, hi haurà una majoria -esperem-ho- que no serà disgregadament tres grups per un costat i tres grups per l'altre -espero i crec que el ciutadà té dret a esperar-ho- perquè pugui posar-se d'acord el futur parlament sobre quina serà la Llei d'immigració d'Andorra i quina serà la borsa de treball i quina serà la política aquesta que tots volem, que no s'ha definit mai, no ara, sinó mai.

A partir d'aquí jo coincideixo plenament amb el que ha dit el Sr. Garrallà respecte a que la nova llei haurà de permetre que sigui el govern qui pugui apreciar, en cada moment i d'una manera bastant immediata i bastant justa, quines són les necessitats dins dels marcs i els paràmetres, que el consell vulgui marcar, de les línies generals del que ha de ser la política del país. I, coincideixo plenament amb el que ha dit el Sr. Alay, en aquest cas, en dir que no s'ha de fer una política -pel que ell ha dit entenc que pensa això- de substitució de persones residents a Andorra per gent que venen de fora pel fet de que siguin més assequibles des d'un nivell de salari, ni en tots aquells conceptes que des del punt de vista d'algunes empreses poden ser, fins a cert punt estudiabls, però no des del punt de vista d'un estat que busca una cohesió social cada vegada més gran -i amb això em sembla que coincidirem tots- i espero que el futur parlament coincidirà fins el punt d'arribar aprovar una Llei d'immigració que permeti acabar amb aquestes polèmiques que no són noves i que són de fa molts anys.

Res més.

El M.I. Sr. Síndic General:

Alguna altra intervenció? No?...

Proposo l'acceptació del text per unanimitat... Sr Alay?...

El M.I. Sr. Vicenç Alay:

Perdo, jo abans he demanat una votació particularment pels articles 1, 2 i 3, al final de la meua intervenció, amb els quals nosaltres no hi estem d'acord i m'emparo amb el que diu l'article 101 del Reglament General del Consell General...

El M.I. Sr. Síndic General:

Articles 1, 2 i 3 en bloc o per separat?...

El M.I. Sr. Vicenç Alay:

En bloc; no crec que hi hagi cap problema...

El M.I. Sr. Síndic General:

Proposo la votació conjunta, doncs, pels articles 1, 2 i 3...

(El Sr. Gilbert Saboya demana la paraula i el Sr. Síndic assenteix)

El M.I. Sr. Gilbert Saboya:

Només, si es pogués donar lectura dels articles perquè al no disposar del text...

El M.I. Sr. Síndic General:

D'acord...

El M.I. Sr. Gilbert Saboya:

Es només respecte al nombre de les quotes perquè hi ha hagut votacions que nosaltres hem secundat respecte a algunes esmenes. Només per assegurar-nos la coherència del nostre vot aquí respecte al de la comissió. Si només es refereix al número de les quotes, només aclarint-me aquest concepte...

El M.I. Sr. Síndic General:

Article 1 és "Quota d'autoritzacions prorrogables" el títol...

(El Sr. Carles Santacreu, Secretari General, procedeix a donar lectura dels articles)

El Sr. Carles Santacreu:

"Article 1. Quota d'autoritzacions prorrogables

a) Autoritzacions concedides a treballadors nacionals de països de la UE i de l'EFTA.

Es fixa una quota de 500 autoritzacions de sojorn i treball prorrogable.

L'atorgament d'aquest tipus d'autorització es decideix d'acord amb:

- L'habitable del sol.licitant que a de reunir unes condicions mínimes d'habitabilitat i higiene.

- La documentació o el currículum que acredita la professió del treballador immigrant.

b) Autoritzacions concedides a treballadors nacionals de països de la UE i de l'EFTA.

Es fixa una quota de 150 autoritzacions de sojorn i treball per a treballadors altament qualificats.

S'entén per treballador altament qualificat la persona que acredita una formació superior i una retribució superior al 50% del salari mitjà del sector en el qual desitja treballar.

c) Autoritzacions concedides a treballadors d'origen altre que els països de la UE i de l'EFTA.

Es fixa una quota de 15 autoritzacions de sojorn i treball prorrogable. Aquestes autoritzacions estan sotmeses a les mateixes disposicions legals que les autoritzacions concedides a treballadors nacionals de països de la UE i de l'EFTA, i a les condicions particulars definides a continuació:

- Persones destinades a assistència domèstica continuada a persones grans o persones disminuïdes físicament o psíquicament.

Les persones beneficiàries no poden canviar de sector d'activitat o de contractant fins al cap de 18 mesos. El canvi de sector contractat abans del període esmentat, llevat casos de força major que afectin al contractant, comporta l'anul·lació de l'autorització.

- Persones altament qualificades.

S'entén per treballador altament qualificat la persona que acredita una formació superior i una retribució superior al 50% del salari mitjà del sector en el qual desitja treballar.

En aquests dos casos, la sol·licitud ha d'anar acompanyada d'una carta motivada del patró, el qual, igualment, ha de notificar l'eventual trencament de la relació laboral a l'Oficina d'Immigració en un termini no superior a 15 dies.

L'Administració pot efectuar una enquesta amb la finalitat de verificar la realitat dels fets al·legats.

Article 2. Quota d'autoritzacions temporals

Per tal de cobrir les necessitats puntuals de mà d'obra, amb caràcter temporer, s'atorguen un total de 800 autoritzacions temporals a treballadors nacionals de la UE i de l'EFTA.

Aquestes autoritzacions temporals tenen una durada màxima de 6 mesos.

Es prohibeix, en el transcurs del període de validesa de la quota, la successió d'autoritzacions temporals pel mateix treballador.

La caducitat de l'autorització temporal comporta l'obligació per part del treballador d'abandonar el país en el termini d'un mes.

En el cas de canvi de tipus d'autorització, la nova autorització es descompta de la quota d'autoritzacions prorrogables.

Article 3. Quota especial per a la temporada d'hivern

a) Autoritzacions concedides a treballadors provinents de països de la UE i de l'EFTA.

La quota especial per a la temporada d'esquí compresa entre el 15 de novembre de 1996 i el 15 de maig de 1997 és de 800 autoritzacions de sojorn i treball temporals.

b) Autoritzacions concedides a treballadors d'origen altre que els països de la UE i de l'EFTA.

Es fixa en 175 el nombre d'autoritzacions de sojorn i treball temporals per a tècnics de nacionalitat diferent de la dels països de la UE i de l'EFTA, destinats a treballar únicament i exclusiva a les estacions d'esquí."

El M.I. Sr. Síndic General:

Sr. Vicenç Alay, jo, el que li demanaria és si vol forçar la votació o si es pot fer com en el cas de l'anterior llei, és a dir, fer constar el seu desacord sobre els tres articles, tenint en compte que queda reflectit a dins del Diari de Sessions, ja, el desacord, en tot cas, del Sr. Vicenç Alay i, possiblement, del Sr. Vicenç Mateu...

El M.I. Sr. Vicenç Alay:

Abans de contestar-li això, voldria dir que els tres articles aquests que ens ha llegit el Sr. Secretari són prou amplis i a més hi han hagut a dins esmenes que, segurament, farien que algun altre grup pogués abstenir-se o no.

Nosaltres ens referim concretament -el que passa és que és inseparable, indestriable- al tema del nombre de quotes, al nombre d'autoritzacions, és això el que ens motiva perquè hi ha alguna esmena a dins d'aquests tres articles que ha prosperat inclús per part nostra i és per això que volem manifestar la nostra disconformitat respecte al text, pel que fa referència al nombre d'autoritzacions.

Respecte al que vostè comenta, ens és indiferent qual-sevol cosa sí, i per exemple em refereixo, a que la resta de parlamentaris tots estan d'acord en votar sí, aleshores, que constin dues votacions favorables a l'esmena i la resta favorables al text...

El M.I. Sr. Síndic General:

No, justament... perdo, Sr. Vicenç Alay...

El M.I. Sr. Vicenç Alay:

No, doncs, votem...

El M.I. Sr. Síndic General:

El que demanava era no forçar la votació ja que no hi ha text alternatiu en aquest cas, siguem clars; jo no vull prejutjar el que farà cada grup i tampoc voldria demanar que una cosa es lligués a l'altra. És a dir, si únicament el problema és la disconformitat amb una part de l'article, que és el número de quotes, doncs, de fer constar el desacord, en aquest cas, de dos consellers d'IDN sobre aquest punt en particular; però, si realment es força la votació, doncs, evidentment, es farà la votació...

El M.I. Sr. Vicenç Alay:

Preferim que es faci la votació.

Gràcies.

El M.I. Sr. Síndic General:

Perdo, Sr. Gilbert Saboya?...

El M.I. Sr. Gilbert Saboya:

Sí, perdo, per demanar l'explicació de vot que farem no se si cal fer-la abans o després...

El M.I. Sr. Síndic General:

Abans de passar a la votació proposo de suspendre la sessió i reprendrem la sessió després, en el moment de fer les votacions i així que cada grup pugui consultar internament.

Se suspèn la sessió.

(Són les 18h15)

Es reprèn la sessió a les 18h40.

El M.I. Sr. Síndic General:

Procedirem, doncs, a la votació dels articles 1, 2 i 3 de la llei. Sí, és sí a l'article. No, és no a l'article.

Votació:

M.I. Sra. Maria Rosa Ferrer Obiols: SI

M.I. Sr. Josep Garrallà Rossell: SI

M.I. Sr. Antoni Martí Petit: SI

M.I. Sr. Vicenç Mateu Zamora: NO

M.I. Sr. Pere Moles Aristot: SI

M.I. Sr. Francesc Xavier Mora Baron: SI

M.I. Sr. Josep Angel Mortés Pons: SI

M.I. Sr. Jaume Riba Sabaté: SI

M.I. Sr. Francesc Rodríguez Rossa: SI

M.I. Sr. Gilbert Saboya Sunyé: SI

M.I. Sr. Estanislau Sangrà Cardona: SI

M.I. Sr. Jordi Torres Alís: SI

M.I. Sr. Joan Travesset Grau: SI

M.I. Sr. Vicenç Alay Ferrer: NO

M.I. Sr. Miquel Aleix Areny: SI

M.I. Sr. Josep Areny Fité: SI

M.I. Sr. Modest Baró Moles: SI

M.I. Sr. Lasdislau Baró Solà: SI

M.I. Sr. Jaume Bartumeu Cassany: SI

M.I. Sr. Antoni Calvó Casal: SI

M.I. Sr. Miquel Casal Casal: SI

M.I. Sr. Antoni Cerqueda Gispert: SI

M.I. Sr. Francesc Cerqueda Pascuet: SI

M.I. Sr. Jordi Cinca Mateos: SI

M.I. Sr. Josep Dallerès Codina: SI

M.I. Sr. Enric Dolsa Font: SI

M.I. Sr. Simó Duró Coma: SI

El M.I. Sr. Síndic General:

Recompte?

El M.I. Sr. Estanislau Sangrà:

Recompte: 25 Sí. 2 No.

El M.I. Sr. Síndic General:

Doncs, resten aprovats els articles i conseqüentment resta aprovada la llei per majoria absoluta. És tracta d'una llei qualificada.

(A les 18h50 els Srs. Francesc Cerqueda i Antoni Cerqueda abandonen la sala de sessions)

Passem al darrer punt de l'ordre del dia:

13- Resposta oral del govern a les preguntes formulades:

- Pel conseller general no adscrit, Sr. Vicenç Alay Ferrer, per escrit de data 12 de setembre de 1996.

Sr. Vicenç Alay, teniu la paraula.

El M.I. Sr. Vicenç Alay:

Gràcies, Sr. Síndic.

Introduiré la pregunta que diu:

“Prèviament a la finalització del termini de lliurament d'ofertes per a la construcció i explotació del túnel d'Envalira, el Cap de Govern en manifestacions als mitjans de comunicació, va referir-se a hipotètiques dificultats per a que les empreses licitants assumissin la totalitat de l'obra per qüestions de rendibilitat. Davant d'aquests problemes, el Cap de Govern apuntava la idea que fos l'estat qui assumís enterament les despeses de construcció.

Posteriorment, el dilluns 9 de setembre, s'exhauria el termini de presentació de propostes, amb el resultat de quatre empreses licitants. L'endemà, 10 de setembre, es procedia a l'obertura de rèpliques i a una primera lectura de les diferents solucions proposades. A l'espera d'un estudi més aprofundit de les mateixes (que la pròpia administració xifra en un temps segurament no inferior als dos o tres mesos) sembla evident que totes les empreses coincideixin en la impossibilitat de finançar l'obra amb el cobrament d'uns peatges raonables, ateses les xifres de trànsit previst, i que el govern es veurà en la necessitat de finançar públicament una part important de la construcció del túnel.

Aquestes dificultats d'ordre financer no representen, però, cap novetat. És de domini públic que aquesta obra significa una despesa considerable (les empreses licitants la xifren entre 7.300 i 13.500 milions de pessetes aproximadament, sense comptar l'accés) i que els estudis de trànsit parlen d'un potencial d'usuaris que no arriba als 3.000 vehicles/dia. D'acord amb aquestes dades i pel fet que el nostre grup discrepa de la solució tècnica proposada entenent que no és la més apropiada als interessos generals del país i als dels potencials usuaris de la via, durant la compareixença del Ministre d'Ordenament Territorial per a presentar el Pla viari, IDN va formular una constància en acta en el sentit de que, si es confirmaven els problemes esmentats, el

govern plantegés una proposta alternativa al traçat actual.

Atenent a aquestes consideracions preliminars, IDN formula les següents preguntes -són tres preguntes i les formularé per separat.

Primera pregunta: Quants dies de l'any resta incomunicat el Pas de la Casa per causes imputables a la climatologia? No creu el Sr. Cap de Govern que ha exagerat el risc d'aïllament d'aquesta població, i que, en qualsevol cas, es disposa d'infraestructura suficient per afrontar-lo?”

S'acaba la pregunta.

El M.I. Sr. Síndic General:

Sr. Cap de Govern, teniu la paraula.

El M.I. Sr. Cap de Govern:

Gràcies, Sr. Síndic.

Perdoni Sr. Alay que li doni l'esquena per contestar-lo, però em sembla que em sentirà prou bé.

Respecte a aquesta primera pregunta li he de dir que l'hauré de llegir perquè hi han temes tècnics.

“Les condicions de viabilitat del port d'Envalira són particularment difícils -com sabent tots- tant per la seva altitud, com pel canvi de vessant atlàntica-mediterrànea, amb vent fort i presència de boira molts dies de l'any.

Aquesta situació de precarietat en la viabilitat es produeix durant tot l'any, no solament a l'hivern però s'agreuja de forma notòria durant la temporada d'hivern (uns cinc o sis mesos a l'any, depèn dels anys) on es produeix a més un augment molt important de la població del Pas de la Casa durant la temporada d'esquí.

Degut a la necessitat gairebé imprescindible de mantenir oberta la comunicació entre el Pas de la Casa i la resta del país, i al caràcter estratègic de la carretera general número 2 (única comunicació per carretera amb França de tot el país), el govern manté durant tota la temporada hivernal un important dispositiu, tant de material (14 màquines) com de recursos humans (12 persones) amb l'objectiu de mantenir oberta la circulació per aquesta via en qualsevulla circumstància. Malgrat això, i tot i mantenint operatiu aquest dispositiu en permanència “in situ” i les 24 hores del dia, durant sis mesos anyals, sempre amb gran esperit de sacrifici i un esforç molt gran, es humanament impossible mantenir obert el port alguns dies, podent quan-

tificar en 3 o 4 el nombre de dies de l'any que es produeix el seu tancament total.

Tanmateix s'ha de deixar molt clar que per evitar el tancament es manté obert en moltes ocasions en condicions que es podrien qualificar de límit (circulació en grups controlats i acompanyats per màquines lleugeres, remolc dels vehicles pesats, evacuació i rescat de vehicles i persones immobilitzats i/o accidentats també) que de cap forma es poden considerar condicions acceptables de circulació amb equipaments especials, en quant a la seguretat. Només l'objectiu d'evitar el tancament costi el que costi, porta a mantenir el port obert en aquestes condicions i cal dir i repetir com tots sabem que el port d'Envalira és un port pioner en l'obertura a l'història dels ports europeus i mundials a l'alçada que té i per les necessitats que té el país del mateix.

En cas de disposar d'una ruta alternativa, és clar, es tancaria sense cap mena de dubte bastants dies més, una mitjana -creiem- de 40 dies l'any, en els que s'estima es donen circumstàncies de manca de condicions suficients de seguretat. En tot cas, moltes més nits també quedaria tancat i no caldria que els serveis fessin treballs nocturns a totes hores com ara fan.

Queda clar que el possible aïllament de la resta del país o manca de possibilitat de comunicació amb unes mínimes condicions de seguretat d'una població, molts dies de l'ordre de 10.000 a 12.000 habitants, és un risc difícilment acceptable i assumible actualment i menys encara de cara al futur perquè el Pas de la Casa pot créixer i esperem que creixi com tot el país. No es pot evitar aquesta situació ni amb els mitjans disponibles actualment ni incrementant-los. No es disposa d'infraestructures (bàsicament sanitàries, de seguretat i d'intendència) suficients per afrontar aquest risc, hauria d'haver-hi pràcticament al Pas de la Casa un hospital com el que hi ha a Andorra la Vella, a Escaldes de fet, i no és raonable dimensionar les infraestructures esmentades per cobrir aquesta eventualitat, tant per criteris econòmics com de desenvolupament turístic, qualitat de vida, etc. El govern valora, a més a més la pèrdua de credibilitat que suposaria per Andorra deixar a un nombre important de visitants sense possibilitat de sortir del Pas de la Casa cap els seus llocs d'origen durant moltes hores o molts dies, i això és el que passa de vegades i és fa aquest esforç que diguem i de vegades desproporcionat fins i tot.

I, a més, jo crec que, per criteris de seguretat, s'hi ha d'afegir -com he dit al començament- molt dies de boira tant a l'hivern com a la resta de l'any. Boira que, quan arriba al Pas de la Cas i tapa el port, sol arribar fins a l'Hospitalet. Per tant, la incomunicació per boira és per la vessant mediterrània però també per l'atlànti-

ca. I, la incomunicació per boira representa un retard enorme del trasllat de persones, del trasllat de seguretat en casos de malaltia o d'accident.

L'enunciat de la pregunta diu que IDN discrepa de la solució tècnica proposada i que no és la més apropiada als interessos generals del país i als dels potencials usuaris de la via. El Sr. Alay -abans d'entrar aquí- m'ha explicat que ells opinaven que l'alternativa havia d'ésser un túnel de cota més baixa, però si les dificultats que pot haver-hi amb el túnel són de cost, degut a que el seu cost no es pot amortitzar totalment segons sembla o segons va semblant en base a la concessió i encara amb matitzos perquè això s'ha de veure encara i en la tercera pregunta ho explicaré més, més difícil seria fer un túnel a cota més baixa perquè seria més llarg, per tant valdria més diners. Aquesta alternativa no s'ha plantejat en cap moment -durant el govern anterior o en el meu govern- en el si del Consell General; el consell ha acceptat el projecte que es va fer inicialment, aquest projecte ha tirat endavant, nosaltres el vam rectificar en el sentit de plantejar la possibilitat d'oferir separatament la carretera i el túnel, el Consell General ho va acceptar, i només va haver-hi una resolució proposada per Nova Democràcia dient que s'afegís el conveni de neteja de neus o de col.laboració de les màquines andorranes i del personal andorrà amb el francès -cosa que està pràcticament enllestida- i no va haver-hi cap més manifestació o diferència sobre la possibilitat de la fórmula més adequada o més adient pels usuaris.

A partir d'aquí, no crec haver exagerat en cap moment el risc d'aïllament del Pas de la Casa i això potser ho hauríem de preguntar als que hi viuen, als que hi treballen i als que hi van sovint, siguin proveïdors, siguin turistes. En qualsevol cas, des de la responsabilitat de governar i d'estar a la cadira del govern, més val ser prudent amb un marc lleuger d'excés, que fer córrer riscos per defecte crec jo i val més, en aquests temes, passar-se de prudent que no passar-se d'optimista en quant als riscos naturals.

Crec que amb això contesto a la seva pregunta.

Queda pendent saber si hi ha una alternativa. Crec que amb els anys que fa que s'ha estudiat amb els tècnics el traçat d'aquest túnel el que s'ha decidit posar a subhasta és el més adient, en aquest moment. Se que el Comú d'Encamp es va preocupar d'intentar saber si es podia fer una altra alternativa a una cota més alta; no seria gaire més curt -em sembla- pel que m'han dit els tècnics i els problemes serien si fa o no fa els mateixos per qüestions de viabilitat i de cost també, però aquesta alternativa no s'ha estudiat més enllà del que és un comentari que es va fer em sembla amb el Comú d'Encamp.

El M.I. Sr. Síndic General:

Sr. Vicenç Alay, teniu la paraula.

El M.I. Sr. Vicenç Alay:

Gràcies, Sr. Síndic.

Primer voldria recordar que això no es tracta en cap moment d'una reprovació al govern que entenc que està fent la feina després d'haver-ne certament parlat al consell.

També vull recordar que en la introducció que he fet he estat parlant d'una constància amb acta amb la que dèiem que si es confirmaven els problemes esmentats, el govern es plantegés una proposta alternativa. Els problemes sembla ser que hi són.

Ara entraré amb -vostè parlava d'alternativa- el que comentàvem en els passadissos d'un túnel; nosaltres enteníem que seria un túnel a nivell nacional de major interès, és clar, vostè diu que hi haurà un problema possiblement de finançament; potser, també tindrem un trànsit previs més alt; aquí parlem de que un dels problemes és precisament la freqüentació o la utilització del túnel per un nombre insuficient de vehicles. És clar, nosaltres, no reprovem el túnel entenem que sí -respecte a aquest tema hi entrarem en les següents preguntes- que, segurament, s'ha de fer.

Quant als riscos hi ha una cosa que també volem deixar clara i és que és evident que nosaltres estem perquè no hi hagi cap lloc d'Andorra incomunicat, el Pas de la Casa o cap altre nucli habitat que estigui incomunicat; en aquest sentit, vostè s'ha referit a infraestructures -el que s'ha de vetllar- i nosaltres treballarem tot el possible perquè el Pas de la Casa o qualsevol altra població tingui totes les infraestructures necessàries; evidentment, no es tracta de tenir un hospital sinó d'assegurar els riscos que siguin raonables -estem parlant d'aquest tipus de riscos.

Referint-me al tema central de la pregunta, és a dir, als dies d'aïllament, vostè ha parlat de tres o quatre dies d'aïllament, l'any passat potser? Bé, l'any passat a més va ser un dia, particularment, de precipitacions o sigui amb molta neu i amb això també voldria recordar una cosa que moltes vegades aquests dies que ha estat tancat el port, hauria estat tancat igualment amb un túnel a la cota 2.000 que tenim; l'any passat vull recordar que hi va haver dies que va estar tancat per l'allau de Soldeu, o sigui que tampoc o solucionaríem.

Després s'ha referit vostè al tema de la despesa que suposa pel govern mantenir oberta la carretera i la dedicació d'aquesta gent -una dedicació que vull dir que és exemplar i que nosaltres felicitem; el que li

voldria comentar amb això és que de cap manera tampoc seria admissible per nosaltres és que el túnel servís per deixar la carretera ara existent en segon termini en favor dels beneficis de concessió etc., o sigui que aquests milions s'hauran de seguir destinant igualment perquè entenem que és una obligació de l'estat garantir l'obertura, llevat de casos on es posi en perill la vida de la pròpia gent que està obligada a fer la feina, però que sembla que no sigui el cas.

L'entrada per aquesta pregunta era simplement per a demostrar que d'alguna manera el risc i és però és un risc petit i que, en tot cas, no justificaria segons quines mesures o una mesura a qualsevol preu.

Introdueixo la segona pregunta, que diu:

"En el marc de l'ambició Pla viari presentat pel govern, i atenent al cost i calendari de la seva execució, s'ha plantejat l'executiu un ordre de prioritats? En aquest cas, considera el govern que el túnel d'Envalira és realment una o la -subratllat el "la"- primera prioritat?"

El M.I. Sr. Síndic General:

Sr. Cap de Govern, teniu la paraula.

El M.I. Sr. Cap de Govern:

Sr. Síndic, gràcies.

Bé, respecte a aquesta pregunta el Pla viari recull sempre les consideracions del programa en l'espai i en el temps. No ha estat oblidat en el Pla de carreteres d'Andorra, i es fa una expressa referència en el paràgraf 23 del plec de bases que va servir per a licitar-lo a concurs, quant es va posar a concurs el projecte i diu bàsicament:

Que s'ha de prioritzar un programa d'actuacions en funció del benefici produït per cada actuació, del dèficit d'accessibilitat que solucionarà, del tràfic suportat etc., i explica moltes més coses que es tenen en compte i es tindran en compte sempre.

Les prioritats del Pla viari s'hauran de fixar de manera progressiva i requeriran els corresponents debats presupostaris -cada un d'ells. La decisió serà, doncs, presa pel Consell General. L'ordre de prioritats pot incloure, per exemple, la renúncia a determinats trams del projecte, que avui i per molts anys són clarament innecessaris i això ja ho creu el govern i creu poder-ho dir i crec que tots els que han vist a la Comissió Legislativa d'Ordenament Territorial el projecte saben que hi ha alguns plans que són una voluntat de preservar un futur llunyà però que avui dia són perfectament inne-

cessaris alguns dels trams importants del Pla viari tal i com està concebut pels tècnics no pels polítics.

En el meu programa d'investidura de l'any 1994 recollia entre altres com objectiu bàsic la millora de les comunicacions d'Andorra en general i, en especial, el posar en marxa l'execució del túnel d'Envalira, complimentant els diversos acords i decisions del Consell General des de fa molts anys.

El Túnel d'Envalira, com recull l'avanç del Pla de carreteres d'Andorra, del que se n'informà a la Comissió Legislativa de Política Territorial i Urbanisme, i als set comuns d'Andorra la passada primavera, forma part de la xarxa bàsica de carreteres, i és un element bàsic de la vertebració de les comunicacions a nivell nacional. Com és raonable la conveniència de la seva construcció no està motivada únicament per les raons meteorològiques; i aquí sí que voldria dir que per poder qualificar que el risc és mínim li asseguro Sr. Alay i Srs. consellers que s'ha d'estar assentat en la cadira del Sr. Cap de Govern per dir que el dia que hi ha un risc catastròfic s'hagi de saber que al Pas de la Casa hi pot haver 14.000 persones i que poden quedar tancaades per d'alt i per baix durant dos nits o dos dies i dos nits i que aquell dia hi pot haver qualsevol mena de contratemps, si pensem en el pitjor -que és com s'ha de pensar si es vol ser responsable- doncs, pot passar això, pot passar que coincideixin diferents circumstàncies que s'han donat individualment i separadament a Andorra (com allaus, com explosions, com incendis etc.) i el dia que això coincideixi, naturalment, el paper dels salvadors i de les persones que hauran d'esforçar-se per intentar socorre els perjudicats serà molt difícil si aquell dia hi ha una situació de torb per al Pas de la Casa i el port.

També s'ha de dir que pel Pla viari un altre aspecte prou interessant i que en el fons és un dels atractius bàsics de l'usuari per fer-lo decidir, en el moment d'elegir el passar o no pel túnel, és el de l'economia del transport. Passar pel túnel suposa reduir set quilòmetres de trajecte del Grau Roig al Pas de la Casa i, per tant, el temps de reducció és molt significatiu, això pels vehicles lleugers, però hem de comptar també que a part de l'estalvi de temps, que serà de l'ordre d'un quart d'hora; quant als vehicles grans hem de pensar amb la seguretat afegida pel fet que els camions no hagin de baixar per les baixades del port pels dos costats, cosa també a tenir en compte per circumstàncies prou conegudes.

Per tot el que he dit i més coses que podria explicar que són motiu de debat, he de dir que per nosaltres el túnel és una prioritat i tant se val a dir que el túnel és una prioritat com si es diu que és la prioritat, és igual, una prioritat vol dir una cosa abans de les altres. La

diferència és que el túnel del qual es parla des de que va venir el Copríncep de Gaulle fa més de trenta anys o fa trenta anys, ha arribat a la fase d'execució, amb unes ofertes presentades i obertes i amb la posada en execució ja aquest hivern de l'acord per tal que les nostres màquines puguin col·laborar a obrir el pas cap al sud. Aquest acord, el Sr. Podade, quan va venir l'altre dia ens va dir que sense estar firmat ja es posaria en aplicació i que llavors es faria un Protocol d'acord entre el Ministeri d'Ordenament Territorial i Ponts i Carreteres i que aquest hivern ja funcionaria aquest conveni a títol de prova per poder fer allò que és una aspiració de tots i, si fos el cas, baixar fins a l'Hospitalet també per a netejar la carretera general; i, a més a més, el que també es va dir aquí és que des dels últims anys la carretera està més ben mantinguda que mai per la part de França degut a l'interès que té el túnel del Puymorens per aquesta neteja.

El M.I. Sr. Síndic General:

Sr. Vicenç Alay, teniu la paraula.

El M.I. Sr. Vicenç Alay:

Gràcies, Sr. Síndic.

Introdueixo la tercera pregunta, que diu:

"En el cas que es confirmés que les empreses no poden assumir en solitari la construcció del túnel, quina és, en aquest moment, la posició de l'executiu en relació a un hipotètic finançament públic del mateix?"

El M.I. Sr. Síndic General:

Sr. Cap de Govern, teniu la paraula.

El M.I. Sr. Cap de Govern:

Gràcies, Sr. Síndic.

Com s'ha recollit per la mateixa pregunta en la introducció a les preguntes, les quatre ofertes rebudes estan en fase d'anàlisi pels tècnics del Ministeri d'Ordenament Territorial. Hi han moltes variants, aleshores, la financiació que es proposa no permet dir ara mateix que totes elles requereixin una aportació de diners del govern; és bastant més complicat perquè són ofertes molt variants i costarà molt arribar-se a fer una idea i requereix un treball bastant important dels tècnics i també, fins i tot, un complement d'informació de cada una de les empreses segons les seves ofertes -perquè no ens pensem que ens estan oferint una cosa i en sigui una altra- i això s'està fent. Llavors, l'informe que

analitzi detalladament tota la informació rebuda no estarà enllestit -creiem- fins a finals de novembre, segons un calendari, que ha fet el Ministeri d'Ordenament Territorial. Per tant, el govern no ha examinat ni examinarà cap hipòtesi abans de conèixer i reflexionar amb profunditat sobre tots els aspectes de les ofertes rebudes.

Per altra part, la possibilitat de que l'operació de la concessió del túnel d'Envalira no s'equilibri econòmicament de manera exclusiva amb els ingressos recaptats de les tarifes dels peatges, era ja una hipòtesi del treball que recollia el propi plec de bases que va servir per a la seva licitació i que havien d'estudiar totes les empreses i això amb consonància amb el que sempre s'ha dit en aquest Consell General, que va ser el mateix consell ja des de l'any 1985 que va anar fixant aquests criteris de que el cost fos el mínim possible per l'estat, entenent-se que si ha d'ésser mínim n'hi pot haver un de cost, no sabem quin és, quant ho sapiguem podrem llavors plantejar quina decisió es prendrà i quina proposarem al Consell General.

El M.I. Sr. Síndic General:

Sr. Vicenç Alay.

El M.I. Sr. Vicenç Alay:

Voldria dir-li que quant disposin d'aquesta informació seria interessant per a nosaltres, per a tots plegats conèixer en quins termes es mou.

Per acabar voldria dir que aquesta referència que ha fet abans -un altra vegada- sobre el risc zero, nosaltres pensem que el risc zero no existeix i ens felicitem que per part seva existeixi una preocupació per minimitzar riscos i ens agradaria que això s'estengués no solament al tema de la neu del Pas de la Casa sinó per qualsevol tema ja que hem tingut exemples de casos en què hem estat ratllant la desgracia.

Bé, en tot cas, deixar-ho aquí simplement i deixar constància -del que ja havia repetit abans- de que si es produïssin problemes vulguin replantejar-se el tema del túnel per si hi ha una solució que pugui ser més favorable per a tots plegats.

Gràcies.

El M.I. Sr. Síndic General:

Sr. Cap de Govern? No?...

Alguna altra intervenció, d'algun conseller? No?...

Passem al segon escrit entrat:

- Pels consellers generals no adscrits, Srs. Vicenç Mateu Zamora i Vicenç Alay Ferrer, per escrit de data 12 de setembre de 1996.

Sr. Vicenç Mateu, teniu la paraula.

El M.I. Sr. Vicenç Mateu:

Gràcies.

També vaig a introduir les preguntes que diuen:

"Vist que el M.I. Sr. Cap de Govern, Marc Forné, i el M.I. Sr. Ministre i portaveu, Enric Pujal declaren que les obres de les noves instal·lacions de la ràdio i de la televisió són d'interès nacional i de reconeguda urgència. Vist que ja s'han adjudicat aquestes obres per 440 milions de pessetes als quals s'han d'afegir uns 150 milions més necessaris per dotar les instal·lacions de material tècnic,

Demanem -jo procediré diferentment; vaig a llegir totes les preguntes:

1) Ja que el govern entén que es tracta d'un projecte d'interès nacional, com és que no va incloure cap partida pressupostària al pressupost de 1996?

2) No creu el govern que vist el volum d'inversió s'imposa un debat molt més ampli i aprofundit sobre el model de ràdio i de televisió que el país vol i que es pot permetre?

3) Pot explicar el govern quina programació tindrà aquesta nova televisió?

4) No creu el govern que aquesta mesura denota una vegada més una improvisació i deixa entendre una clara relació causa/efecte amb les eleccions del febrer de 1997?

5) En cas que sigui necessària dita inversió no creu el govern que per aquest import podria construir un edifici propi i no fer reformes en un edifici de lloguer?

Gràcies.

El M.I. Sr. Síndic General:

Sr. Cap de Govern, teniu la paraula.

El M.I. Sr. Cap de Govern:

Gràcies, Sr. Síndic.

De fet unes quantes preguntes coincideixen amb les que vaig contestar per escrit a les que va fer Nova Democràcia, però, és clar, no han estat llegides aquí.

La primera diu:

“Ja que el govern entén que es tracta d'un projecte d'interès nacional, com és que no va incloure cap partida pressupostària en el pressupost d'aquest any?”

No es va fer perquè no sabíem encara on haurien d'anar les instal·lacions, ni, per tant, quin seria el projecte. En el moment de fer el pressupost l'any passat, amb prou dificultats com vostès sabent, no havíem decidit de cap manera encara que es faria. Si es faria un edifici nou, si aprofitaríem un terreny, si tornaríem anar al B&B Club -com havia estat projectat feia 4 o 5 anys d'anar-hi- o si al final ho deixaríem així.

La segona és:

“No creu el govern que vist el volum d'inversió s'imposa un debat molt més ampli i aprofundit sobre el model de ràdio i de televisió que el país vol i que es pot permetre?”

Bé, la voluntat del país de tenir una televisió pròpia ja va ser objecte de decisions del govern i de demandes de l'ORTA a partir de l'any 1990 com a mínim. El meu discurs d'investidura-programa de govern deia que volíem posar en marxa gradualment una televisió informativa, d'andorranització i de cultura. Dèiem també que ho faríem en règim d'economia mixta i també dèiem que seria amb els costos mínims possibles, és clar.

Es va començar a materialitzar al desembre de 1995 amb el començament de les emissions en període de prova i amb un règim realment d'economia mixta, és a dir, una empresa escollida per concurs assegura els mitjans humans i tècnics i l'ORTA assegura la redacció, els locutors i la direcció general.

El debat sobre el model de televisió el pot fer i l'ha de fer el Consell General i l'ORTA haurà de procurar-ne la seva execució i control. Però qualsevol model, per mínim que sigui i vista l'experiència d'aquest any de prova, passa per uns mínims locals i estudis propis. La mateixa ORTA va decidir que no es podia seguir indefinidament amb un sistema mixt amb dependència d'una empresa privada per assegurar els continguts d'una televisió nacional -tal com ho és la ràdio. L'ORTA ho ha materialitzat presentant al govern un pressupost per 1997 que contempla la gestió directa de la televisió, a més a més, de la ràdio. També, l'ORTA ha publicat ja els edictes per contractar el personal mínim imprescindible -perquè es la feina de l'ORTA de fer-ho.

Amb l'eina dels locals, que s'estant fent, l'ORTA, i també el Consell General per via de pressupost, podran decidir el model de televisió que es vulgui.

La tercera pregunta és:

“Pot explicar el govern quina programació tindrà aquesta nova televisió?”

Bé, no puc explicar-la perquè no li correspon al govern fer la programació sinó que és el director de l'ORTA qui l'ha de proposar a l'ORTA i aquesta l'ha d'aprovar en la forma i contingut que vulgui i que els pressupostos o les previsions d'esponsorització li permetin. I, sobre aquest punt, voldria dir que particularment fragant és el fet de que les televisions que rebem crec que no han arribat ni molt menys allò que podria ser una televisió també més variada del que és; és a dir, constato i aquest diumenge vaig tenir el disgust de constatar que la primera espanyola, la catalana i la primera francesa coincidien a donar al mateix temps tres pel·lícules de les quals la més suau es podria dir que era una carnisseria de violència gratuïta total i, en aquell moment, només hi havia aquestes tres pel·lícules, curiosament, i futbol; no sé si algú més li va passar, però el diumenge a la nit era francament lamentable que tota l'oferta televisiva que arribava a Andorra era de violència totalment gratuïta -i llavors, la primera era el Bronson fent de justicier, matant a una persona que havia matat cinc o sis dones abans- en fi, constatar això és constatar que la televisió andorrana pot fer molt per Andorra encara i no solament en aquest aspecte, el d'una televisió més familiar sinó també en l'aspecte d'andorranització, de la cultura, de fer transmetre els missatges que es puguin fer des del govern i des del parlament com, per exemple, en temes de circulació viària etc., és a dir, té un marc enorme a fer però tot això és impossible sense uns mínims locals propis.

S'ha de recordar aquí que la televisió actual, posada en marxa per la decisió de l'ORTA i del govern l'any passat, els seus mitjans tècnics costen més de vuit milions de pessetes mensuals i és important i també és pot dir que, en fi, qualsevol debat dels que es fan avui dia només el desplaçament de la unitat mòbil costa més de dos milions de pessetes cada vegada i són uns diners que van a una empresa que no és del país.

La quarta pregunta és:

“No creu el govern que aquesta mesura denota una vegada més una improvisació i deixa entendre una clara relació causa/efecte amb les eleccions del febrer de 1997?”

Bé, suposo que no vol que li digui que sí, no li diré pas.

Sobre improvisació, si em permet, Sr Alay, li parlaré en contestar la següent qüestió, la següent pregunta perquè va més lligada.

Pel que fa a una relació causa/efecte amb les eleccions del febrer de 1997: quan el govern va decidir buscar locals per la ràdio i la televisió, quan vam decidir fer-ho

als locals de l'antic club esportiu que parlem i quan vam encomanar el projecte les eleccions havien de tenir lloc al desembre de 1977, del 97 perdoneu, és que ho he llegit malament.

Si vol dir, Sr. Alay, que procurem acabar les obres abans de les eleccions li diré que sí, això és veritat, perquè així la campanya electoral de tots els grups es podrà fer als locals propis, amb una programació més extensa i interessant, amb possibilitat de debats generals i parroquials si es vol, no amb un sol debat etc., amb dificultats com fa tres anys.

Ara bé, si no vol que es deixi entendre una relació causa/efecte amb les eleccions del febrer ho té fàcil el Sr. Alay i el seu company d'IDN -com he dit abans- pactem un pressupost i acabem la legislatura a la seva data normal, tal com van fer amb molt encert i amb sentit d'estat pel pressupost d'enguany; fent això -pactant un pressupost- tenim tot l'any vinent perquè no hi hagi una relació causa/efecte entre la televisió i les eleccions de l'any vinent però, en fi, no serà així i, per tant, no hi ha relació causa/efecte sinó necessitat d'acabar una obra perquè no quedi empantanegada abans de les eleccions.

I, la cinquena pregunta és:

"En cas que sigui necessària -repeteix si em permet Sr. Síndic- dita inversió no creu el govern que per aquest import podria construir un edifici propi i no fer reformes en un edifici de lloguer?"

Aquest és el tema central de tot el debat sobre els locals de l'ORTA.

Per parlar d'improvisació: la veritat jo crec que no se'n pot acusar a nosaltres d'improvisació. L'any 1990 el govern de llavors va llogar els locals del B&B club per deu anys, amb un lloguer de 500.000 pessetes, que és un lloguer molt mòdic, molt bo, i pagant 75 milions de traspàs, que no té res de mòdic i que, a més a més, el govern -clarament- no tenia la intenció d'explotar un club esportiu, una discoteca i un restaurant, etc., en aquell lloc, això segur.

El govern de llavors hi volia ficar el Servei de Policia -segons va transcendir. Segons indicis, els responsables de la policia de llavors, que eren els veguers, es van negar tot demanant uns locals suficients perquè els locals aquells eren insuficients per la policia. La veritat és que el lloc no sembla el més adient per això, és a dir, per la policia pel que fa a comunicació, aparcament i pel que fa a la manca d'espai. I, la policia ha anat molts anys a remolc, fins ara que tindrà un edifici, fins i tot, per d'aquí a 25 anys encara prou gran.

Llavors, el govern va decidir fer-hi els estudis de ràdio i televisió. Hi ha multitud d'actes de l'ORTA i del

govern que parlen d'informes i més informes sobre els locals. Hi ha un primer projecte que l'any 1992 va ser rebutjat crec per la comissió legislativa del Consell General. Era un projecte que ocupava tot l'edifici per ràdio i la televisió, tot ell.

L'any 1993 el govern insta repetides vegades a l'ORTA a obrir una televisió pròpia el dia de Meritxell i, en tot cas, abans del desembre de 1993 i, evidentment, no es va obrir.

De tot això, l'únic que el govern va fer fou enderrocar tot l'interior dels locals. Fou un enderrocament selectiu: primer es devien treure els aparells d'aire condicionat, el material de la discoteca, el de la cuina i totes les instal·lacions de gimnasos, saunes i tot el que es pogués aprofitar. Després es va destrossar quasi tot sense cap criteri deixant la runa a l'interior i sense acabar la neteja dels locals, tal com el vam trobar.

El primer govern d'aquesta legislatura sembla que hauria estudiat de ficar-hi la justícia, però no es va fer. I, la justícia va anar a uns locals en els quals es paga vuit vegades més lloguer que pel B&B club.

El meu govern va rebre els locals llogats, realment destrossats, plens de runa i amb problemes de clavegueres rebentades.

La nostra primera intenció fou de tornar-los. Però el lloguer era de 500.000 pessetes -com he dit, vuit vegades menys que els dels locals de la justícia i poc més de la meitat dels que està ja pagant el govern i l'ORTA només pels de la ràdio; la ràdio està pagant quasi 900.000 pessetes de lloguer amb tres pisos de diferents nivells en un edifici alt d'Andorra la Vella, amb unes condicions dolentes perquè no s'ha fet una inversió important i la ràdio està treballant en molt males condicions en aquest lloc, però pagant molt més lloguer que el que es pagava pel B&B club i tan com el que es paga ara- i vam esperar per decidir si teníem alternatives per a la construcció d'un edifici propi o equipament d'un altre.

Amb l'ORTA es va estudiar, fins i tot, de fer els locals a part del Centre de Congressos d'Andorra la Vella, per exemple, pagant un lloguer al comú, que sempre seria millor que pagar-lo amb un particular, però el comú no va considerar adient la proposta.

A aquell moment i abans, el govern ja havia decidit aprofitar d'una vegada els locals del B&B club instal·lant-hi l'Oficina de Marques, amb espai per la secció de patents, que es farà després, i també per la de propietat intel·lectual; tres activitats que es faran en aquest lloc, com ja han començat a fer-se.

Vam negociar i obtenir un allargament del lloguer fins a dotze anys, amb una actualització del mateix. Ara es

paga 200.000 pessetes per l'Oficina de Marques i 800.000 pessetes pels locals de ràdio i televisió junta-ment; no oblidem que la inversió per ràdio, en aquells locals, és pràcticament un terç del total de la inversió que s'està fent, perquè es posen instal·lacions de ràdio també; no ho hem d'oblidar perquè no parlem solament de televisió, parlem de la ràdio andorrana que no té mitjans tal com està ara de progressar tan a nivell qualitatiu com a nivell de quantitat de programes però sobretot de qualitat.

Llavors hem de comptar que a partir de la posta en marxa dels nous locals ens estalviarem, naturalment, el lloguer que estem pagant ara de la ràdio i també la part de lloguer dels locals de l'empresa Antena 7 que ara fa les emissions, que és una part de lloguer molt important ja que es lloga també els estudis i que forma part dels vuit milions que estem pagant ara i -com he dit abans- també ens estalviarem el cost de les unitats mòbils de lloguer, com la que ara mateix està trameten aquest acte.

Es podria haver fet un edifici propi, Sr. Alay: sí; però, per això calia decidir a quin terreny fer el projecte i procurar que el projecte -crec jo- permetés altres utilitzacions per aprofitar de manera màxima la superfície perquè a Andorra el terreny és molt limitat i uns estudis de televisió requereixen una superfície plana bastant important i, per tant, fer uns estudis de televisió de dos pisos i no fer res més és malguanyar un terreny; també, hagués estat prudent pensar en fer, a sobre de la televisió, un ministeri ja que en aquests moments hi han ministeris que tenen necessitat d'espai, com és ara el Ministeri d'Educació.

Tot això representava més de dos anys i a la decisió de tornar els locals del B&B club, tal qual, tornar-los després d'haver-hi invertit 75 milions de pessetes -llançats, dic jo- d'haver pagat el lloguer cinc anys -més de 30 milions- i la resolució del contracte, amb greus problemes amb la propietat si li preteníem tornar tal com estava d'impresentable.

Quan visitin els locals vostès veuran que la segona idea del govern de 1990 era la bona ja que els estudis de ràdio i de televisió hi tenen una cabuda digna i suficient, sense cap luxe ni exageració. I, nosaltres hi hem afegit l'Oficina de Patents i Marques i de Propietat Intel·lectual.

Com a comparatiu -i crec que és interessant que es digui- la televisió a Aragó, la comunitat aragonesa ha invertit 3.500 milions en un edifici de televisió, en un terreny seu, molt gran, molt bonic i que no està obert encara, és això el problema; fa un any que està acabat i no l'han obert. I, la televisió de Navarra hi havia un projecte, fa vuit anys, que estava estimat en 1.300

milions però no es va fer perquè van preferir un pacte amb la televisió vasca que els va interessar més.

Andorra és un estat. Andorra té una televisió pròpia, que ha de tenir -tothom hi està d'acord amb això. Aquesta televisió es va ficar en marxa l'any passat, del que es tracta ara és de ficar els mitjans per tenir una televisió digna i que permeti molta més qualitat i molts més programes que els mínims programes que ara tenim.

Gràcies.

El M.I. Sr. Síndic General:

Sr. Vicenç Mateu.

El M.I. Sr. Vicenç Mateu:

Bé, jo entenc que el Sr. Cap de Govern està d'esquenes i entenc que és una situació incòmoda per vostè està d'esquenes i per a nosaltres també parlar quant vostè està d'esquenes -era jo el que li feia la pregunta i no el Sr. Alay tota l'estona.

(se sent riure)

En primer lloc jo voldria fer una consideració prèvia: lamento que en les sessions del consell ens passem més temps discutint de qüestions com el que és la segona part del consell d'avui i no que abordem, amb el temps que mereixeria i amb l'atenció suficient, l'adopció dels convenis que han passat durant la primera part de la sessió que per al nostre grup són qüestions molt més importants, segurament, i de fons que no pas aquestes. Ara bé, dins de la nostra responsabilitat com a consellers també ens toca preguntar per aquestes altres qüestions.

Miri en la resposta que em fa a la primera pregunta on li deia que si es tracta d'un projecte d'interès nacional, com és que no va incloure cap partida pressupostària al pressupost de 1996? Amb la seva resposta vostè em dóna la raó del que nosaltres afirmem a la quarta pregunta, és a dir, que hi ha una improvisació per part del govern; vostè mateix em diu que, en aquell moment, vostès no s'havien per on havien d'anar, per tant, hi ha improvisació. Per tant, en la contesta a la primera pregunta em dóna raó a la quarta pregunta.

En la segona pregunta, jo li preguntava pel model. Evidentment, que hi ha una voluntat de televisió pròpia i que aquesta voluntat està compartida -segur- per tots els grups de la cambra. Però, en aquests moments, no hi ha un model de televisió definit, potser nosaltres no l'hem definit tampoc. Ara bé, no és nova la situació: comencem un edifici, comencem un determinat pro-

grama i ja veurem el que ens hi trobem a dins; a vegades ens hem trobat que hem tingut unes instal·lacions i després hem de mirar com les omplim perquè aleshores el model -com ha dit vostè també- és va fent sobre la marxa i no com s'hauria de fer, segons el nostre entendre, que és prèviament.

En un altre debat aquí, vostè ja va dir que a vostè la paraula "planificar" li sonava a una cosa que ara no es porta, li sonava a leninisme i per la nostra part -ja li vam dir- aquesta paraula no tenia la mateixa ressonància.

Nosaltres pensem que les coses s'havien de fer, doncs, no començant la casa per la taulada sinó fent planificacions, parlant aquí, definint el model de televisió, segurament, que tots hi estaríem d'acord i per evitar, doncs, la temptació que hem tingut en d'altres coses on, no sé, potser, hem tingut una riquesa que ens ha permès certes realitzacions, hem anat a caure a projectes diguem que algú ha qualificat de faraònics -jo crec que tothom amb una mínima imaginació i que volti una mica pot veure això; i, és clar, el que voldríem és que no seguíssim aquesta mateixa línia en el cas de la televisió.

Pel que fa a la tercera pregunta, jo ja li admeto que potser està mal expressada. Jo no li preguntava quines pel·lícules i quins continguts concrets emetríem i si donaríem futbol o pel·lícules de terror. Jo li estava preguntant, potser, per l'ambició de la programació; ara al final vostè a dit que compta amb que la televisió andorrana faci més programes que els que està fent ara; no sé potser això forma part del debat del model, el nostre model de televisió és una televisió força mínima, és a dir, que faci uns telenotícies, que de tant en quant faci un programa debat i que no faci gran cosa més, en tot cas, és la nostra opció.

Després pel que fa a la quarta pregunta. A veure jo crec que l'ha contestat amb la resposta a la segona pregunta quant diu que primer fem els locals i després debatrem el model. La quarta pregunta era la de la improvisació, en fi, crec que primer endegar les coses i definir el model a posteriori no es definir un model és arreglar com podem allò que ja tenim en marxa.

Pel que fa a la consideració final o a la cinquena pregunta. Primer vostè diu que el més important és el volum d'inversió que si és lloguer o no és lloguer, evidentment, és on hi ha diners pel mig però per nosaltres, potser, no és important. El que és important és que novament estem posant el carro davant dels bous i que possiblement caldria, doncs, pensar una mica més les coses abans de començar-les a fer i després haver-les d'anar rectificat sobre la marxa.

Vostè, finalment, ha fet una al·lusió al que costen les televisions de fora i, és clar, és que precisament es això

el que a nosaltres ens espanta. Miri ni vostès, ni nosaltres ni cap dels grups de la cambra, tots plegats i, possiblement, el conjunt del país hem viscut en una situació de benestar, d'opulència o, potser, de vegades hem tingut sensacions de nous rics. Escolti'm el que nosaltres no voldríem és que en el cas de la televisió també volguéssim tenir una televisió que no la té cap comunitat autònoma o que la tingués la comunitat autònoma espanyola; sabem que en matèria de televisió els costos són molt elevats i, precisament, les nostres preguntes són perquè la televisió sigui precisament a mida d'Andorra i respongui a les necessitats d'Andorra.

Gràcies.

El M.I. Sr. Síndic General:

Sr. Cap de Govern.

El M.I. Sr. Cap de Govern:

Gràcies, Sr. Síndic.

Molt breument, Sr. Mateu, per dir-li que, és clar, es poden pensar molt les coses però en algunes coses, en algunes realitzacions no es tracta de posar el carro davant dels bous sinó que si no es prenen decisions executives, els programes i els projectes es poden estar discutint anys i panys i no fer-se i això és el que en l'administració havia passat fins ara. Nosaltres ho vam posar en marxa l'any passat perquè a l'ORTA va coincidir, quant l'ORTA tenia la decisió de fer-ho per posar en marxa una televisió informativa i així es va fer l'any passat al desembre.

Seguint el model aquest d'un informatiu al mig dia i un altre a la nit amb mitjans precaris i algun debat de tant en quant, sí aquest és el model d'IDN no és el nostre, segur, perquè creiem que Andorra pot aspirar a més que això i pot aspirar sense grans despeses.

El pressupost de l'any vinent per a la televisió és si fa no fa com el de la ràdio, el que m'ha presentat l'ORTA; per tant, no estem parlant aquí de gran disbauxa en cap cas però la inversió bàsica es necessita. Es necessita una eina que són uns locals i aquests locals el desglossament del seu cost és un cost molt raonable pel que són i no poden ser gran cosa menys perquè un estudi de televisió és un estudi de televisió i hi ha d'haver tres espais determinats per fer: l'informatiu, el temps i una petita tauleta de tertúlia i un altre estudi complementari per suplir el primer en cas de necessitat i també per preparar, per exemple, les eleccions, els debats i espots publicitaris dels grups i tot això és el

que hi ha no hi ha res més; tot el demés són complements i, a més a més, hi ha la ràdio.

La ràdio la trèiem d'on està en condicions ínfimes i la posem en un lloc digne en condicions de treballar molts anys amb tranquil·litat sense haver de créixer gens i tot això implica, a més a més, desplaçar -tot això són costos evidentment i podríem entrar en detall- les unitats tant de fabricació d'electricitat, de suplència dels motors autònoms com d'aire condicionat fora de l'edifici a l'altre costat del carrer on hi ha el camp d'esports, a l'edifici complementari de vestuaris que s'hagut de refer perquè, a més a més, necessitava refer-se perquè tenia 25 anys i estava molt malament i tot això són unes despeses que s'han d'afegir i que són bàsicament imprescindibles perquè aquesta televisió tingui unes condicions de funcionament mínimes molt inferiors en preu al que he comentat abans en altres llocs. En el nostre país hem estat anys portant les televisions estrangeres i gastant-hi de l'ordre de 150 milions cada l'any amb repetidors i ja és l'hora de que tinguem la nostra televisió pel país.

El M.I. Sr. Síndic General:

Alguna altra pregunta?

Sr. Jordi Torres.

El M.I. Sr. Jordi Torres:

Gràcies, Sr. Síndic.

Sr. Cap de Govern, jo li voldria demanar -comparteixó els plantejaments d'IDN en moltes coses- com podem definir un model de televisió; vostè ens ha fet la inversió, la inversió que ha cregut el govern i ara una cosa al llarg de la seva trajectòria com a Cap de Govern, aquí en aquesta cambra ens ha presentat moltes vegades crèdits extraordinaris i recordo un dels últims per un ascensor a Meritxell, vostè ens va presentar un crèdit extraordinari de no se quants milions, però em sembla que no arribava a cinc milions de pessetes o deu, és igual...

(se sent set milions)

Aquí parlem de 440 i de 150 milions de pessetes i no tenim cap crèdit extraordinari; vostè no creu que també, potser, això es tindria de plantejar i, aleshores, seria el moment de discutir-ho aquí al si del consell.

El M.I. Sr. Síndic General:

Sr. Cap de Govern.

El M.I. Sr. Cap de Govern:

Sr. Síndic.

Seria el moment de discutir-ne si hagués hagut el temps de fer-ho -això està clar. Per poder arribar a discutir un crèdit extraordinari que pogués ser operatiu per poder tirar endavant una televisió amb possibilitats d'acabar-la algun dia s'havia de fer de la manera que ho vam fer. No a través de fer votar un crèdit extraordinari al consell que es podria discutir durant quatre mesos, amb el que no arribaríem a tenir aquí cap solució avui dia i tornaríem a arribar a una nova legislatura sense una televisió pròpia com ha passat durant 5 anys en les anteriors legislatures.

A mi en fa l'efecte que al marge de la connotació electoralista que puguin tenir o si pugui veure en aquests temes; jo tinc la impressió que la cambra, el consell en pes, potser, està molt d'acord en què faci una televisió i que l'assumeixi el govern nou i que assumeixi el rics de fer-la i assumeixi, potser, la impopularitat en alguns casos de fer una inversió. Ningú hagués pogut fer una inversió com la que fem per fer una televisió i, em sembla, que la major part dels grups polítics els hi va molt bé que es faci encara que puguin dir que la culpa la té el Sr. Marc Forné i el seu govern, però el dia de demà la tindrem la televisió per a tots i estic segur que hi trobarem tot el que hauríem de trobar en una televisió nacional com és l'andorrana; sense entrar en el detall dels programes perquè no em correspon a mi, correspon a l'ORTA de dir amb aquesta eina, que és la mínima, podem fer tot el que vulguem sense passar-nos gens.

El M.I. Sr. Síndic General:

Sr. Jaume Bartumeu.

El M.I. Sr. Jaume Bartumeu:

Sí...

(hi ha un problema amb el micro)

El M.I. Sr. Síndic General:

Sr. Jaume Bartumeu, teniu la paraula.

El M.I. Sr. Jaume Bartumeu:

Amb la nova televisió aquesta que ens gastem tants diners ja n'hem parlat prou.

Jo el que voldria dir, Sr. Cap de Govern, Andorra com vostè ha dit és un estat i no és cap comunitat autònoma i, per tant, jo crec que nosaltres hem de ser conscients

que Andorra és un estat petit i, per tant, ens agradaria més al nostre grup que ens expliqués quin model de televisió tenen a Liechestein o a San Marino i estirant molt a Luxemburg que no pas el que tenen a determinades comunitats autònomes del país veí que no ens convenen. Ens podria contestar que com que demà alguns membres d'aquesta cambra veurem al Ministre de San Marino ja ens ho explicaran allà però, em sembla, que ens hauríem d'enlluernar amb realitats com les nostres; som un estat però som un estat petit i no hem d'estirar més el braç que la màniga. Compartim tots la voluntat de tenir una televisió però, tots aquests programes de pel·lícules que ens ha explicat abans, el pressupost andorrà no els podrà arreglar.

El M.I. Sr. Síndic General:

Sr. Cap de Govern.

El M.I. Sr. Cap de Govern:

Gràcies, Sr. Síndic.

Vostè ha citat San Marino i Liechestein sinó m'enganyo, no ha citat Monaco i és curiós perquè Monaco és més petit que Andorra i em sembla que també ens podem enlluernar amb Monaco perquè hi ha una televisió que deu ni do com ho fa i la projecció internacional que dóna al Principat de Monaco.

A part d'això tinc entès que a San Marino tenen un conveni amb la RAI perquè San Marino no emeti una televisió pròpia ja que se'n cuida la RAI pràcticament.

En el nostre país s'ha de posar en marxa una televisió i no és una inversió en cap cas faraònica; no es pot fer pràcticament menys del que es fa -no es pot fer; en un altre local segur que no; s'hauria de fer el local i costaria molts més diners; aleshores s'escau que tenim un local que és el B&B Club i pel que hi havia en aquest local, en un principi, no semblava pensat per situar-hi la televisió però hi cap i, a més a més està situat en un lloc cèntric i adient per ficar-hi els estudis de televisió; a més hem afegit l'Oficina de Marques.

El M.I. Sr. Síndic General:

Sr. Francesc Rodríguez.

El M.I. Sr. Francesc Rodríguez:

Gràcies, Sr. Síndic.

Bé, vostè ha dit abans i se n'ha discutit molt sobre el model però, sembla ser que no hi ha un model definit, als menys per a mi no.

De totes formes, també vostè ho ha dit; s'han tret uns edictes al públic, s'està en fase de contractació d'una sèrie de persones i en fase adquisitiva d'una sèrie de material; jo el que em demano, i suposo que ho hauran analitzat -malgrat tampoc vull entrar ara en termes de planificació o de no planificació per la senzilla raó que pel que sentit estan preparant un projecte de pressupost- aleshores, voldria conèixer sense model el que això pot repercutir a posteriori quant haurem definit el model no sé és multiplicarà per 1, per 10 o per 100 això ja ho veurem, però sense model aquests mínims que ara sembla que es posaran en marxa quant li costaran a l'estat anualment?

El M.I. Sr. Síndic General:

Sr. Cap de Govern.

El M.I. Sr. Cap de Govern:

Gràcies, Sr. Síndic.

El pressupost de l'ORTA és el que gestionarà la televisió i és l'ORTA la que ha fet el pressupost per a l'any vinent sabent amb que contaria; sabent amb quins estudis contaria i per una primera fase -jo ho he dit abans- que costa si fa no fa de l'ordre de 140 milions de pessetes des costos això no inclou els ingressos; és a dir, els ingressos per a una televisió com l'actual que s'emet uns minuts cada dia no són els mateixos quant hi hagi una continuïtat de programa en el qual es podrà fer, evidentment, publicitat més repetidament i tindrà més interès pels enunciatos que no ara en uns moments així d'ara connecto ara desconnecto, això crec que és una obvietat, ara bé sinó ho creuen així el temps dirà si tenim raó o no, però l'ORTA és la que ha de definir el seu programa de televisió i executar-ho amb el pressupost que se li aprovi per aquest consell.

El M.I. Sr. Síndic General:

Sr. Francesc Rodríguez.

El M.I. Sr. Francesc Rodríguez:

Un aclariment, si ho he entès bé això és amb l'actual model si en podem dir model, amb l'actual model de televisió, el que està funcionant ara, és el que costaria?

El M.I. Sr. Síndic General:

Sr. Cap de Govern.

El M.I. Sr. Cap de Govern:

No. En l'actual model, el pressupost és una mica inferior perquè tenint en compte el que es paga -el que he dit abans- 8 milions llargs a una empresa privada que, lògicament, té els seus beneficis i que, a més a més, s'ha d'afegir el cost que representen els locutors, el realitzador, el cap de redacció i la direcció general de la ràdio i televisió; aleshores, en el pressupost que l'ORTA ha estudiat per l'any vinent es té en compte tot el personal que es llogarà per posar en marxa la nova televisió. A partir d'aquí la possibilitat d'ampliar programes a través de l'emissora pròpia de la televisió depèn de que la mateixa televisió contracti amb empreses privades d'altres programes; amb la venda de programes globals com es fa avui en dia i amb la remuneració a favor de l'ORTA que això pot representar.

(El Sr. Francesc Rodríguez diu: gràcies.)

El M.I. Sr. Síndic General:

Sr. Gilbert Saboya.

El M.I. Sr. Gilbert Saboya:

Sí, una repregunta.

Bé, pel que he entès segons la resposta que ha fet a una pregunta d'Iniciativa Democràtica Nacional, vostè, deia que no se s'havia exactament quina programació hi hauria per aquesta televisió. Per tant, una mica el que no entenc és com vostè pot calcular costos de funcionament sense s'haver quina programació farà perquè, en tot cas, serà molt en funció dels programes el cost de funcionament que hi haurà. El que vostè ens anuncia ara és un cost de funcionament fictici i que no s'ajustaria, en tot cas, al que pot arribar a passar.

Això és un comentari però no és el punt central de la pregunta. La pregunta es tractava més aviat del fet de que no presentava crèdit extraordinari pel finançament d'aquest tema i que en una pregunta escrita que li va fer Nova Democràcia va contestar que ho faria a través d'un avenç de fons -sinó m'equivoco- pensa enviar un informe al Consell General per saber quines partides retalla aquest avenç de fons? Perquè sinó ho va presentar al pressupost es que això està agafant partides que estaven destinades a altres coses i que devien d'ésser menys prioritàries que aquesta. Només perquè hem tinguem informació, si us plau.

El M.I. Sr. Síndic General:

Sr. Cap de Govern.

El M.I. Sr. Cap de Govern:

Gràcies, Sr. Síndic.

Sí, primerament, li voldria dir que el cost que vostè ha dit que era fictici, no ho és de fictici però, és l'ORTA qui calcula aquest cost. El govern no calcula quins programes s'hauran de fer l'any vinent a la televisió, és l'ORTA. Dins de l'ORTA hi ha representants de quasi tots els grups, hi ha algun grup que no hi té representació actualment, però hi ha representants del parlament que poden informar a tots vostès de com s'ha elaborat aquest pressupost. I vull tornar a insistir amb el que acabo de dir i és que aquest pressupost l'ha fet l'ORTA i jo no li he demanat res a l'ORTA ni puc fer-ho. Per tant, no em correspon a mi de fer la programació ni quins programes es voldran fer; a mi en correspon donar els mitjans perquè l'ORTA executi i gestioni directament una televisió.

Pel que fa als crèdits, sí que li puc preparar un informe i fer-lo arribar al consell sobre són les afectacions pressupostàries que hem fet servir, en el benentès que es tracta del que passa sovint i que ha passat en els últims anys i des de fa molts anys i és que les previsions d'inversió que es fan en el pressupost i inclús en els plurianuals sempre xoquen amb un fet i és que moltes vegades no hi han projectes acabats i quant hi han projectes falten les expropiacions i, per tant, moltes vegades no es poden realitzar els projectes -els sis o set mil milions de pessetes que es pretenen realitzar en obres públiques sobretot.

Li puc dir també que particularment el nostre govern ha hagut de fer una convocatòria de projecte; de dinou projectes en bloc; i el que sí que puc assegurar és que els estem executant i que el govern que entri l'any vinent tindrà més projectes que els que vam trobar nosaltres -que no vam trobar, pràcticament, cap d'entès per poder treballar; s'havien esgotat els projectes que havien estat fets en una època molt anterior-aleshores, ens vam trobar sense mitjans per poder treballar. Per això i, en aquest cas -sempre apel·lant al Sr. Lluís Montanya- hem fet aquest projecte que, per a nosaltres, era prioritari i, en tot cas, més prioritari que qualsevol de les afectacions que haurem deixat estar.

El M.I. Sr. Síndic General:

Passem a la següent pregunta. És una pregunta entrada per Nova Democràcia:

- Pel conseller general, Sr. Jordi Cinca Mateos, per escrit de data 11 d'octubre de 1996.

Sr. Jordi Cinca, teniu la paraula.

(A les 19h40 els Srs. Josep Angel Mortés i Enric Dolsa abandonen la sala de sessions)

El M.I. Sr. Jordi Cinca:

Sí, gràcies, Sr. Síndic.

La pregunta consta de fet de cinc preguntes, si no li sembla malament al Sr. Síndic i al propi Sr. Cap de Govern les faré totes juntes perquè de fet estan relacionades l'una amb l'altra i així també facilitaré que el Sr. Cap de Govern pugui contestar més coherentment les preguntes i no ens demostrï una vegada més aquesta facilitat d'estar aquí mitja hora explicant-nos de tot.

"Si bé a Nova Democràcia compartim el principi constitucional que tothom ha de poder gaudir d'un habitatge digne i que l'estat ha de vetllar perquè així sigui, una vegada més no compartim la forma en què ho vol fer l'actual govern i que ha posat de manifest amb la publicació del Reglament de condicions mínimes d'habitabilitat per a la concessió o la renovació d'una autorització de treball, publicat al BOPA núm. 65, any 8, de 18 de setembre de 1996.

No discutim que tots els habitatges han de reunir unes condicions mínimes d'habitabilitat però això s'ha d'aconseguir no únicament amb aquells habitatges que ocupin les persones que vulguin obtenir o renovar una autorització de treball, sinó que s'ha d'assolir per a tots els habitants d'Andorra, siguin ciutadans andorrans o estrangers i independentment del tipus de residència o autorització de sojorn que obtinguin.

A efectes de la pregunta que formulem, interessa remarcar els següents extrems:

a) Aquest reglament, en l'article 18 diu textualment: "Els habitatges o les habitacions que no reuneixin les condicions mínimes establertes en aquest reglament o els que es puguin inspeccionar per obstrucció a la inspecció, es considera que no reuneixen les condicions mínimes d'habitabilitat a l'efecte de concessió o renovació, d'una autorització de treball."

b) Per altra banda, la Llei d'arrendaments de finques urbanes diu en l'article 4 que no poden donar-se en arrendament les finques urbanes si no es troben emparades per un certificat d'habitabilitat i en la Disposició transitòria quarta diu que el reglament de govern fixarà les normes substantives i procediments que regixen per a l'obtenció del certificat d'habitabilitat.

En conseqüència, es pregunta:

1. Mitjançant quin document s'haurà d'acreditar les condicions d'habitabilitat a la inspecció de treball?

2. Si el reglament publicat per govern no defineix el document acreditatiu d'habitabilitat hom ha d'entendre que sistemàticament, cada vegada que es concedeixi o es renovi una autorització de treball la inspecció de treball ha de verificar les condicions mínimes d'habitabilitat de l'habitatge arrendat?

3. Si la Llei d'arrendament de finques urbanes preveu un document que anomena "certificat d'habitabilitat" que ha de ser desenvolupat per reglament, no creu el govern que hauria hagut d'haver redactat, aprovat i publicat el reglament corresponent per a l'obtenció de la certificació d'habitabilitat i exigir a tots els propietaris que obtinguin el referit document per als pisos que vulguin arrendar abans de vincular les condicions mínimes d'habitabilitat a la concessió o la renovació d'una autorització de treball?

4. No creu el govern que el Reglament de condicions mínimes d'habitabilitat per a la concessió o la renovació d'una autorització de treball es contradiu amb la Llei d'arrendament de finques urbanes, en la Disposició transitòria quarta que diu que s'ha de fixar el termini perquè els propietaris puguin obtenir el certificat d'habitabilitat i adequar els habitatges a les condicions mínimes d'habitabilitat?

5. Donat que el Reglament de condicions mínimes d'habitabilitat per a la concessió o la renovació d'una autorització de treball no fixa cap termini, s'ha d'entendre que no es renovarà cap autorització de treball sistemàticament si no es compleix amb el seu contingut, o bé s'ha d'entendre que govern ha publicat un reglament que no pensa complir?

El M.I. Sr. Síndic General:

Sr. Cap de Govern.

El M.I. Sr. Cap de Govern:

Gràcies, Sr. Síndic.

A la primera pregunta diré -no cal repetir-la perquè en la contesta ja queda entès el que diu- que les condicions d'habitabilitat s'acreditaran mitjançant la inspecció que efectuarà el cos d'inspectors de treball, adscrits al Departament de Treball, en els habitatges o hotels. D'aquesta inspecció se'n aixecarà un acta, la qual conté les dades relatives a l'habitatge i serà l'inspector qui verificarà si les condicions mínimes de dit habitatge s'adapten al reglament de govern. Tinc els models

aquí, que ja s'han preparat per aquesta feina, el que he de dir és que es faran dins de les possibilitats del Departament de Treball i de quatre inspectors.

A la segona pregunta, en referència al document acreditatiu, etc., diré que des d'una òptica teòrica el recomanable seria el que diu vostè a la pregunta, de Nova Democràcia. Ara bé, el cos d'inspectors -com he dit- està format per 4 inspectors, els quals també tenen d'altres competències importants més enllà de la inspecció dels habitatges. Evidentment, amb un nombre tan reduït d'inspectors no es pot pretendre una inspecció de tots els habitatges. És per això que des de la Secretaria d'Estat d'Interior s'ha escollit la línia d'efectuar unes inspeccions selectives, com no pot ser d'una altra manera. S'inspeccionaran amb prioritat els habitatges o habitacions lligats a autoritzacions inicials de treball. Pel cas de les renovacions només s'inspeccionaran aquells habitatges que, a coneixement dels inspectors, siguin susceptibles de no reunir les condicions mínimes d'habitabilitat. El model d'Administració pública andorrana actual, amb 4 inspectors, no permet un major control de les condicions havent-se, per tant -tal com s'ha dit- d'utilitzar criteris selectius establerts per la Secretaria d'Estat d'Interior i la Direcció de Treball, i no és pot fer d'una altra manera i això sabent -com tots sabem- que hi han determinats indrets en els quals és molt fàcil de trobar que les condicions d'habitabilitat siguin realment les mínimes. Per això, s'haurà d'anar, selectivament, ha intentar que l'acció de govern sigui coneguda i realment se sàpiga el que s'està fent -cosa que no s'ha fet fins ara; per tant, que hi hagi una sensibilització per part de tothom (dels treballadors, dels empresaris) perquè la mentalització general del país faci que sigui impossible l'abús -que es produeix en alguns casos, que no són generalitzats però que existeixen- i que aquest reglament intenta evitar.

Respecte a la tercera pregunta s'ha de dir que l'article 46 d) del Reglament laboral, aprovat pel consell en diferents sessions; un reglament laboral que de fet és una llei; un reglament anterior a la Constitució i que el reproduïm en l'enunciat del nostre reglament. Aquest Reglament laboral estableix que per acordar o refusar una autorització de treball, el Consell General entre d'altres elements haurà de tenir en compte les disposicions preses pel mateix treballador o l'empresa que el contracta, per tal d'assegurar, en condicions normals de dignitat, l'habitatge per a ell i pels familiars que amb ell hagin, eventualment, de conviure; això té molts anys i no s'ha aplicat mai.

Per tant, s'ha de dir que una norma del propi consell és la que estableix que ha de ser el propi treballador i també l'empresari que el contracta els que han d'assegurar l'habitatge digne. La cèdula d'habitabilitat va

unida a la Llei d'arrendaments, és a dir, és el document administratiu que acredita a un immoble la seva capacitat per ser arrendat. Però, independentment de l'existència d'aquesta cèdula l'obligació de prendre les mesures necessàries per tal de dotar-se d'un habitatge digne que el propi consell les va atorgar al treballador i també simultàniament a l'empresa que el contracta condicionant l'acord o refús d'un permís de treball al fet que no es gaudeixi d'un habitatge digne, però ja fa molts anys. Aleshores, l'únic que ha fet el govern és definir el que és un habitatge digne segons les recomanacions de l'Organització Internacional del Treball.

També s'ha de dir que la cèdula d'habitabilitat és un document inicial que l'endemà d'estar lliurat pot estar tergiversat pels propietaris de l'edifici o dels llogaters. La cèdula significa unes condicions mínimes perquè en aquella casa s'hi pugui viure però no que després se'n faci un mal us. Per tant, la cèdula d'habitabilitat estaria bé que s'arribés a fer en tots els casos però no ens resoldria el problema en absolut -només un dia l'endemà ja estaria en possible infracció per alguna gent.

La quarta pregunta, quant diu que es contradia amb la Llei d'arrendament de finques urbanes, en la Disposició transitòria quarta jo crec que no. Tal com hem dit, al marge de l'existència de la cèdula d'habitabilitat, tot treballador, o l'empresa que el contracta, s'ha de procurar un habitatge digne, segons la definició que en fa el reglament, i pel cas que no el tingui pot perdre la seva autorització de treball, és clar que sí.

Al nostre entendre el que ja disposa d'una autorització de treball i viu amb la seva família en un habitatge indigne està incomplint amb la llei i el seu patró també i, a més a més, es considera que el viure en un habitatge indigne no és cap dret adquirit dels treballadors, a vegades és una lamentable necessitat dels treballadors que no tenen altre remei que estar en aquests llocs -i això s'ha de dir també. I, també una cosa és que s'hagin fixat uns criteris perquè la llei del Consell General ens obliga i una altra és que es vulguin aplicar amb rigor des del primer dia perquè, evidentment, la persona que no tingui un habitatge digne no es culpa d'ell, bàsicament, perquè és un treballador i, per tant, s'hauran de donar uns marges molts suficients perquè hi hagi una altra actitud dels propietaris de pisos, d'hotels, fondes, etc.

I, l'última pregunta diu si s'ha d'entendre que no es renovarà cap autorització de treball sistemàticament si no es compleix el seu contingut? Bé, a l'hora de concedir o renovar una autorització de treball es comprova, pels inspectors de treball, que l'habitatge del sol·licitant no reuneix les condicions de dignitat no se li pot donar l'autorització de treball o no se li hauria de

renovar aquesta autorització de treball. Si aquest criteri només s'apliqués a les autoritzacions inicials de treball ens trobaríem en la situació paradoxal que per tal d'obtenir un primer permís de treball el treballador es procura un habitatge digne, únicament, a efectes de passar la inspecció i al cap d'uns dies el pot abandonar o es pot veure obligat a abandonar-lo i instal·lar-se en un altre que no reuneix aquestes condicions.

També s'ha de dir -i s'ha de dir- perquè hi han persones que prefereixen viure en unes condicions mínimes estalviant el màxim del que guanyen a Andorra per un dia poder disposar dels seus beneficis -del que han treballat a Andorra durament- al seu país d'origen. Això està passant i ho sabem -també s'ha de dir això- per això, no pot ser que l'estat permeti que sigui així; sinó que la gent ha de viure en unes condicions mínimes tant sí vol estalviar molt com sí vol estalviar poc.

Des del govern en principi no s'ha de renovar cap autorització de treball que suposi el coneixement de que l'interessat o la seva família viuen en condicions indignes o inhumanes, com diu la pròpia llei del Consell General des de fa molts anys. Ara bé, és evident i creiem nosaltres que el viure en un habitatge indigne no és un dret adquirit, no hauria d'ésser un dret adquirit.

Amb tot això podem donar tots els marges necessaris perquè les persones que es trobin en aquesta situació puguin trobar una solució en un temps raonable i que no els faci perdre -naturalment que no- la seva estada a Andorra i el seu lloc de treball.

És un tema complicat i és un tema que mai s'ha afrontat de cara, ho hem intentat i ho hem intentat de la manera que podem fer-ho complint amb el mandat legislatiu del Consell General.

El M.I. Sr. Síndic General:

Sr. Jordi Cinca.

El M.I. Sr. Jordi Cinca:

A veure, Sr. Cap de Govern, jo crec que amb les seves pròpies respostes ens dona la raó a les inquietuds que mostrem en les nostres preguntes i potser a d'altres que s'han preguntat explícitament i que jo ara li manifestaré.

D'entrada el que no es pot fer es dir faig aquest reglament per suplir-ne un altre que no he fet -que és el que en el fons ens està dient. Com que no s'ha fet el reglament que tindria d'emanar de la Llei d'arrendaments i, per tant, no es pot adjudicar aquesta cèdula d'habitabilitat supleixo aquesta mancança per via d'un

altre reglament, això no es pot fer o creiem nosaltres que no es correcte fer-ho així, i és una vegada més -com abans apuntava el company Sr. Vicenç Alay- una mostra d'improvisació.

El que tampoc es pot fer es dir: com que la cèdula d'habitabilitat o el certificat d'habitabilitat -que és com l'anomena la nostra Llei d'arrendaments- és un certificat que seria fàcilment transgredit pels propietaris que ho vulguin fer l'endemà d'haver-se atorgat, doncs, optem per una altra via; no serà transgredit des del moment en què el ministeri competent faci la feina que he de fer i en última instància si ens acostuméssim a coordinar departaments tampoc podria ser transgredit perquè, senzillament, quan es donen els permisos de residència, treball i sojorn van acompanyats de tota una sèrie de dades (els familiars que acompanyen a la persona que se li està donant el permís de treball) per tant, com que també està donant el seu habitatge ja sabem a quina cèdula correspon aquell habitatge i, senzillament, evitant a través de coordinar el Ministeri d'Ordenament Territorial amb el Servei d'Immigració sabríem si en algun pis que ha tingut prèviament el permís per a ser arrendat hi està vivint més gent que la que hi hauria de viure i aquesta seria la lògica que ens hauria de moure i, a més a més, aquesta seria la lògica que donaria seguretat a la gent que està treballant a Andorra i també als propis propietaris que vulguin posar els seus pisos a arrendar.

Un altre dels seus arguments es dir, evidentment, això no ho aplicarem de manera immediata. Però és que el reglament diu el que diu i el reglament en cap cas ens està marcant de manera esgraonada quins passos a de seguir aquell propietari que com que mai ningú li ha demanat la cèdula d'habitabilitat, potser, no està complint amb el reglament; caldria donar també a aquest propietari garanties perquè en un temps prudent pugui adaptar-se al que ens fixa aquest reglament. Insisteixo, no ho hauria de fixar aquest reglament, sinó un altre, el qual permetria d'entrada: convertir en digne aquest habitatge, que ara no ho és, sembla ser, en base a aquest reglament i, a més a més, garantir que aquest treballador que -en base al reglament també- se li està posant en perill la seva residència i el seu permís de treball, doncs, no tingui l'angoixa de saber si l'endemà podrà treballar aquí a Andorra.

Finalment, el tema de la discrecionalitat que hi haurà a l'hora de fer les inspeccions, és clar, només tenim quatre inspectors, evidentment, només cal mirar les xifres de la quota que hem aprovat avui mateix per constatar que és impossible que aquests quatre inspectors facin front a totes aquestes inspeccions; aleshores, triarem de manera aleatòria -tampoc reglamentada en lloc- quins són els que inspeccionem i quins no; aleshores,

hores i respecte a això, el reglament -ens sembla a nosaltres- es pot convertir en una eina de mal us o que es pot mal utilitzar, Per què? Perquè es pot utilitzar com una eina per rebutjar renovacions o per rebutjar permisos de treball en base a criteris, molt lloables, com pot ser que tothom tingui un habitatge digne, quant en realitat amaga la possibilitat de que el govern en base a coses no escrites pugui rebutjar permisos de treball i, a nosaltres, ens sembla que això no és propi d'un estat de dret com Andorra i, per tant, ens sembla que no es aquesta la via que es tenia que haver utilitzat.

El M.I. Sr. Síndic General:

Sr. Cap de Govern.

El M.I. Sr. Cap de Govern:

Gràcies, Sr. Síndic.

Breument, per dir que per arribar a l'estat de dret que és Andorra i poder complir al peu de la lletra el seu mandat constitucional, en tots els casos, de possibles il·legalitats que hi hagi, la plantilla d'inspectors no hauria d'ésser ni de quatre persones ni de quinze persones, segurament, hauria d'ésser de moltes més i no crec que això cap estat ho pugui assumir; en sembla que a tot arreu del món -d'estat de dret parlo- s'ha d'anar amb criteris selectius per força; no hi ha cap altra manera de fer-ho sinó haurien d'anar els inspectors al darrera de cada persona.

A partir d'aquí tampoc puc compartir de cap manera el fet de que resulta que el nostre govern, que en dos anys ha pogut fer el que ha pogut fer, hagi de suplir totes les mancances de governs anteriors i, em sembla, que fem el que podem fer i deu ni do el que hem avançat amb aquest tema. Ara bé quant fem alguna cosa hi ha hagut queixes dient: aleshores, perquè no es pensa també amb els habitatges en els que viuen els andorrans; bé jo crec que els habitatges on viuen els andorrans, majoritàriament, deuen ser més dignes que els habitatges on viuen els últims immigrants que arriben de fora d'Andorra. Per tant, s'ha de ser selectius i s'ha de començar pels llocs on hi ha més sensibilitat i on hi ha més necessitat d'actuar en favor de l'interès de les persones que venen a treballar a Andorra o que estant a Andorra; perquè, és clar, no acabariem mai de dir: Per què no regulem els habitatges dels andorrans? Aleshores, comencem per una cosa ja que fins ara no s'havia fet res; ara ho hem fet, però, és clar, ara ho hem de fer tots nosaltres i abans no s'havia fet res, això també s'ha de dir.

El M.I. Sr. Síndic General:

Alguna altra pregunta? Sí?...

Sr. Vicenç Alay.

El M.I. Sr. Vicenç Alay:

Gràcies, Sr. Síndic.

Bé, al nostre grup -i ja es conegut- es absolutament contrari al reglament a l'ensem de que hem interposat un recurs de reposició. Hem interposat un recurs de reposició i no hem posat una pregunta perquè esperem obtenir millors resultats d'un recurs reposició que de les preguntes que hem formulat en aquesta cambra -bé només em remeto que al que parlàvem d'immigració i no semblen ser gaire bons. Bé, en el nostre recurs queda ven palesada quina és la nostra posició al respecte.

Voldria fer, expressament, una pregunta al Sr. Cap de Govern, que és -sinó m'equivoco- que he llegit de manifestacions del Sr. Enric Pujal la possibilitat de que el govern efectués alguna modificació sobre aquest reglament, en referència als terminis que ara parlàvem, en el sentit que una persona que incomplís aquest reglament -ja diguem que no hi estem d'acord, però- tinguis un termini per adequar la seva situació i que no es veies obligat a una expulsió. Jo voldria demanar si això és cert? I, en tot cas, també si pensen portar la modificació més endavant i revocar-la, derogar-la etc.?

El M.I. Sr. Síndic General:

Sr. Cap de Govern, teniu la paraula.

El M.I. Sr. Cap de Govern:

Gràcies, Sr. Síndic.

Es tracta d'això, es tracta de veure si l'aplicació d'aquest reglament requereix aviat una adaptació als terminis. Això es veurà per la manera selectiva com hem dit que s'haurà de fer. Del que es tracta és de que hi hagi una dinàmica a la societat que faci que la gent no abusi de llogar determinats habitatges a determinades persones; això és amb el que es comença a partir d'un reglament fet així. Evidentment, el reglament diu més del que es podrà fer en molts casos, segur, i potser -tal com deia el ministre- es podrà trobar la formula de donar uns terminis de tolerància a les persones -i això s'ha fet en aquests temes i s'ha fet hem moltes altres coses sempre per part de tots els governs, amb expulsions, amb possibles persones que han estat a Andorra sense treball no se'ls ha expulsat de cap manera d'Andorra sistemàticament. Jo crec que hi ha una manera

de tractar cas per cas ja que a Andorra -crec jo- qualsevol persona té més garanties, que en d'altres estats més grans, d'arribar a que se li tracti el seu cas individualment i així veure les necessitats de cada família en un moment determinat i quina és la seu arrelament a Andorra i les condicions legals en les quals va arribar a aquest país. Per tant, sí que hi ha una voluntat de veure si es pot adaptar el reglament en una situació de fet que crees problemes molt greus a molta gent, encara ignorem si és així, però suposo que quant ho sapiguem trobarem la formula d'adaptar-nos a uns terminis raonables per a les persones, no solament pels propietaris de pisos sinó sobretot per a les persones que hi habitin.

El M.I. Sr. Síndic General:

Passem a la darrera pregunta, formulada:

- Pel conseller general, Sr. Jaume Bartumeu Cassany, per escrit de data 14 d'octubre de 1996.

Sr. Bartumeu, teniu la paraula.

El M.I. Sr. Jaume Bartumeu:

Gràcies, Sr. Síndic.

Molt breument ja que la pregunta ha estat distribuïda. El nostre grup parlamentari té una inquietud derivada de les notícies de la premsa del país veí que des d'aquest estiu s'estant fent ressò de la crisi de la societat o de l'entitat de salut anomenada "Quinta de salud la Alianza". Sabem -i jo diria que sabem abastament- degut a la polèmica o la discussió política que va haver-hi l'any passat sobre la vinculació de GECESA amb el grup "la Alianza". I, per tant, a nosaltres ens preocupa quina incidència pot tenir la situació de "la Alianza" allà, amb la gestió de la sanitat pública aquí, i ens preocupa perquè ja hi va haver una compareixença del senyor ministre l'altre dia davant de la Comissió Legislativa de Sanitat on va quedar palesat el que aquí s'anomena "forfait d'urgències"; és un plantejament de gestió de les urgències que no es compartit -jo diria amb una frase que va emprar el Sr. Cap de Govern fent referència a un altre projecte de llei- per un 23 a 5. I, a partir d'aquí a nosaltres ens preocupa saber que passarà amb el que el Sr. Ministre de Sanitat va dir un advertiment o una manifestació política d'una voluntat política clara que aquest servei d'urgències no va, amb el criteri... perdó, el servei d'urgències va però no va la manera que els assegurats cotitzants han de pagar el serveis d'urgències i després, bé, si ens poden

tranquil·litzar amb aquesta altra inquietud, doncs, els hi agrairem.

Gràcies.

El M.I. Sr. Síndic General:

Sr. Ministre de Sanitat.

El M.I. Sr. Josep M^o Goicoechea:

Gràcies, Sr. Síndic.

El Sr. Bartumeu ha ampliat la seva pregunta; no llegir-la l'ha fet més extensa i jo al ser el darrer en contestar -demanant excusa a tots els presents- no voldria excusar el temps i respondre una mica precipitadament.

Aquest estiu em vaig assabentar, com vostè i d'altres de la crisi de "la Alianza"...

El M.I. Sr. Síndic General:

Si us plau, li demanaria de parlar davant del micro perquè sinó tindrem problemes de transcripció.

El M.I. Sr. Josep Mª Goicoechea:

Deia que aquest estiu em vaig assabentar de la crisi de "la Alianza" i de seguida vaig demanar per trobar-me amb el president de l'entitat. El 8 d'agost el Sr. Miquel Esquirol, President de "la Alianza" acompanyat del Sr. Ramon Borràs, director i gerent de GECESA van venir a visitar-me. El president de "la Alianza" ens va explicar que la crisi no era tal crisi, com cal dir en aquestes situacions, naturalment, però ens va explicar una mica el contingut.

De fet la junta d'accionistes o de representants dels socis van retirar la confiança a l'equip directiu per un desacord amb la situació i amb el ritme, els terminis de reforma; una reforma que ja havia adoptat l'equip directiu anterior abans de 1994. De fet això va ser el que va provocar la crisi, el fet de que la junta d'accionistes va retirar la confiança a l'equip directiu. Naturalment, en aquesta situació s'ha de renovar l'equip directiu.

Al que també ens explicava el president de "la Alianza" és que això no afecta de cap manera la relació entre GECESA i Andorra i voldria explicar la diferència. GECESA -tot i que és una empresa del grup "la Alianza"- vol dir: gestió de centres sanitaris societat anònima; com a tal societat anònima és un entitat independent dins del grup però, gestionada independentment. GECESA es dedica a gestionar centres i serveis sanitaris, és, per tant, dins del grup "la Alianza"

un centre d'ingressos més que no pas un centre de costos. I, GECESA gestiona centres propis, que són propietat de "la Alianza" i centres aliens, entre els quals consideren el Servei Andorrà d'Atenció Sanitària com un cas a part; no és un centre l'hospital que gestiona Andorra sinó quelcom més, que és tot el servei del SAAS, amb tot el que representa això.

El Sr. Esquirol, president de "la Alianza" a més de donar-nos aquestes explicacions es va mostrar disposat a repetir o ampliar aquestes explicacions a qualsevol autoritat que creguéssim oportú aquí a Andorra i jo vaig considerar que la persona indicada havia rebut aquestes explicacions i que, per tant, no calia que es trobés amb ningú més.

Des de llavors, naturalment, les informacions han avançat -estic parlant del mes d'agost- de manera formal o informal i des de diverses fonts però, sobretot, per converses amb el nou director general de "la Alianza" el Sr. Ramon Carranza i per informacions obtingudes de diferents departaments del Govern català, he pogut confirmar el següent: "la Alianza" la crisi o canvi o situació transitòria de "la Alianza" no posa en perill la supervivència de "la Alianza".

"La Alianza" és un grup d'empreses -voldria recordar que es dedica, bàsicament, a dues activitats: una és vendre assegurances de malalties, és una mutualitat i dos a proveir serveis. Inicialment, "la Alianza" treballava en el sector de les assegurances i, poc a poc, va anar ampliant les estructures de provisió de serveis -que tots coneixem a Andorra, aquí "la Alianza" de la Seu havia tingut una importància, anys passats, abans de que les estructures d'Andorra creixessin i milloressin. Que va passar? Que van augmentar l'activitat de provisió de serveis i en un moment donat va arribar a ser en detriment de la venda d'assegurances.

GECESA, doncs, no la descriu perquè és una activitat molt més nova però, insisteixo, independent i que de moment l'entitat GECESA dins d'aquesta crisi de confiança de l'equip directiu guarda el seu directiu anterior, el Sr. Ramon Borràs -que era director gerent de GECESA amb l'equip directiu anterior i ho segueix sent amb l'equip directiu actual.

Aleshores, què més sabem? Sabem avui que la Generalitat catalana ha autoritzat un aval de 2.000 milions de pessetes a favor de GECESA, fa dos o tres dies; sabem també que aquest és un primer aval i que la Generalitat catalana està disposada a utilitzar un segon aval no immediatament sinó en el moment en què "la Alianza" apliqui un pla de viabilitat.

El que havia fet "la Alianza" era aplicar un pla estratègic i havia intentat obviar de moment aplicar un pla de viabilitat per sanejar l'empresa i alleugerir-la, sobretot,

a nivell de recursos humans, a nivell de persones. Ara ha arribat un moment en què tot i que s'havia previst fer una reforma en dues etapes ha arribat el moment difícil de la segona etapa on cal formular un pla de viabilitat seriós tant econòmicament com amb una reducció de personal entre 500 i 600 persones, el qual és notable.

L'equip directiu nou té l'encàrrec de presentar aquest pla de viabilitat a la junta d'accionistes i als altres agents o socis d'aquesta operació i, en el moment, en què aquest pla de viabilitat estigui aprovat i és comenci a aplicar, el Govern català donarà un recolzament econòmic més important encara al grup "la Alianza".

Jo crec que això és important saber-ho i jo personalment ho llegeixo i ho llegeixo després d'haver consultat amb diverses persones que entenc que estan molt informades a Catalunya i ho llegeixo d'una banda, com una mostra de confiança del Govern català a aquesta entitat. "La Alianza" és la primera mutualitat catalana i de les primeres a tota Espanya i, endemés, no només de confiança, sinó que a Catalunya es compta amb "la Alianza". "La Alianza" no es preveu que desaparegui ni que es redueixi d'una manera molt notable. Cal saber que avui, aquest any, no l'any passat la Generalitat contracta serveis amb "la Alianza" per un valor de 8.000 milions de pessetes anyals. És de preveure que aquesta xifra es redueixi una mica, a quant? No ho sé; però que es redueixi, sobretot, per la reducció d'activitat de prestacions de serveis sanitaris que "la Alianza" a de fer a Barcelona ciutat i, en concret, a Sabadell i, possiblement, a Vic també, això està encara per decidir. I, el canvi de serveis que ha de fer "la Alianza" és de prestar serveis a persones grans que necessiten atenció residencial; és un canvi que estructuralment suposa un gran esforç però en canvi sí que suposa una reducció de les opcions per ingressar econòmicament, tot i així, tot i que hi hagi una reducció d'aquesta xifra, d'aquest volum de negoci la Generalitat catalana seguirà contractant a "la Alianza" una xifra notable de serveis.

I, el que em sembla és que avui, aquí a Andorra, tots vostès i jo mateix podem tenir la confiança i la tranquil·litat següent: "la Alianza" i GECESA també, em sembla que són empreses serioses que vetllen pel seu negoci i que GECESA està en condicions d'olorar els seus compromisos amb el Govern d'Andorra, no només perquè ho hagin explicat ells sinó perquè sembla que la situació corrobora el que els directius ens han dit.

Quant a la segona part de la seva pregunta formulada per escrit i que toca els aspectes de gestió de l'hospital. Jo abans d'entrar a contestar directament el que vostè ens pregunta em trobo en la necessitat de fer una petita

desviació conceptual. Jo voldria assenyalar que la sanitat a Andorra no és ni privada ni pública, la sanitat a Andorra és mixta i això ho diu la llei, no m'ho invento jo i la llei tampoc és d'ahir o d'abans d'ahir. Com entenem això, els ciutadans de peu, una sanitat mixta? Si ens posem a l'extrem de la provisió, dels proveïdors professionals o establiments, a Andorra hi ha una provisió o bé privada o bé pública, és a dir, hi han proveïdors privats i proveïdors públics, tan professionals individuals com a persones com a entitats, també trobem establiments públics i establiments privats. Aleshores, si ens posem a l'altra punta dels serveis sanitaris en l'extrem de la financiació, el finançament dels serveis també gairebé sempre, hi han poques excepcions, tenen una part d'aportació pública i una part d'aportació privada. De fet en la majoria dels casos -i no vull tractar les excepcions que existeixen però que són menors- de cada 100 pessetes que qualsevol de nosaltres paguem per un servei sanitari entre 75 i 90 pessetes són públiques i la resta de 10 a 25 pessetes són privades i són tant privades que és el mateix usuari que les a d'aportar directament. Això amb independència de que el proveïdor sigui públic o privat i amb això vull insistir.

D'una altra banda és veritat que l'hospital i el SAAS tenen i reconeixen una vocació de servei públic, però el que un servei sigui públic no prejutja sobre la financiació d'aquest servei ni sobre si la prestació està feta per un empleat públic, un proveïdor públic al cent per cent o bé per un proveïdor privat amb un pacte, amb algun tracte amb l'establiment públic com és el cas de l'hospital. Dic això perquè no és la primera ocasió, almenys, en la seva pregunta on veig una afirmació que entenc que correspon a una lectura del que és públic o del que és privat en sanitat que em sembla que no ajuda a explicar el model andorrà ni a desenvolupar-lo i que, endemés, em sembla que és una mica passada de temps.

Aleshores, amb aquest aclariment que és el que veiem als països avançats i penso que Andorra hem d'ésser un país avançat, ho som amb moltes coses i ho hem d'ésser amb d'altres. Hi ha una clara distinció entre diferents funcions en sanitat, una és la de provisió que ja he esmentat, una altra és la de finançament que també he esmentat, una altra és la d'ordenament, supervisió i control dels serveis i l'altra és la funció de consum que correspon al ciutadà, al pacient, al client, naturalment. L'esforç de separar aquestes quatre funcions per entendre millor el que passa dins de la provisió de serveis, això permet identificar, a veure, cadascú en cada moment en quina d'aquestes funcions estem; aquí hi han duplicitats, aquí el pacient és pacient consumidor però al mateix temps, he dit, que

aporta sempre una part del finançament, és a dir, que està en dues d'aquestes funcions.

És important reconèixer la funció de finançament que correspon a la Caixa Andorrana de Seguretat Social però no exclusivament, també els ciutadans i també d'altres assegurances i jo diria que la novetat en el nostre país, com en tots els models basats en la seguretat social com el nostre, és l'aparició i el desenvolupament d'aquesta funció d'ordenació i control dels serveis, que correspon a l'estament polític, és a dir, al parlament, al Consell General, al govern i dins del govern sobretot el Ministeri de Sanitat i amb la mesura en que toqui als governs locals, aquí a Andorra els comuns.

Dic això perquè a Andorra fa trenta anys que tenim una seguretat social, que fa el seu treball -no entraré a qualificar-lo ara- i s'identifica com a finançador i fa trenta anys que tenim proveïdors, sobretot, professionals més que no pas establiments i que també aquesta identificació de finançador i proveïdor és fàcil, en canvi, la identificació de qui és i que ha de fer l'ordenador dels serveis sanitaris i de l'accés etc., això és molt més difícil; a Andorra hi ha govern des de l'any 1982 només, són catorze en lloc de trenta anys; a Andorra hi ha identificada dins del govern la funció de sanitat possiblement des de principis dels anys noranta, no abans o, almenys, no es manifesta en els escrits, en fi, en l'organització de l'Administració general, diria, i des de l'any 1990 o 1993 cap aquí, aquesta funció sanitària s'ha anat definint. Dic això, no pas per excusar-me -ni a mi ni al govern- sinó és quelcom que s'ha de desenvolupar i que tots hem de reconèixer.

Una cosa bàsica perquè aquests diferents grups d'agents puguem cadascú fer la seva funció, és primer que cadascú reconeixem la nostra funció, la nostra situació en aquest esquema que li explico i una altra molt bàsica també és que cadascú reconeguem la funció de l'altre, sinó és així no serà possible que cadascú desenvolupi els seus rols, que els juguem a fons i que establim les relacions entre diferents agents per poder desenvolupar seriosament sigui aquest model o sigui un altre model; qualsevol model no tirarà endavant si els diferents agents i actors de la sanitat no s'identifiquen a si mateixos i als seus col·leges -diguéssim- com a tals.

Dic això com a preàmbul però què és el que passa amb el nostre sistema sanitari? a Andorra la legislació vigent ja diu...

El M.I. Sr. Síndic General:

Sr. Ministre de Sanitat, si us plau, com a preàmbul no...

(se sent riure)

...perquè portem esgotat ja, amb la seva intervenció, més del doble del temps que es posa per pregunta. Llavors, demanaria que sintetitzés...

El M.I. Sr. Josep Mª Goicoechea:

Sr. Síndic, sintetitzant, però sense aquesta prèvia no es podia entendre massa el que vull dir ara.

La llei andorrana diu com s'han de finançar els serveis sanitaris i com s'han de finançar els serveis de l'hospital ho diu molt clarament -tinc les cites si l'interessessin.

D'altra banda, el finançament dels serveis de l'hospital es vincula a través del conveni entre la Caixa Andorrana de Seguretat Social i el SAAS. No l'hospital estrictament sinó el SAAS. En aquest conveni com en d'altres hi han lletres claus; lletres claus com C, V, Z, etc. Aquest any s'ha creat una nova lletra clau: visita a urgències, se li ha donat un preu, fins aquí res de nou. El que una lletra clau inclogui un nombre indeterminat d'actuacions professionals, no és nou, ni ha d'altres, la consulta a un metge o a un metge especialista etc. Una lletra clau a un preu fixé inclou una varietat o una variació possible de la prestació. Amb urgències és el mateix. Aleshores, jo trobo que no ha d'estranyar tant el procediment. Tot i que, voldria puntualitzar dues coses: una he de reconèixer que cap de les dues entitats (CASS i SAAS) han tingut èxit en la comunicació als seus clients d'aquest canvi; naturalment, el govern amb això hem d'assumir la nostra responsabilitat, tampoc hem estat capaços de vincular aquesta comunicació que confiàvem que les entitats parapúbliques farien pel seu compte. D'una altra banda és provable que el que xoca avui sigui el preu fixat per aquesta lletra V, U a part de que es pugui discutir si aquest preu és raonable o no és raonable. Jo confio i estic segur de que és molt raonable.

Dient això no vull eludir la meva responsabilitat com a ministre passant a les parapúbliques que han acordat entre elles això. Jo mateix he acordat o he aprovat en certa manera per partida doble aquesta mesura en la funció de les meves competències als òrgans directius del SAAS i de la CASS.

Em sembla que és tot el que volia dir, Sr. Síndic.

El M.I. Sr. Síndic General:

Sr. Jaume Bartumeu.

El M.I. Sr. Jaume Bartumeu:

Sí, gràcies, Sr. Síndic.

Breument, Sr. Ministre de Sanitat, li agraeixo la seva llarga explicació però no era la meva intenció ni suplantar als companys de la comissió legislativa pertinent -que ja van fer el debat o van iniciar, probablement, el debat aquest amb vostè- ni tampoc portar a través d'una pregunta sobre un tema en concret: el debat sobre el model sanitari i de la sanitat que tenim a Andorra, que és un debat molt interessant i que segur que ens ocuparà les properes setmanes.

Però, el problema concret, vostè m'ha dit que hem d'ajudar a fer entendre, jo li diré que jo estic aquí per ajudar als ciutadans que m'han posat. Aquest ciutadans no entenen que una visita d'urgències per un tall a un dit valgui 12.000 pessetes i aquest és el problema i respecte a aquest problema vostè no m'ha contestat.

Tot l'altre plantejament general gairebé segur que i estem d'acord amb els plantejaments. Però, el que jo intentava i, segurament, al voler sintetitzar i no llegir doncs m'he perdut era plantejar-li el problema aquest, són les 12.000 pessetes les que fan mal als ciutadans i no ho entenen. Era aquesta la pregunta i no era l'altra.

Gràcies.

El M.I. Sr. Síndic General:

Sr. Ministre de Sanitat.

El M.I. Sr. Josep Mª Goicoechea:

Sr. Síndic.

Bé, la pregunta que jo he llegit i que he sentit no era tant directa i a més hi han aspectes de la seva pregunta que no han quedat contestats, com la reducció i garanties laborals del personal hospitalari; no tinc cap indici de que això existeixi, al contrari podria recitar-li una llista de privilegis del personal contractat al SAAS que personal contractat a d'altres parapúbliques o a qual-sevol empresa no té, per exemple.

El preu del "forfait d'urgències" és raonable; Per què és raonable el preu de 12.000 pessetes? Perquè pensi que amb aquestes 12.000 pessetes només es cobreix el cost d'estructura del servei, no la utilització de proves analítiques, radiografia o d'altres o, fins i tot, alguns honoraris mèdics. És raonable que la CASS pagui pel cost del servei? No és només raonable, és el que diu la llei. Aleshores, el cost mig d'aquesta visita és el més raonable que s'ha trobat -insisteixo. Entenc que xoqui però a mi em xoca que alguns responsables polítics aquí a Andorra hagin utilitzat a la lleugera la importància o el fet del "forfait" -i no parlo per vostè, Sr. Bartumeu, ho vull aclarir de seguida- desviant l'atenció, posant-la en les 12.000 pessetes quant em sembla

que el veritable problema no està en 12, 10 o 13 mil pessetes sinó en com hem de finançar un servei bàsic per tots nosaltres com és el servei d'urgències seguint la legislació que ens governa a tots plegats.

Gràcies.

El M.I. Sr. Síndic General:

Alguna altra pregunta? No?...

Doncs, abans d'aixecar la sessió, el Sr. Cap de Govern té una comunicació a fer.

Sr. Cap de Govern, teniu la paraula.

El M.I. Sr. Cap de Govern:

Gràcies, Sr. Síndic.

Només per dir als senyors consellers que hem rebut els primers exemplars del llibre d'Andorra, del llibre de promoció turística d'Andorra. Més que res és un llibre de qualitat per regalar en ocasions i que el tenim aquí a fora per a cadascun de vostès i que els companys que no hi siguin ja els hi farem arribar. El llibre el presentarem el dilluns, com ja rebran la invitació, a la Biblioteca Nacional; el dilluns a les vuit del vespre.

El M.I. Sr. Síndic General:

S'aixeca la sessió.

(Són les 20h15)

Diari de Sessions del Consell General

Dipòsit legal: And. 275/94
ISSN 1024-9052

Preu de l'exemplar: 200 PTA
Subscripcions: tel. 821234